

# Midnight Sun

## Edward's Story

### *Az első találkozás*

Eljött a nap, amikor azt kívántam, bárcsak ágyban maradtam volna...

Középiskola.

Vagy a purgatórium jobb szó rá?

Létezik, bármely más út is, ahogy jobbat tehetném bűneimet, vagy csak ezzel tehetek valamit az ügy érdekében? Egyre növekvő unalommal szemléltem, minden eltöltött nap lehetetlenül monoton...

Úgy tűnik, én inkább ilyenkor alszom, amennyiben az álmot az aktív periódusokat meg-megszakító vegetálásként definiáljuk.

Kis repedések szaladtak fel a távoli kávézó falán, amelyek csak a képzeletemben léteztek és mintába rendeződtek előttem.

Ez csak a hangok útja volt, amelyek lágy csobogásként töltötték meg a fejem.

Több száz emberi hang, melyek unalommal utasítottam el.

Amint egy ember elmegy a közelemben, én mindig hallom épp mi jár a fejében.

Ma, egy új diáklányról való véleményeket hallhattam már messziről.

Elég felizgatta a kedélyeket a téma.

Minden egyes gondolatban felbukkant az új lány, tehát nagyon is szöveget ütött a fejükben.

Csak egy átlagos emberlány...

Az izgalom az érkezése fölött fárasztóan kiszámítható volt.- megjött a csillogó, új játék a gyerekeknek.

Az idióta srácok fele már, arról álmodozott, hogy milyen jó lesz meghódítani, csak mert vonzotta őket az újdonság varázsa.

Megpróbáltam erősebben kizárni a hangokat a fejemből.

Csak néhány hangot blokkoltam le a fejemben.

Tiszteletből, nem pedig ellenszenvből: a szüleimét, a két nővéremét, és a bátyáimét.

Ők nyugodtan magukban tarthatták a gondolataikat, csak nagyritkán hallgattam beléjük.

Mindig megpróbáltam tiszteletben tartani a privátszférájukat.

Próbáltam nem odafigyelni, hátha az majd segít.

Én próbáltam... tudtam, de most inkább mégsem.

Rosalie éppen magára gondolt, mint általában.

Elcsípett egy képet magáról, amint az éppen visszatükröződött valakinek a szemüvegéről, és a szépségén töprengett. Rosalie esze, olyan mint egy sekély medence, kevés meglepő dolgot tartogat.

Emmett éppen füstölgött a tegnapi elvesztett birkózó meccse miatt, amiért Jasper lenyomta.

Ez az összes (korlátozott) türelmét is felemésztette, épp a visszavágót tervezgette sulis utánra.

Sosem éreztem rá késztetést, hogy Emmet gondolatait hallgassam, mert sosem gondolt semmire, amit aztán ne mondott volna ki, vagy csinált volna azon nyomban.

Talán az egyetlen, amit olyankor éreztem mikor a fejükben hallgatóztam a büntudat volt, amiért hallom, amit ők nem akarják, hogy tudjak.

Ha Rosalie egy sekély medence, akkor Emmett egy kristály tiszta tó.. Árnyék nélkül, titkok nélkül...

És Jasper, nos ő épp szenvedett. Elnyomtam a jelet.

„Edward!”- Alice szólt hozzám fejben.

Azonnal csak rá összpontosítottam.

Ez ugyan olyan, mintha hangosan szólt volna hozzám.

Örültem is mikor a nevem, annak idején kiment a divatból. Elég bosszantó volt, bárki, bármikor gondolhatott Edward nevű ismerősre én meg mindig automatikusan felkaptam a fejem.

Alice és én jók vagyunk, ebben a titkos társalgásban. Csak ritkán vesznek észre minket.

Lekaptam a szemem a vakolaton kígyózó vonalakról, melyeket a gondolatok rajzoltak a szemeim elé.

„Hogy tartja magát?”- kérdezte tőlem. Kicsit ráncoltam a szemöldökömet és elhúztam a szám.

Senki más nem vette észre. Olyan jó lett volna, Jasper feje helyett inkább, megint az unalomba mászni.

Alice figyelmeztető hangját hallottam, hogy nézzek a fejébe, mert Jaspert látja a most rátört víziójában.

Rásandított a szóban forgó sráca.

„Fenyeget bármilyen veszély most a részéről?”- szuggerálta belém a gondolatot. Majd előhívta a közeli jövőről szóló vízióját, kiszorítva a többi monoton susmorgást a fejemből. Én lassan jobbra fordítottam a fejem, hogy megnézzem az egyik téglát, aztán balra, hogy egy repedésre pislogjak, ami a plafonon van. Csak Alice tudhatta, hogy épp a fejemet rázom.

Megnyugodott. ”Szólj, ha kezdene rosszra fordulni a helyzet!”A szememmel jeleztem, felnéztem a plafonra, majd le az asztalra. ”Köszönöm, hogy megteszed!”- örültem, hogy erre nem kellett hangosan válaszolnom. Mégis mit mondhattam volna? Az „örömökre szolgál” elég nagy ferdítés lenne a részéről. Nem szerettem Jasper szenvedését hallgatni...

Tényleg szükség van az, ilyen kísérletekre? Nem esik jól bevallanom, de mindig erősnek kell maradnunk, hogy a szomjúság ne törjön fel bennünk.- ez is segít kitolni az ingerküszöbünket.

De akkor sem túl szerencsés flörtölni a katasztrófával.. Szerintem...

Már két hét telt el a legutóbbi vadászatunk óta, de azért még nem olyan mérhetetlenül nehéz számunkra. Csak egy kis kényelmetlenség ér minket néha. – például, ha egy ember túl közel megy el mellettünk és az illatát hozzánk sodorja a szél. De csak ritkán esik meg ilyen... Az ösztöneik megsúgják neki, azt, amit az eszük nem ért meg soha: veszélyesek vagyunk. Jasper például épp nagyon veszélyes.

Ebben a pillanatban egy apró lány áll meg a mellettünk lévő asztalnál, hogy beszélgesse a barátaival. Végig futtatja az ujját a sortján, aztán a szőke hajába tűr. A fűtőtestek irányából az illata felénk száll.

Én már tudom mit fogok érezni, mikor az illata megtalál: fájdalmasan ki fog száradni a torkom és üres sóvárgást érzek, majd a gyomromban, automatikusan összerándulnak az izmaim és a méreg fokozottan fog termelődni a számban ....

Ez mind normális, általában könnyű leküzdeni. Most sokkal nehezebb, megkétszereződik, ahogy Jasper reakcióját vizsgálgatom. Ikerszomjúság, mert ez nem csak az enyém. Az övét is magamban érzem.

Jasper elkezdi megtervezni, mit csinálna vele. Már látja magát – legszívesebben felállna Alice mellől és az apró lányhoz menne. Ledöntené, a fülébe suttogna és az ajkait a nyaki artériához érintené. Elképzelte, ahogy a lány vére forrón pulzál a lágy bőr alatt, melyen a fogai vannak. Megkopogtatom a székét.

A tekintetünk összetalálkozik egy pillanatra, aztán maga elé néz. Hallom a szégyent és a lázadozást a fejében.

„Bocsánat” mosolyodott el Jasper kényszeredettem.

Erre szimplán vállat vontam.

„Semmit sem fogsz tenni” – mormolta Alice, hogy csillapítsa Jasper bosszúságát. – „láttam”. Harcoltam a grimaszolás ellen, hogy Alice tovább hazudhasson arról, amit látott. Egy cipőben jártam vele, hiszen nem könnyű, hogy hangokat hallok, neki meg látomásai vannak a jövőről. Megvédjük egymás titkait.

„Segít egy kicsit, ha más emberekre gondolsz” – szuggerálta Alice magas, dallamos hangján, amely túl gyors volt ahhoz, hogy az emberi fül érzékelje. Ezt a módszert akkor használtuk, ha nem akartuk, hogy a közelünkben állók meghalljanak minket.

„A neve Whitney. Van egy körberajongott kishúga. Az anyukája hívta meg Esmet arra a partira, nem emlékszel?”

„Tudom ki ő.” – motyogta Jasper kurtán. Elfordult és kibámult egy kis ablakon, az ereszt alatt húzódó hosszú udvarra. A hangsúlyából ítélve lezárta ezt a beszélgetést.

Le kell mennie vadászni ma éjjel. Nevetséges lenne vállalni a kockázatot ezek után, csak azért, hogy ellenállóbbá és erősebbé váljék. Még ki kell tapasztalnia saját határait és tágítania azokat. A korábbi szokásai nem egyeztek a családjuk választott életformájával. Nem kéne ennyire letolnia magát az előbbi kis közjáték miatt.

Alice csendesesen felsóhajtott, majd felállt tálcájával – csak kellék számunkra ez is – és otthagytá Jaspert. Tudta, hogy nem tudna több bátorítást adni neki most. Rosalie és Emmet kapcsolata sokkal látványosabb, mint az övé Jasperrel, gondolta Alice, hiszen ők sokkal jobban kiismerik egymás hangulatát Jasperrel. Ha más is tudna gondolatot olvasni, csak úgy lenne igazságos...

„Edward Cullen”

**Reflexből cselekszem.** Megfordulok a hang irányába, mely engem emlegetett, de nem szólt hozzám senki, csak egy gondolat volt. És akkor a szemem elcsíp egy apró pillanatra egy nagy, barna szempárt a tömegeből, melyet szív alakú arc keretezett. Ismertem ezt az arcot, bár még sosem láttam azelőtt. Őt láttam ma minden szembejövő ember gondolataiban. Csak egy új diák, Isabella Swan. A város örmesterének a lánya, aki Forksba jött élni, egyelőre ismeretlen okokból. Bella. Mindenkit kijavít, aki a teljes nevét használja.

Unottan körülnézek, elég volt egy pillanat, hogy rájöjjek, nem ő gondolt a nevemre.

„Persze, ő is a Cullenekről kérdez...” – hallottam meg a hangot. Most már tudom, ki osztja az észt rólam. Jessica Stanley. Már régóta zaklat belső monológjaival, amik velem kapcsolatosak. Micsoda megkönnyebbülés volt, amikor végre felhagyott azzal az idegesítő rajongásával... Állandóan a lehetetlen és nevetséges álmodozásaiba menekült a valóság elől akkoriban. Azt kívántam akkor, bár elmagyarázhatnám neki, mi történne a VALÓSÁGban, ha a szám és a fogaim közelébe kerülne.

Próbáltam kizárni a fejemből a bosszantó kis fantáziálgatásait. A gondolat, hogy vajon mit reagálhatna erre majdnem megmosolyogtatott, de elnyomtam a vigyort.

„Milyen nagy népszerűségnek örvend” – gondolta Jessica – „Pedig nem is olyan csinos... nem értem miért bámulja úgy Eric... vagy Mike.” – összeresztett, mikor az utóbbi névre gondolt. Az új rajongás tárgya Mike Newton, aki általános népszerűségnek örvendett, egyáltalán nem foglalkozott most vele. Annál inkább az új lánnyal... mint gyermek az új, csillogó játékkal.

Csúnyán kiéleződtek Jessica gondolatai, de szívéjes arccal fordult hozzá, hogy elmagyarázza, mi az amit általában a családomról tudni lehet... Egy új diáknak muszáj rákérdeznie erre...

„Mindenki engem néz ma is...” - gondolja önelégülten Jessica. „Szegény Bella, még két évet kell lehúzzon velem egy osztályban. .. még el kell kapnom Mikeot, hogy mit gondol róla.”

Ettől kezdve nem voltam kíváncsi felszínes gondolataira, és próbáltam blokkolni a kapcsolatot, mielőtt jelentéktelen gondolatai felidegesítettek volna.

„Jessica Stanley épp most teregeti ki az új Swan csajszi a családi szennyesünket.” – zavart bele Emmet a gondolataimba. Csendesen kuncogott. „Remélem jól csinálja!” – gondolta. – „tulajdonképpen meglehetősen fantáziátlan. Csak a 'botrány' volt a legerősebb kifejezés, amit használt.

És az új lány? Neki is csalódást okoztak a pletykák? Figyelni kezdtem, hogy az új lány, Bella, vajon mit gondol Jessica történetéről? Vajon mit lát, mikor erre az idegen, krétafehér, mindenki által került családra néz?? Kicsit saját felelősségemnek érzem, hogy tudjam mit reagál. Előrelátóan kell cselekednem, - jobb szó híján - a családomért. Meg kell védenem őket. Ha bárki is gyanús lett, úgy rögtön le tudtam adni a riasztást, és így biztosítottam a könnyed visszavonulást. Párszor volt már rá példa, hogy néhány ember, akinek élénk volt a fantáziája, ránk ismert egy-egy könyv, vagy film alapján. Általában tévedtek, de jobb ilyenkor továbblépni, máshova, hogy ne is kockáztassunk. Ugyanis nagyon-nagyon ritkán, de van aki rájön az igazságra. Ilyenkor mi egyszerűen eltűnünk, mert nem adhatjuk meg neki az esélyt arra, hogy bizonyítsa az elméletét rajtunk. Így szép lassan csak egy ijesztő emlék lesz belőlünk...

Nem hallottam semmit, pedig nagyon figyeltem bellára. Állandóan csak Jessica komolytalan monológja kúszott vissza a fejembe. Olyan volt, mintha senki sem ülne mellette. Különös, csak nem elment mellőle? Nem érzem őt, pedig Jessica még mindig neki locsog. Nem tudom lecsekkolni, a lány felől még mindig csupán fura üresség árad. Próbálok rájönni, mi ütött az én „extra hallásom”ba, ez még sosem történt meg velem. A tekintetem újra találkozik a barna szempáréval. Ő továbbra is ott ül, ahol azelőtt, teljesen normálisan fest. Feltételezem, Jessica továbbra is a helyi Cullen-pletykákról csacsog neki. Innen úgy tűnik, mintha bella éppen ezen gondolkodna. De még csak suttogást sem hallok felőle.

Piros foltok jelennek meg az arcán, majd maga elé kapja a tekintetét. Látszik, hogy zavarba hozza ennek a sok idegennek a túlzott figyelme. Még jó, hogy Jasper azóta is csak azon az ablakon mered kifelé. El sem tudom képzelni, mi történne, ha most egyesülne bennem

a szomjúságunk, biztos nem tudnám könnyen visszafogni magam. Az érzelmek jól láthatóan suhannak át egymás után a lány arcán, minél többet tudott meg a többiektől. Meglepett, hogy elnyelődik benne minden gondolata. Kíváncsian figyelte, amit Jessica mesélt neki, és valami átsuhant az arcán...talán lenyűgözöttség? Nem ez lenne az első alkalom. Mi gyönyörűek vagyunk számukra, ezzel csalogatjuk magunkhoz a zsákmányunkat. Végül zavart olvastam ki az arcából, mikor rajta kaptam, hogy engem néz.

Érdekes, de a gondolatai jól látszottak a szemeiben. Furcsa, mert tekintete mély volt, pedig a barna szem általában sötét és lapos tekintetet ad. De én még mindig nem hallottam semmit...se onnan ahol ült...sem sehonnan. Egy pillanatra nyugtalanság fogott el. Még sosem találkoztam ilyennel azelőtt. Talán velem van a baj? De mindent pont úgy érzékelek, most is, mint eddig... Aggódva próbáltam még erősebben figyelni rá. Az összes hang, amit eddig kizártam, most mind ott dübörgött a fejemben.

„Csodás, ő is ilyen zenét szeret...talán megmutatom neki az új CD-met...” – ez Mike Newton hangja volt, aki 2 asztalnyira ült Bellától és mereven bámulta őt.

„Nézd csak, hogy bámulja a csajt. Nem elég neki, hogy a fél suli bele van zúgva és rá vár?” – gondolta féltékenyen Eric Yorkie, majd visszafordult a lányhoz.

„...olyan undorító, még azt hinnéd, hogy híres, vagy valami...Még Edward Cullen is őt bámulja...” – Lauren Mallory igen féltékenyen méregette az új lány arcát, és közben sötét gondolatok kavargtak a fejében. – „Jessica rátalált az új legjobb barátnőjére...micsoda vicc...!!” – dühöngött tovább.

„El kéne kapnom valakit, hogy kifaggassam róla...viszont én is szeretnék beszélgetni vele. Csak a szokásos kérdéseimet tenném fel neki...” – tűnődött Ashley Dawling.

„talán velem lesz spanyolórója” – remélte June Richardson.

„még ma este meg kell csinálnom...és gyakorolnom kell az angol tz-re is. Remélem anyu...” – a csendes lány, Angela Weber volt az egyetlen ember az asztalnál, aki nem bellával foglalkozott.

Hallottam őket mind, az összes jelentéktelen gondolatot, ami csak átfutott az agyukon. Csak a megtévesztően beszédes tekintetű új diákot nem. És valóban, ha a gondolatait nem is, de leglább azt hallottam, amit Jessicának mond. Benne nem tudtam olvasni, viszont jól idehallatszott a mély, tiszta hangja a helység túloldaláról.

„Melyik az a vöröseshajú fiú?” – kérdezte, és sutyiban rámsandított a szeme sarkából. Gyorsan elkaptam róla a tekintetemet, amint észre vette, hogy őt nézem. Ha lett volna rá remény, hogy elkapom a gondolatait, akkor a hangszíne most támpontot adhatott volna, hogy felkutassam azokat, de csalódnom kellett. Ez a félénk, csendes hang teljesen ismeretlen volt. Nem tartozott az engem ostromló több száz hang közé, ebben biztos voltam. Általában az emberek beszédhangja sokban megegyezik a gondolataik hangjával. Ez viszont teljesen új volt...

„Oh, sok szerencsétlen idióta!” – gondolta Jessica, mielőtt válaszolt volna. – „Ő Edward. Fantasztikusan néz ki, igaz, de ne is pazarold rá az idődet, senkivel sem randizik. Senki sem elég jó neki.” – elfordítottam a fejem, nehogy meglássák a széles vigyort ami kibukott belőlem. Jessicának és a barátnőinek fogalmuk sincs, mekkora szerencsájuk van, amiért nem találkozok velük. A mulandó szórakozás alatt éreztem valami erős impulzust, amit nem egészen értettem. Csinálni akartam valamit a Jessica gondolataiban csendülő gonoszszággal, ahogy az új lány naivitására gondolt. Erős késztetést éreztem rá, hogy közelebb lépjek hozzájuk, és megvédjem az új lányt, Bella Swant Jessica gonosz terveitől. (=D) Hú, fura érzés... Megpróbáltam felkutatni magamban ennek az érzésnek a motivációját, és közben csendesen vizsgálgattam az új lányt...

Talán valamilyen sokáig elnyomott védelmező ösztön volt – hogy az erősebb megvédje a gyengét. Sokkal törékenyebbnek tűnt, mint a többi osztálytársnője. A bőre szint áttetsző volt, és elég nehéz volt elhinnem, milyen erősen védett a külvilággal szemben. Láttam, ahogy a vére ritmusosan lüktet az ereiben, sápadt bőre alatt... De nem, nem gondolhatok erre! Jó az az élet, amit magamnak választottam! Már én is olyan erővel küzdök a szomjúság ellen, mint Jasper, és nem adhatok a csábításnak támpontokat.

Enyhén összeráncolt szemöldökkel, naivan rámnézett.

Ez valami hihetetlenül frusztráló! Látom mennyire igénybe veszi, hogy ott üljön, idegenekkel beszélgesse, és ő álljon a figyelem középpontjában. Látom, ahogy félénken behúzza a vállait és kissé begörnyed. Mintha folyamatosan a visszautasítástól tartana. Ezt már csak láttam, csak megértettem a testbeszédéből. Csupán elképzeltam, mit érezhet. De még mindig semmi. Csak csend áramlott a hétköznapiak tűnő lányból... Miért??

„Na jól csinálja Jessica?” – mormolja oda nekem Rosalie, megszakitva ezzel gondolatmenetemet. Visszanézek a lány értelmes, megkönnyebbült arcába, de a próbálkozásom megint kudarcba fulladt. Ez hihetetlenül irritál! Nem hittem volna, hogy el tudja rejteni előlem a gondolatait, de sikerült neki. Nem kétség, ki tudom fürkészni a gondolatait – mert igenis megtalálom a módját – és akkor majd kiderül róluk, hogy egyszerű kis csinos emberi gondolatok, mint bárki másé. Nem érnék meg azt az erőfeszítést, amit kiadnék értük, ha most nekigyürkőznék.

„Szóval most már fél tőlünk a kis újonc?” – kérdezte Emmet még mindig a véleményemet az előző kérdésre.

Csak vállat vontam. Őt nem érdekelte a válaszom annyira, hogy kipaszírozza belőlem. Nem is sejtette, hogy engem is mennyire érdekel a válasz!...

Felkeltünk az asztaltól, és átvágtunk az ebédlőn. Emmet, Rosalie és Jasper idén lettek végzősök, ők végre megszabadulnak az osztályuktól. Én fiatalabb diákot játszottam náluk. Beténferegtem az ifjúsági bioszterembe, ahol az órám lesz, és már előre felkészültem az unalomra. A tanárunk, Mr. Banner unalmas volt, nem volt valami intellektuális, és nem tudott semmi újat mondani nekem az órákon, hiába volt 2 diplomája.

A teremben lezútyantam a székemre és elővettem a könyveimet. Ezek szintén csak kellékek, semmi új nem volt bennük számomra. Én voltam az egyetlen diák, akinek nem kellett osztzkodnia mással a padján. Az emberek ahhoz nem voltak elég okosak, hogy tudják, miért félnek tőlem, de a túlélő ösztöneik megsúgták nekik, hogy nem lenne szerencsés mellém telepedni.

A terem lassan megtelt az ebédről visszaérkezett emberekkel. Hátradőltem a székemben, és vártam az óra kezdetét. Újra azt kívántam, bárcsak tudnék aludni...

Ekkor meghallottam Angela Webber gondolatát, ahogy bekísérte az új lányt, akinek a nevét is elég volt említeni ahhoz, hogy azonnal felkapjam rá a fejem.

„Bella ugyan olyan félénknek tűnik, mint én. Elég nehéz lehet neki a mai nap. Remélem tudok majd mondani neki valamit...de remélem nem olyant, ami hülyén hangzik.”

„Igen!” – gondolta Mike Newton, és ültében szembefordult a lánnyal. Még ott, ahol Bella Swan állt, továbbra sem történt semmi. Ez az üres tér, ami körülvette őt nagyon zavart és elbátortalanított engem. Közelebb jött, elment a mellettem húzódó kis folyosón, hogy a tanár asztalához menjen... Szegény lány, az egyetlen hely ami még maradt, mellettem van. Automatikusán lepakoltam az asztalt, ahol ülnie kell majd, a könyveimet pedig feltornyoztam egy kupacban magam elé. Reméltem, hogy kényelmes lesz neki majd a hely. Hosszú egy év áll előtte – legalábbis ebben az osztályban biztosan. Talán, gondoltam, ha mellette ülök

könnyebben kifürkészhetem a titkait... nem mintha akadály lett volna a távolság azelőtt... de semmit sem találtam még, hiába figyeltem oda.

Bella Swan elment a fűtő és légforgató rendszer előtt, és a ventilátor lustán felém fújta az illatát. Ez az illat fejbevágott, mint egy súlyos labda, vagy inkább mint egy faltörő kos. Elképzelni sem tudtam volna azelőtt, hogy ilyen erőszakos reakciót válthat ki belőlem egy pillanat alatt. Ebben a pillanatban közelebb voltam hozzá, mint eddig bármikor....egy pillanatra az emberiség foszlányainak a nyoma is elveszett belőlem, de gyorsan visszafogtam magam, és felöltöttem belőle azt a keveset, ami megmaradt.

Ragadozó vagyok. Ő pedig a zsákmányom. Nem éppen a legszebb szavak, de akkor is ez az igazság. Az osztályban még sosem láthattak ilyennek. A fejemben eddig mindig kordában tartottam a veszélyt. A rejtélyes gondolatait azonnal elfelejtettem. Mindegy, mire gondol, már úgy sem gondolkodhat sokáig, ha ez így folytatódik.

Vámpír vagyok és neki van a legédesebb vére, amit az elmúlt 80 év alatt éreztem. El sem tudtam képzelni, hogy ilyen illat létezik. Ha tudtam volna, már hosszú ideje ezt keresném. Az egész bolygót átfésültem volna érte. .. El sem tudom képzelni, milyen lehet az íze...

A szomjúság fellángolt az ereimben. A szám kiszáradt, a frissen termelődött méreg sem oszlatta el az érzést. A gyomrom összefacsarodott az éhségtől, mit a rám törő szomjúság okozott. Az izmaim megfeszültek és harcra készek voltak. Pedig még egy teljes perc sem telt el az órából. Ha továbbra is így halad, hamarosan elmegy mellettem és a hátszele az arcomba fog csapni. Ahogy a lába a földhöz ért, rám pillantott a szeme sarkából. Nem akarta, hogy észrevegyem amint engem néz. Ahogy a tekintetünk találkozik, látom, ahogy visszatükröződöm a szemeiben... és észhez térít.

A sokk, amit az arcán látok ,már megérte, mert megmentette az életét pár szúrós pillantásért cserébe. Nem könnyíti meg a helyzetem. Amint feldolgozta magában az arckifejezésem okán keletkezett sokkot a vér újra szédítő táncot kezd járni az ereiben, a legszebb színnel ajándékozva meg a bőrét, melyet valaha láttam. Az illata teljesen elködösítette az agyam. Alig tudok gondolkodni. A gondolataim tombolnak, hiába próbálom irányítani őket, összefüggéstelenek.

Zavarában gyorsított a léptein, mintha érezte volna, hogy jobban jár, ha menekül. Ez azonban ügyetlenné tette őt – megbotlott, előrebukott, majdnem ráesett az előtte ülő lányra. Gyenge és sebezhető. Mint az emberek általában. Megpróbáltam az arcára fókuszálni, és egy olyan arcot láttam a szemeiben, melyet undorral fedeztem fel. A szörnyeteg arcát, mely bennem él, évtizedek óta a felszín alá kényszerült és melyet fegyelmezetten, megalkuvást nem ismerve folytok el. Milyen könnyen ugrana most ki a mélyből.

Az illat ismét körültengett, és minden erőmre szükség volt, hogy a helyemen maradjak.

Nem...NEM...

A kezeimmel megmarkoltam a padom szélét, próbáltam magam a széken tartani. A fa nem bírta, megadta magát. A kezem alatt megroppant a pad, és kis darabok hullottak ki az ujjaim közül, megőrizve azok nyomát a pad felületén, ahonnan a forgács hullott az imént.

Győzd le a gonoszt!Ez a legalapvetőbb törvény. Gyorsan eltakarom az ujjaim nyomát,és elrugdosom magam alól a fadarabkákat minden feltűnés nélkül.

Győzd le a gonoszt!Blokold le a veszélyt...!Tudom mi fog történni most. A lány le fog ülni mellém, én pedig meg fogom ölni. Az ártatlan ittlévők , 18 másik gyerek plusz egy felnőtt , nem fogják tudni elhagyni a termet miután látták, mi történt. Visszaszorítom a gondolatot, meg kell tennem,Minden gonoszságom ellenére még nem követtem el az erőszakos cselekedetek ezen fajtáját .Sosem öltem ártatlanokat ezalatt a 8 évtized alatt. Most meg azt tervezem ,hogy levágok közülük húszat is egyszerre,mint egy hentes.

Ha először a lányt ölöm meg,akkor talán van 15 másodpercem vele mielőtt a többi ember reagál. Talán fél perc ha először még nem jönnek rá mit csinálok. Nem lenne ideje sikítani és

nem érezne fájdalmat sem, nem végeznék kegyetlenül vele...Szörnyen kívántam ennek az idegennek a vérét.

De akkor nem tudnám a többieket megakadályozni a menekülésben,Az ablak miatt nem aggódnék különösebben, túl magasan van és túl kicsi , ahhoz hogy bárki is kijusson rajta. Csak az ajtó maradt-ha elzárom arra az utat, csapdába esnek.

De sokkal lassabb és nehezebb lenne agy, mert amíg becserkészném őket tülekedni kezdenének, pánikba esnének, és sikoltoznának. Nem lehetetlen, de túl sok zajjal járhat. Túl sok idejük van sikoltozni. Ha valaki meghallaná ....kénytelen lennék minden ártatlan szemtanút lemészárolni ezen a sötét órán. És a lány vére kihülne amíg végzek a többiekkel...

Az illat megint megcsapott , még erősebben megfájdítva a kiszáradt torkomat. De a szemtanúk az elsődlegesek. Mindent szépen elterveztem fejben, én a terem közepéről támadok, nem hátra az túl messze lenne .Először a jobb oldalon kell támadnom, el tudnék törni 4-5 nyakat másodpercenként ha jól becsülöm. Nem járna zajjal. A jobb oldal a szerencsésebb, ők nem fogják tudni mi vár rájuk, nem úgy, mint az utolsó élet, mait kioltok. Ha jól számolom 5 másodperc alatt körbe tudnék menni a termen, miközben minden életet kioltok.

Elég hosszú idő Bellának, hogy lássa mi fog történni vele rövidesen. Elég hosszú ahhoz, hogy félelmet érezzen. Elég hosszú ahhoz, hogy amennyiben nem kap sokkot sikoltozni kezdjen.

Csak egy apró sikoly kell és mindenki idecsődülne.

Mély levegőt vettem, és az illat végigégette a torkomat és átjárta az ereimet...átfutott a mellkasomon. .Ekkor megfordult...pár másodperc, és ő néhány centire lesz csupán tőlem,mellém ül.

A fejemben lévő szörny várakozva mosolygott. Valaki becsukott egy mappát a bal oldalamon. Fel sem kellett néznem , tudtam ,hogy egy áldozat jelölt volt az...De ekkor a ventilátor, ami a levegőt mozgatta, friss levegőt fűjt az arcomba. Egy pillanatra tiszta fejjel láttam mindent.

Ebben az értékes másodpercben két arcot láttam magamban, szemtől szemben. Az egyik az enyém , pontosabban aki régen voltam-piros szemű szörny, aki sok ember halálát okozta, már megszámolni se tudná hánynak. Racionális,igazságos gyilkos. Csak olyanokat ölt meg, akik maguk is gyilkosok voltak, sokkal erősebb szörny volt ő náluk .- Istent játszottam akkoriban, ismertem el magamban. Eldöntöttem, hogy ki érdemli meg a halált...Kompromisszumot kötöttem akkoriban magammal, emberi vért ittam, de csak olyat amelyért nem volt kár. Az áldozataim már csak ködösen éltek az emlékezetemben, alig emlékeztem 1-2-re.

A másik arc Carlisle arca volt. A két arc között semmilyen hasonlóság nem volt. Mintha a legfényesebb napot és a legsötétebb éjjelt próbálnánk összehasonlítani. Carlisle nem volt az apám aszó biológiai értelmében. Nem volt túl sok közös vonásunk sem. Egyedül a bőrszínünk egyezett, minden vámpír bőre hófehér .Ezen kívül csak a szemünk színe egyezett, a közös döntésünkre utalva. Már semmi közös nem volt a két arcban, elképzeltem,ahogy az arcom visszatükröződik az övéből, amelyet teljes kiterjedésében el tudtam fojtani , eddig és eszembe jutott a pillanat,amikor 17 éves koromban megölelt és én a nyomdokába léptem. Nem a vonásaim változtak, csak a bölcsessége hagyta rajtam a nyomát, és elég volt csak rá gondolnom elmosolyodjak és a gondolata türelemmel töltson el.

Ez a sok javulás mind elveszett a szörnyeteg arcán .Egy pillanatra eszembe jutott, hogy az imént majdnem letértem a helyes ösvényről, melyet a teremtőm , mentorom,apám segített megtalálni. A szörny arcában a szemek vörösen villantak, mintha maga az ördög nézne rám, hirtelen az összes hasonlóság elveszett köztünk.

A fejemben Carlisle szemei nem vádoltak engem. Tudtam, hogy megbocsátja ha most mégis vérengzeni kezdenék. Mert szeret. Mert tudja, hogy jobb vagyok ennél. És hiába dühítem fel, ő mindig szeretni fog.

Bella Swan leült a mellettem lévő székre, a mozdulatai merevek és esetlenek(talán a félelemtől), és a vére illata kérlelhetetlenül körüleng engem. Apám biztosan mérges lenne



rám. Ezzel a gondolattal próbáltam ereimben fellángoló szomjúságot. Undorodva elhúzódtam a lánytól- fáj, hogy ennyire kihozza belőlem a szörnyet.

Miért jött ide?Miért létezik egyáltalán?Miért nem tudok mellette megnyugodni egy pillanatra sem?Miért született egyáltalán ez a bosszantó ember?- Hogy tönkretegyem?

Az arcomat felé fordítottam és hirtelen megmagyarázhatatlan, vad indulatok fűtöttek belülről – gyűlölet töltött el .

Ki ez a lény?Miért épp én, miért épp most ?Miért kell mindent elveszítenem, csak mert neki pont ebbe a szerencsétlen városba kellett költöznie?!Miért jött pont ide?!!!

Nem karok szörnyé válni!Nem akarom megölni ezt a sok vétlen gyermeket!Nem akarok elveszíteni mindent, mait eddig nagy nehezen felépítettem magamban, hogy elnyomjam a gonoszt ami bennem él. Nem tehetem!Nem, nem tud rávenni!Az illata a legfőbb probléma , a vérének az a visszataszítóan megnyerő illata. Ha bárhogy megtudnám magam védeni tőle, ha csak egy kis friss levegőt szívhatnék, ki tudnám tisztítani a fejem

Bella Swan ekkor felém rázta a barna, hosszú és egyenes haját.

Megőrült?!Tisztára, mintha fel akarná bátorítani a szörnyet, mintha kinevetne!

Nem túl nyerő most lélegezni, mindent betölt az illata...És én hamarosan elveszek, ha így folytatom.

Nem igenis van megoldás!De így nem vehetek, akkor levegőt, abbahagyom a levegő mozgását, leállítom a tüdőmet. Azonnal megkönnyebbülök, de még nem teljesen .Az illatának az emléke az agyamba égett, még a nyelvem hátsó részén is érzem.

Nem tudom örökké így védeni magam .De talán elég kihúznom egy órán át. Egy óra. Pont elég arra,hogy kiürüljön ez az áldozatokkal teli szoba, hogy az áldozatok ne váljanak ténylegesen áldozatokká. Ha meg tudom tenni, egy rövid órán át, megmenekülnek...

Elég kényelmetlen érzés mikor nem lélegzem. A testem nem igényel oxigént, de küzdenem kellett az ösztöneim ellen. Így nem éreztem a lány illatát, bár más illatot sem...Az illata vitt engem a vadászat útjára , az volt a veszély fő oka. Nem gyakran váltotta ki bármi is a veszélyes éneket, de most erősen kellett tartanom magam ezzel az átlagos emberrel szemben. Kényelmetlen volt de kivitelezhető, sokkal elviselhetőbb , mint érezni az illatát,de tudni, hogy nem mélyeszthetem bele a fogam a finom,vékony,átlátszó bőrébe, hogy érezhessem a forrós nedves pulzáló vérét.

Csak egy óra!Csak egy óra!Most tilos az illatára, vagy az ízére gondolnom! A csendes lány összefogta a haját a kezével, majd leengedte úgy , hogy ne lássam az arcát Becsukta a mappáját. Így nem láthattam az arckifejezését, és nem tudtam a tiszta, mély szemeiből kiolvasni, vajon mit érez. Vajon pont ezért rejtőzött el a hajfürtjei mögé?Hogy elrejtse a szemét előlem?Félelemből?Félénkségből?Hogy ne tudjam meg a titkait?

A korábbi ingerültségem csak fokozódott , amiért erre a gyenge lányra kell hagyatkoznom., akire annyira szükségem van – és utálok is pont ezért és , hogy mennyire rabul ejtett. Azért is utáltam ennyire ezt a sápadt emberlányt a jobb oldalamon, és az ő varázsát, mert nem akarom miatta az eddig kialakított ön magam , a családom szeretetét és az álmaimat, hogy jobb lehetek, amilyen vagyok.

Utáltam őt, és utáltam, hogy ilyen érzelmeket vált ki belőlem. Ez egy kicsit segített...Igen irritált az előbbi gyengeségem és ez segít egy kicsit. Zavart, hogy már az elképzelés is ilyen hatással van rám,hogy csak egy kicsit belekóstolok...

Gyűlöltem és irritált:türelmetlenné tett. Mikor telik már le ez az óra???!!!És mikor az órának vége lesz. Át kell majd mennie egy másik terembe mit tudnék tenni?

Például bemutatkozhatnék.”Hello Edward Cullen vagyok .Átkísérhetnélek a következő órára?”Ő biztosan igent mondana. Ez lenne a legudvariasabb, amit tehetne. Könnyű lenne őt rossz irányba terelni. Egy kis csücske az erdőnek belenyúlik a parkolóba, mondhatnám neki, hogy egy könyvemet hagytam a kocsiban, kísérvén el...

Ki tudná meg, hogy én voltam az utolsó ember, aki látta?Esett az eső, ahogy az általában lenni szokott, két sötét esőköpenyes alak, aki rossz irányba tart nem igazán keltene feltűnést, nem követne senki sem.

De nem csak én figyeltem rá egyedül a mai napon – gondolom nem csak az én figyelmem keltette fel. Mike Newton valószínűleg most is minden rezzenését figyeli, amint Bell a idegesen üldögél a székén- elég kényelmetlenül érzi magát, amiért ilyen közel kell lennie hozzám,de erre már azelőtt számítottam, hogy az illata lerombolta volna bennem a jóindulatú aggodalmat. Mike Newton tudni fogja ha a lány velem hagyja el a termet!!

Talán ha inkább 1-2 óra múlva...?

Megháttráltam a bennem fellobbanó tűz elől, addig talán vissza tudom fogni magam. Úgyis üres lesz a ház, amikor majd haza ér Swan rendőrfőnök úgyis egész nap dolgozik ma. Tudom melyik házban lakik, az összes házat ismerem a környéken, elég kicsi ez a város hozzá. A házuk vastag fából épült és nincsenek közeli szomszédai. Tehát hiába kezdene sikítani – amire úgyse lenne elég ideje – senki sem hallaná.

Ez lenne a legfelelősségteljesebb terv... pedig az elmúlt 7 évtizedben olyan jól kibírtam emberi vér nélkül... Persze csak ha bent tudom tartani a lélegzetem az elkövetkezendő két órában is. Miután egyedül találom őt többet senkinek sem adok esélyt hogy bántson engem... vagy a családomat... nem bírnám elviselni, hogy veszélybe sodorjam őket...

„Ez még nem ok arra, hogy tapasztalatot gyűjts!” mondta a fejemben a szörny. Az egyetlen esélyem arra, hogy életben hagyjam a maradék 19 embert a teremben a türelem és az erőfeszítés, hogy nyugton maradjak. Így talán kevésbé leszek akkora szörny, mikor megölöm ezt az ártatlan csajt.

Utáltam őt, de közben tudtam, hogy magamat gyűlölöm. És tudtam, miért utálom annyira magam. Már előre gyűlölöm mindkettőnket, amiért ennyire kívántam őt.

Egész óra alatt terveket szövögettem, hányféleképpen ölhetném meg, és vajon melyik a legjobb módszer. De csak stratégiákat építgettem, semmi mást. Ez egész órán lekötött.

Egyszer csak, mielőtt igazán a végére értem volna az aktuális gondolatmenetemnek, felpillantott rám mahagóni színű hajzuhatagán keresztül. Igazságtalan gyűlölet lángolt fel bennem, mikor a pillantásunk találkozott. Láttam, mennyire megrettent ez a szemkontaktus. A vér az arcába áramlik, elpirul, mielőtt még újra elrejtőzhetne előlem a haja mögött, és én kis híján összeroppanok az erőfeszítéstől.

És akkor megszólal a csengő. Megmenekült a csengőnek köszönhetően – micsoda szerencse. Mind a ketten megúsztuk. Ő a halált, én pedig a szörnyyé válást. Tisztán emlékszem arra a pillanatra, amikor előtört belőlem az éjszaka teremtménye. Félttem tőle és utáltam.

Nem tudtam lassabban menni, szinte repültem az ajtó felé. Ha most bárki meglátna, tudná, hogy valami nincs rendben, és hogy nem a következő órám terme felé tartok. De senki sem tüntetett ki (vagy sújtott le) tekintetével. Mindenki az új lány körül tolongott, aki még mindig nem tudta, hogy az elmúlt egy órában bármikor utolérhette volna a végzete.

Bevágódtam az autómbe.

Nem gondoltam volna, hogy ezt megúszom... Ez elég gyáván hangzott... de az igazságtartalma megkérdőjelezhetetlen volt. Nem maradt bennem elég fegyelem ahhoz, hogy visszamenjek az emberek közé. Arra összpontosítottam, hogy mennyi önuralomba és keménységbe került az is, hogy ne öljem meg azt az egy bizonyosat. Nincs elég erőm most ahhoz, hogy a többieknek is ellen tudjak állni. Micsoda veszteség lenne, ha valaha is átadnám magam a szörnyetegnek... visszafordíthatatlan vereséget szenvednék.

Beindítom a CD-t ami általában megnyugtat, de most csaj egy kicsit nyugtat meg. Nem, ami most igazán segítene nekem, az a hideg, nedves, tiszta levegő, kevés lágy esővel

permetezve a nyitott ablaknál. Bella Swan fantasztikusan tiszta vérének illatát és annak emlékét ki kell mosnom magamból. De teljesen megfertőzött.

Megint észnél vagyok. Nem Edward, nem hülyültél meg teljesen. De már megint rá gondolkodom. Megint harcolnom kell az érzéssel, pedig semmi kedvem hozzá.

Nem fogok rátörni a házában. Nem fogom megölni őt. Ez nyilvánvaló, hiszen egy gondolkozó lény vagyok, szabad választási lehetőséggel. Kár, hogy tökre az ellenkezőjét éreztem a bioszteremben. Talán ha nagyon - nagyon óvatosan érintkezem csak vele, nem kell mostantól teljesen megváltoztatnom az életem. Ez a gondolat határozottan tetszett. Miért kéne bosszankodni? Hiszen senki sem akar tönkretenni. Tényleg nem akarom kiábrándítani az apámat, nem akarom, hogy anya miattam stresszeljen, aggódjon...féljen. Ő is a fogadott anyám, nem a biológiai, de ez nem számít, szeretem őt. Esme nagyon lágy, kifinomult és kedves. Ha bárki is megbántaná Esmet, annak sosem bocsátanék meg... magamnak sem... adott esetben...

Milyen ironikus, hogy még én akartam megvédeni ezt az emberi lányt Jessica Stanley alattomos gondolataitól, pedig azoknak legalább nincs foguk, nem úgy mint nekem. Ő az utolsó ember, akit meg tudnék védeni. Nem valószínű, hogy valaha is az én segítségemre szorulna, legfeljebb velem szemben.

Hol van Alice? – hasít belém a gondolat. Vajon látott megölni Bellát a közeljövőben? Miért nem segített nekem megállítani magam, vagy segíteni a fejemben – egyáltalán? Talán Jasper szorult segítségre közben, és így nem tudott segíteni nekem, mert nem volt rá lehetősége? Vagy erősebb vagyok, mint gondolnám? Lehet, hogy tényleg nem fogok semmit csinálni a lánnyal?

Nem, tudtam, hogy ez nem igaz. Alice biztos csak túl erősen koncentrált Jasperre. Rákereksek a hangjára a fejemben, és már tudom, hogy egy apró épületben van, angol órán. Nem tartott sokáig megtalálni jól ismert hangját. És igazam volt. Minden gondolata Jasper körül forgott, minden apró mozdulatát meredten figyelte.

Azt kívántam, bárcsak kikérhetném a véleményét, de tudtam, hogy erre csak máskor lesz időm. Örültem, hogy még nem látta, mit fogok tenni. Naivan csak Jaspert leste, fogalma sem volt róla, milyen mézárhlást terveztem el eközben.

Új érzés járt át, szinte égtem a szégyentől. Nem akartam, hogy bárki is tudomást szerezzen azokról a gondolatokról. Ha el tudom kerülni Bella Swant meg tudom állni, hogy megöljem. Erre a gondolatra a szörny megvonaglott és kivillantotta fogait. Azt akartam, hogy soha, senki ne tudja meg. Távol kell tartanom magam a csaj illatától. Nem volt kérdés, miért nem tudnám megállni sokáig. De jó gondolat. Meg kell próbálni azt tenni, amit Carlisle tanított.

Az utolsó óra a suliban már majdnem letelt. Először megpróbálom az elméletből a gyakorlatba átültetni azokat az eszméket, amire Carlisle tanított. Jobb, ha most inkább itt a parkolóban ücsörgök, ahol a lány nem találhat rám és nem rombolhatja le az önuralmam utolsó pilléreit is. Megint igazságtalan gyűlöletet érztem iránta. Gyűlöltem, amiért az öntudatlan erejével fölény kerekedett. Rá tudna venni bármire – ócsároltam magam.

Serényen átvágtam az apró udvaron – kicsit talán túl gyorsan, de senki sem látott meg – és bementem az irodába. Nem kérdéses, hogy Bella Swan útban van nekem. Kerülnöm kell őt, akár a pestises embert. Az iroda teljesen üres volt, leszámítva a titkárnőt, akit magam is látni akartam. Nem hallotta, ahogy csendesen beléptem.

„Mrs Cope?” – szólítottam meg. A természetellenesen vörös hajú nő tágra nyílt szemekkel rám meredt. Mindig észreveszem a zavarodottság apró jeleit, mikor az emberek nem értik hogy kerültem olyan hamar oda, ahol addig senkit sem láttak.

„Oh!” – hökkent meg egy kicsit frusztráltan. Gyorsan végigsimított a blúzán „Te bolond” – gondolta – „hiszen olyan fiatal, hogy a fiad is lehetne...túl fiatal hozzád...”

„Hello Edward, miben segíthetek?” – csillantak fel szemei a szemüvege mögött.

Hát ez ciki. De tudtam, hogy el kell bűvölnöm ahhoz, hogy segítsen nekem. Könnyű volt elvarázsolni, tudtam, hogy milyen hangsúlyokat és gesztusokat kedvel. Neki nem voltak titkai előttem...

Szégyenlősen felnéztem, a tekintetébe fúrtam a szemeim, és próbáltam mélyrehatóan nézni az apró, sekély, barna szemekbe. A gondolatai csapongóak lettek. Ez könnyű menet lesz.

Szeretném, ha segítene megoldani egy apró kellemetlenséget.” – mondtam neki lágy hangon, amiről tudtam, hogy nem félelmetes az emberek számára. Sokkal inkább kellemesnek találják. Hallottam, ahogy felgyorsul a szívverése.

„Persze Edward, mit tehetek érted?” „Túl fiatal...túl fiatal...!” – gondolta közben. Ebben tévedett, de addig jó nekem, amíg nem tud erről. Öregebb vagyok a nagypapjánál is. De ha a jogsímat nézzük, akkor igaza van.

„Azon elmélkedtem, mire tudnám lecserélni a biológia szakos osztályt, ahova járok. Esetleg fizikára?...”

„Talán van valami probléma Mr Bannerrel?”

„Neem, semmi, csak én már tanultam ezt az anyagot és csak az időt pazarolom vele.”

„Előrehozott tananyagokat is vettek az Alaszkai iskolában, tudom...” – összeszorította vékony ajkait, és közben erre gondolt: „Mintha már egyetemisták lennének...hallottam a tanárok véleményét róluk. Tökéletes válaszok, hibátlan dolgozatok. Sosem hibáznak a tesztekben, és ráadásul egy tantárgy sem kivétel ez alól. Mr Varner szerint sosem volt még ilyen éles eszű tanítványa, mint ez a négy...De ha csak egyszer is rajtakapnám az anyjukat, hogy szekálja őket a tanulás miatt...”

„Ne haragudj Edward, de mostanában nincs hely a fizika szakos osztályban. Mr Banner gyűlöli, ha 25 főnél több ember jár egy osztályba.

„Ne aggódjon miattam”

„Hát nem is...egy tökéletes Cullenért? Ugyan már...” – gondolta Mrs Cope.

„Tudom Edward, de nem lenne elég ülőhely, nem a szellemi képességeidben nem bízom.”

„Nem adhatnám le az osztályomat? Inkább csak vizsgázni járnék be, és magántanulóként haladnék az anyaggal...”

„Leadni a biológiát?!” – tátotta el a száját a nő. A gondolatai sebesen kezdték keresni a logikámat. „Hát ez megerőlt. Hogy adhatna le egy ilyen kemény tantárgyat, pont idén? Biztos, hogy Mr Bannerrel van valami baja. Remélem meg tudom ezt beszélni Bobbal, mielőtt még Edward ekkora hülyeséget csinálna.”

„Nem lesz még egy pontod az érettségihez!”

„Majd jövőre megszerzem őket.”

„Talán előbb meg kéne beszélned a szüleiddel.”

Az ajtó közben kinyílt mögöttem, de most senki más nem érdekelt, csak Mrs Copea koncentráltam. Nem tudtam, ki érkezett. Kicsit közelebb hajoltam hozzá és tágabbra nyitottam a szemeimet. Eddig minden más embert meg tudtam győzni így, ha belekerültek a pillantásomba.

„Kérem Mrs Cope!” – szóltam lágyan hozzá, mosolyra kényszerítve ezzel. „Nincs bármely más óra, ahová át tudna tenni? Nincs szükségem 6 órányi biológiára, amit úgyis betéve tudok már...”

Rámosolyogtam, óvatosan kivillantva fehér fogaimat, de nem túl szélesen, nehogy megijesszem. A szíve erősebben kezdett verni.

„Túl fiatal...!” – emlékeztette magát pánikszerűen. – „Nos oké, megpróbálok beszélni Bobbal, mármint Mr Bannerrel. Meglátom mit tehetek...”

Másodszorra is kinyílt az ajtó, és a szoba atmoszférája teljesen megváltozott. A „küldetésem”-hez fűzött reményeim határozottan összeomlani látszottak... már nem a vöröshajú nő befűzése volt a célom...

A másodszorra beérkezett Samanta Wells kinyitotta az ajtót, leadta a minden tanárral gondosan aláíratott jelenléti ívét, majd gyorsan kiviharzott az irodából. Mikor az ajtó becsapódott mögötte a viharos szél besüvített az apró helységbe és megcsapta az orromat. Ekkor tudtam meg, ki volt az első személy, aki belépett az irodába, és miért nem hallottam a gondolatait, miközben Mrs Copeot fűztem. Megfordultam, de nem volt rá szükség, hogy megerősítsem a gyanúmat. Lassan fordultam az ajtó irányába, kínosan ügyelve a mozdulataimra... az izmaim megfeszültek... Bella Swan ott állt az ajtóban, az ajtó mellé támaszkodva, és egy apró papírt szorongatott.

A szemei tágra nyíltak, mikor megpillantotta az embertelen, vad ragyogást a szememben. Vérének illata kezdte teljesen megtölteni az apró irodát. A szomjúság vadul fellángolt bennem, végigszáguldt az ereimben. A szörny azonnal előjött, ugrásra készen...

Mikor megláttam magam szemei tükrében, egy szörny arcát láttam. A kezeimet habozva szorítottam ökölbe. Nem tudtam visszanézni Mrs Copera, azon gondolkodtam, milyen könnyen megtámadhatnám most a lányt. Elég időm lenne mindenre. Könnyedén betörhetném Mrs Cope fejét, és utána elég gyors lennék ahhoz, hogy Bellát is kivégezzem minden kockázat nélkül. Két élet kevesebb mint húsz... Ez tény... Határozott javulás.

A szörny sürgetve, éhesen várta a reakciomat. De nem... igenis van választásom! Mármost elvileg volt...

Leszakítottam róla a tekintetem, és Carlisle arcára gondoltam. Csukott szemmel (hátha az segít) próbáltam ismét normálisan gondolkozni. Visszafordultam Mrs Copehoz, és láttam rajta, hogy Bella is tudja, hogy le akarom cserélni a közös órát. Bella kicsit összehúzta magát és elment mellettem, hogy leadja a lapját. Látszott rajta, hogy nem talál szavakat.

Bevettem minden önuralmam, amivel csak rendelkeztem, kedves, lágy hangon szólaltam meg, kínosan ügyeltem rá, hogy csak annyi levegőt vegyek, amennyi muszáj.

„Semmi gond, látom lehetetlen. Felejtük el. Nagyon köszönöm a segítségét.”

Megfordultam és sikerült elindulnom az ajtó fele. Próbáltam nem odafigyelni a forró, vérrel teli női testre, amely immár csak centikre volt tőlem. Képtelen voltam megállni a kocsimig, sokkal gyorsabban odaértem, mint szabadott volna. A legtöbb ember már elment, így nem voltak szemtanúk. Ekkor meghallottam a másodéves D.J. Garretet, akit előzőleg észre sem vettem.

„Hát Cullen meg hogy került ide? Mintha az égből pottyant volna le... Jobb ha megyek, már megint csak képzelődöm, anyám is mindig azt mondja, hogy...”

Mikor odaértem a kocsizhoz, a többiek már vártak rám. Megpróbáltam kontrollálni a légzésem, de hiába szívtam a friss levegőt, úgy ziháltam, mint egy fuldokló.

„Edward?” – kérdezte Alice ijedten. Csak megráztam a fejem, válasz képpen.

„Mi a fene történt veled?!” – követelte Emmet a választ, közben elfelejtve a zavartságot, amit az okozott, hogy Jasper nem volt hajlandó lejátszani vele a visszavágót. Az válaszolt helyettem, hogy nekitántorodtam a kocsinak, amint megláttam Bellát. Biztos engem követett, közeledik...! Ő az én démonom, vadászik rám. Gyorsan átsuhantam a kocsi másik oldalára, és bevágódtam az ajtón.

Anélkül, hogy láttam volna, tudtam, hogy Emmet, Rose és Jasper Alicet kezdték fixírozni. Ő csak megrántotta a vállát. Azt nem tudja, mi történt, csak a jövőt látja. Most belenézett, hogy mit talál rólam. Nem tudom, mit látott, de igen meglepő lehetett.

„Békén fogod hagyni?” – kérdezte suttogva. A többiek rám néztek.

„Hogy én?” – préseltem ki a szavakat magamból. A jövőm hirtelen elég sötét színben kezdett derengeni előttem. Talán ő is pont ezt látta... A fejemben ekkor megjelent a vízió.

„Oh” – Bella Swan halott. A szemeim karmazsin vörösen izzanak a friss vértől. Figyeltem, mi következik. Vártunk egy pillanatig, majd újraindította a víziót.

„Oh...” – mondja újra. A kép kiélesedik. Látom, ahogy Swan rendőrfőnök házában vagyok, és látom Bellát a sárga bútorokkal berendezett konyhában. Háttal áll nekem, és én árnyékként követem... wkkor az illata megcsapja az orromat...

„Állj!” – kiáltottam, akár egy medve.

„Bocsáss meg” - - suttogja tágra nyílt szemekkel. A szörnyeteg felujjongott bennem. A vízió újra bevillan. Egy kihalt úton járok, a fákat hó borítja, és 200km/h –val száguldok.

„Hiányozni fogsz” – mondja „nem számít meddig leszel távol.”

Emmet és Rosalie aggodalmas pillantást váltottak. Lehajtottunk az útról, amin addig hazafele tartottunk.

„Itt kell elválnod tőlünk” – utasított Alice – „majd üzenj Carlislenek”

Bólintottam, majd a kocsí csikorogva megállt. Emmet, Rosalie és Jasper csendben maradtak. Majd Alicet fogják kifaggatni, ha én elmentem. Alice a vállamra tette a kezét.

„Jól fogsz cselekedni” – mormolta a fülembe. Ez nem vízió, amit felőle hallok most. Csak egy nekem szánt személyes üzenet. „Ő Charlie Swan egyszemélyes családja. Ha megöli a lányt, abba ő is belehal.

„Oké” – mondtam neki utolsó szó gyanánt. Felhúzta a szemöldökét, majd kiszállt a többiekkel a kocsiból.

Nem igazán tudtam, hova is mennek először. Talán köszönjek el előbb az apámtól? A szörnyet minél előbb el kell vinnem innen...

Az út csak repült az autóm alatt.

## 2. Nyitott Könyv

Ahogy lágyan rádőltem a hóra a még friss, púder szerű pelyhek besüppedtek alattam. A bőröm ugyanolyan hideg volt, mint az engem körülvevő levegő, és ahol a hó hozzámért simogatott, akár a bársony.

A fölöttem elterülő ég tiszta volt, fényesen villogó csillagokkal, amelyek hol kéken látszottak, hol sárgán. Kifogástalanul gyönyörű volt. Mint általában... kiváló látvány lett volna... Kár, hogy pont nem ezt szeretném nézegetni, ha tehetném. De nem tehetek semmi jobbat. Már hat napja vagyok az érintetlen, vad természetben, itt az Isten háta mögött, de semmivel sem kerültem közelebb a hön áhított szabadsághoz... Még mindig élénken bennem él a lány illata, mellyel rabul ejtett.

Mikor a sziporkázó csillagokat bámulom, amint azok döbbenetes, gyönyörű alakokat rajzolnak ki, olyan mintha a szemem megakadályozná, hogy bennük gyönyörködjek. Az egyetlen dolog, ami a szemem előtt lebeg, az egy arc. Egy ember arca, amit hiába próbálok, nem bírok kivenni a fejemből.

Előbb hallom meg a közeledő gondolatokat, mint a lépések zaját. Gyenge suttogást hallok, amely egyre közelebről hallatszik. Nem vagyok meglepve, hogy Tanya utánam jött, tudtam, hogy sokat gyötrődött az elmúlt napokban emiatt a beszélgetés miatt és mist jött el az idő, mikor már tudta, hogy mit akar mondani nekem.

Leugrott a magas sziklafal tetejéről és egy fekete sziklára érkezett, majd elém ugrott, miután visszanyerte egyensúlyát a sziklán. Tanya bőre ezüstös volt a rávetődő holdfényben.

Haja hosszú, szőke volt, enyhe eperszínű árnyalattal benne. Szemei felcsillantak, mikor meglátott félig eltemetve a hóban és ajkai feszes mosolyra húzódtak.

Gyönyörű... lenne, ha tényleg őt akarnám látni. Felsóhajtottam. A mellettem lévő sziklára ugrott, és hallottam, ahogy az újbegyei koppannak a kövön, amint kiegyensúlyozza magát. Feldobta magát a levegőbe, az árnyéka rám vetült, ahogy közém és a csillagok közé érkezett, majd egy gombócba kucorodott, és végül lehuppant mellém az egyik hókupacra.

A felkavarodott hó körülöttem szállingózott. A csillagok elsötétedtek és két szem nézett rám egy pillanatra. Újra felsóhajtottam, de nem akartam megmozdulni. A bennem lévő sötét sem enyhült meg. Egy másik arcot láttam...

„Edward?”

Mikor újra havazni kezdett Tanya lesöpörte a pelyheket mozdulatlan arcomról, és megpróbált a szemembe nézni.

„Sajnálom” – mordulta - „Csak vicceltem”

„Tudom, vicces volt”

A szája legörbült.

„Irina és Kate szerint békén kéne hagynom téged. Azt mondták, bosszantalak.”

„Nem igaz” – biztosítottam róla – „Csak egy otthoni ellentét miatt vagyok ilyen kibírhatatlanul goromba. Tényleg ne haragudj.” – mondtam.

„Haza fogsz menni, igaz?” – gondolta

„Nem szabad... még... ezt már teljesen eldöntöttem.”

„De nem maradhatsz itt...” – gondolta szomorúan

„Nem, ez most nem... segít.”

„Az én hibám, igaz?” – grimaszolt.

„Természetesen nem” – hazudtam neki lágyan,

„Ne légy úriember, zavarlak téged”

Erre már elmosolyodtam „Nem” – mondtam.

Összeráncolta a szemöldökét és hitetlenkedő arckifejezése láttán kitört belőlem a nevetés.

„Na jó... egy kicsit” – adtam neki igazat.

Felsóhajtott, majd összefonta a karjait maga előtt. Gondolatai sebesen áramlottak.

„Ezerszer szebb vagy a csillagodnál Tanya. És mindig is az leszel. Nehogy a makacsságom miatt lebecsüld magad” – kuncogtam, mert tudtam, hogy ez aztán elég valószínűtlen.

„Sosem tudnád ezt tenni velem” – morogta, majd lebiggyesztette az alsó ajkát.

„Valóban nem...” – gondoltam a lány sok-sok hódítására. Tanya az emberi férfiakat szerette. Ő volt a legnépszerűbb a környéken és sok forró kalandot tudott már maga mögött.

„Te szukkubus...” – mondtam, remélve, hogy kiűzöm a megállapításom kiüzi a fejéből a képeket.

„Az eredeti” – grimaszolt rá, kivillantva hófehér fogait. Nem úgy, mint Carlisle, Tanya és a nővérei csak lassan fejlesztették ki az önuralmukat. Előtte az a férfi, aki az ágyukban is megfordult, nem élte túl a találkozást. Most már a férfi akit szeretnek – túléli.

„Mikor feltűntél itt, tudtam, hogy...” – kezdte lassan. Tudtam, hogy mit tudott. Tudni akartam, mit érzett, mikor ő volt ilyen helyzetben. De most nem voltam analízisgató kedvemben.

„Tudtad, hogy elvesztem az eszem.”

„Igen.” – mondta, mogorván nézve rám.

„Rosszul érzem magam amiért játszom az elvárásaiddal Tanya. Nem tudok gondolkodni. Van valami, ami nem hagy nyugodni.”

„És mi lenne, ha teszem azt elmondanád nekem?”

Felültem, és a karjaimmal átfogtam a lábaimat. „nem akarok beszélni róla” – Tanya, Irina és Kate nagyon jól érezték magukat az általuk elkövetett dolgok után is. Sokkal könnyebb is

amihez tartják magukat, mint Carlisle elvei. Ha valaki megteszik nekik, de végül mégis megölik, nem csinálnak belőle gondot. Nehéz lenne így elmagyarázni Tanyának...

„Női gondok?” – kérdezte, elutasítva a titkolózásom.

Enyhén hisztérikusan elnevettem magam. „Elég rossz helyen keresgél.” – mondtam mosolyogva.

Utána csendben maradtunk. Hallottam, ahogy az agyában egyre keresgél, mi lehet a gondom, próbál összefüggéseket keresni.

„Még csak nem is közelítéd az igazságot.” – mondtam neki

„Ez most célzás?” – kérdezte.

„Kérlek menj el Tanya.” – újra csendben maradt, és spekulált. Elutasítottam a gondolatait és próbáltam a csillagokra koncentrálni. Adott nekem pár csendes percet, majd a gondolatai új irányt vettek. „Hová fogsz menni, ha itt hagysz, Edward? Vissza Carlislehoz?”

„Nem hiszem.” – suttogtam neki. Hová mehetnék? Nincs olyan hely a világon, ami akár egy kicsit is érdekelne. Semmi sem volt, amit csinálni, vagy látni akartam volna. Mert nem érdekelt, hová megyek, csak el akartam jutni Forksból, ahová a leginkább vágytam. Utáltam ezt. Hogy mehetnék vissza ezek után?! Tanya vékony kezét a vállamra tette.

Megmerevedtem, de nem bújtam ki a keze alól. Arra gondolt, talán jól esik most nekem. Egy baráti gesztus.

„Szerintem vissza fogsz menni.” – mondta, enyhe orosz akcentussal. - „Nem érdekes mi... vagy ki... üldözött el téged. De csak rá fogsz tudni gondolni, amíg nem nézel szembe vele.” A gondolatai is olyan biztosak voltak ebben, mint a szavai. Megpróbáltam magamhoz ölelni a vízióját. De a lány arca villan be újra. Sosem kételkedtem a bátorságomban, és a képességeimen. Azt hittem, bármivel szembe tudok nézni. De ez a hitem összeomlott azon a szörnyű órán, a bioszteremben.

Megpuszítottam a vállát és eltoltam magamtól felém forduló arcát. Elmosolyodott a gyorsaságomon.

„Köszönöm Tanya, szükségem volt rá, hogy halljam ezt.”

Gondolatai ingerültek lettek. – „Érezd magad otthon, mondtam már. Remélem majd meggondolod magad egyszer.”

„Bocsáss meg, Tanya. Tudom, hogy túl jó vagy hozzám. Én csak...még nem találtam meg, amit keresek.”

„Nos, ha elmész, legalább még láttuk egymást előtte. Viszlát, Edward”

„Viszlát, Tanya” – ahogy kimondtam a szavakat, mintha láttam volna őket. Láttam magam, ahogy elmegyek. Elég erős voltam ahhoz, hogy oda mennek, ahova vágyom.

„Még egyszer köszönöm”

Fürgén talpra szökkent és ahogy eliramodott, kísértetiesen futott át a havas terepen. A hónap még besüppedni sem volt ideje, olyan gyorsan keresztülfutott rajta. Nem nézett hátra. Felzaklatta az elutasításom, láttam, mielőtt faképnél hagyott. Nem akart még egyszer látni, mielőtt elmegyek. Bosszúsan elhúztam a számat. Nem akartam megbántani Tanyát, de az érzései nem voltak mélyek és tisztának nevezhetők. Mindenesetre van, amit nem tudok visszafordítani. Nem éreztem magam túl lovagiasnak, de így jártam...

A térdemre támasztottam az államot, és megint a csillagok felé fordultam. Valami nyugtalan érzés szállt meg hirtelen. Tudtam, hogy Alice látta, ahogy hazatérek, és ezt el is mondta a többieknek. Ez biztos boldoggá tette őket. Főleg Carlisle és Esmet. Amint a csillagokra néztem, megpróbáltam kitörölni az emlékezetemből azt a bizonyos arcot. A sziporkázó csillagok helyett csak az a két csokoládébarna szem nézett vissza rám azt kérdezve, hogy gondolhattam átlagosnak?...

És valóban. Nem tudtam, hogy, de mintha az összes érzésembe beleláttak volna ezek a kíváncsi szemek. De tudtam, hogy ha visszamegyek sem fogom hallani a gondolatait.



Bella Swan szemei továbbra is kérdőn tekintettek rám, őszinte pillantással, kijátszva a csillagokat.

Egy mély sóhajjal talpra álltam. Ha futva teszem meg az utat hazáig, az kevesebb, mint egy óra.

Minél előbb látni akartam a családomat. Látni akartam, hogy mit szólnak az új Edwardhoz. És nekiíramodtam a csillagfényes éjszakának, még lábnyomokat sem hagyva magam után.

„Minden rendben lesz” – lehelte Alice. A szemei nem fürkészték. Mialatt ezt mondta, és Jasper lágyan elkapta a könyökénél, majd úgy kísérté a házhoz vezető lépcsőn. A kis csapat összébb húzódott. Rosalie és Emmet vezette a sort. Emmet szigorúan nézett, akár egy testőr, aki a kliensét védi. Rosalie óvatosan, de szintén öntudatosan lépdelt. Sokkal inkább érezte zavarban, sem mint biztonságban magát.

„Természetesen” – morogtam. A viselkedésük egyszerűen nevetséges volt. Ha nem lett volna jobb, hogy idejöjjenek, tuti még ott maradtam volna.

Reggel aztán minden hirtelen a normális kerékvágásba zökkent, játékosan kezdtük a napot. Éjszaka havazott, és Emmet meg Jasper nem vették elég komolyan a figyelmeztetésem, szóval jól megdobáltak hógolyóval. Ezt eléggé zokon vettem, úgyhogy kamatostul visszaadtam nekik. Végre csökkent az éberségük, és olyan vicces volt a helyzet, hogy még én is ellazultam.

„Még nincs itt a lány, de nemsokára megjön. Ha a szokásos helyünkre ülünk, nem fog elérni a hátszele.”

„Természetesen a szokásos helyünkre fogunk ülni Alice, állj már le. Tartsd meg magadnak az aggodalmad, teljesen jól vagyok.”

Jasperre villant a tekintete, aki segített neki leülni, aztán figyelmesen az arcomra nézett.

„Hmm” – mondta meglepetten – „szerintem rendben vagy”

„Természetesen igen” – morogtam

Utáltam a szemükben megvillanó aggodalmat. Hirtelen erős szimpátiát éreztem Jasper iránt, emlékezve arra, hogy mi is így figyeljük őt.

„Bosszantó, nem igaz?” – grimaszolt rám, miközben erre gondolt. Visszagrimaszoltam. Még csak egy hete, hogy arra gondoltam, hogy az unalom meg fog ölteni itt? Hogy azt gondoltam, olyan ide járni, mintha aludnék? (vagy inkább kómában feküdnék?)

Ma az aggodalom szorosan gúzsba kötött. Még a zongoraszó sem tudott megnyugtatni. Az érzékeim ma hiperaktívak voltak. Éreztem minden hangot, minden jelet, minden mozzanatot, amit csak átvett a levegő rezgése, hallottam minden gondolatot. Főleg gondolatokat. Egyetlen érzéket blokkoltam le csak a mai napon. A szaglásomat. Nem lélegeztem.

Főleg a „Cullenekről” hallottam sokat, meg találgatásokat arról, hogy hol jártam. Az egyetlen, akire egész nap vártam, hogy az új (de mégis régi) ismerőst, Bellát láthassam. Swan lehet, hogy abban bízott, a pletykákból megtudhatja merre jártam. De semmi. De már senkit sem érdekelt az öt vámpír, amikor az új lány belépett az ajtón. Ami lássuk be elég vicces. Mindenki az új lányra gondolt, vagy arra, ahogy a múlt héten megismerte. Hirtelen elszállt a rossz kedvem, és izgatott lettem.

Kérdezett bárkitől is bármit rólam?

Nem volt kérdés, nem tudhatta, milyen sötét gondolataim voltak legutóbb. Figyeltem a reakcióit. Persze úgyis megijesztem a pusztá látványommal. Mintha amit meséltek neki, meggyőzte volna, és a sztori mintha erősen túlzott volna, hogy érdekesebbnek tűnjön. Elég fenyegető színben tüntetett fel a történet.

A többiek vajon megtudták tőle, hogy át akartam menni valahova máshova a bioszosztályból? Arra rájöhetett, hogy valószínűleg ő ennek az oka, csak nem tudta, miért. Egy normális lány körbeszaglászott volna, megosztotta volna a történetet másokkal is, és a többiekkel találgatta volna, hogy vajon mi lehetett a viselkedésem oka, nem pedig csendben

üldögélt volna. Az emberek általában kényszeresen megosztják a gondolataikat másokkal és hamar beilleszkednek. Ilyen emberek vették körül őt is, akár egy jellegtelen birkanyáj. Az embereknek ez a szükségletük ráadásul különösen erős a kamasz éveik során. Az nem lehet, hogy ez a csaj kivétel legyen ez alól.

De senki sem adott bizonyosságot erről az asztalnál, ahol ült. Bella biztos különösen félénk, ha senkinek sem beszélt róla. Talán az apjának elmondta...biztosan vele a legszorosabb a kapcsolata... De ez sem valószínű, hiszen ő sem töltött még túl sok időt a lányával eddig. Az anyjához állhat a legközelebb... Talán néha követnek kéne Swan főkapitányt, hogy tudjam, ő mit gondol erről.

„Valami új?” – kérdi Jasper.

„Semmi. Egyszerűen nem hallom a gondolatait”

Erre az infóra mind felhúzták a szemöldöküket.

„Talán mégsem vagy olyan ijesztő, mint amilyennek gondolod magad” – mondta Emmet kuncogva. – „Fogadjunk, hogy sokkal jobban meg tudnám ijeszteni”

Ráemeltem a tekintetem.

„Tudod, miért...” – zavart bele megint a lány csendje feletti elmélkedésembe.

„Felülemelkedhetnél már ezen...de egyébként meg fogalmam sincs!”

„Jön” – mormolta Alice nekünk. A testem megmerevedett. – „próbálj meg emberként viselkedni”

„Emberként, azt mondod?” – kérdi Emmet. Felemelte jobb öklét, megforgatta ujjait, és ezzel felfedi az addig ott rejtgetett hógolyót. Még csak meg sem olvadt... összemorzsolta a jég tömböt, tekintete Jasperen maradt, de láttam a fejében, ki a valódi célpont. Hát igen, Alice az. Mikor hirtelen a lány felé dobta a hógolyót Alice szimplán kinyújtotta a kezét. Ujjai hangosan csattantak a hógolyón. A jég átrepült az ebédlőn, túl gyorsan mozogva az emberi szem számára, és mikor becsapódott a falba, megrepesztette a vakolatot. A téglákat úgyszint. A sarokban ülők tekintete mind a föltőn lévő jégdarab felé fordult, majd körülnéztek a bűnös után kutatva.

„Nagyon emberi, Emmet.” – mondta metsző gúnnyal a hangjában Rosalie. – „miért ne lyukaszthatnád át pusztá kézzel a falat, ennyi erővel?”

„Ha megtenném, azzal még a végén túlságosan lenyűgöznék, bébi!”

Megpróbáltam rájuk figyelni, de közben az arcomra fagyott a mosoly a tréfálgatásuk hallatán. Nem tudok másra figyelni, csak a sorban álló lányra. De továbbra sem hallok semmit.

Hallom, Jessica milyen türelmetlen a lánnyal, aki zavartnak látszik, és céltalanul ácsorog a sorban. Látom Jessica gondolatain keresztül, amint Bella vállai rózsaszínes árnyalatot kapnak a friss vértől, ahogy elpirul.

Apró levegőt vettem, és megéreztem az illatot, mikor a felém irányuló fuvallat a bőrömhöz ért. Mike Newton volt a két lánnyal. Hallottam a hangját, verbálisan és mentálisan egyaránt, mikor megkérdezte Jassicát, mi baja a Swan lánynak. Nem szerettem, ahogy a lány körül forognak a gondolatai. Álladóan egy valószínűtlen fantázia pislákol benne, és köddel vont a be az eszé, amint a lányt nézte, ahogy az álmodozott. (szinte azt sem tudta, hol van!)

„Semmi” – hallottam Bella halk, tiszta hangját. Mint a csengőszó, ahogy hozzám száll a menzán át, de tudom, ezt csak azért érzem így, mert rá összpontosítok.

„Ma csak egy limonádét kérek” . mondta, mikor ő volt soron a pultnál. Nem tudtam megállni, hogy ne vessek rá egy pillantást. A padlót fixírozza, és arca kezdi visszanyerni eredeti színét. Gyorsan Emmetre néztem, aki elnevette magát az arcomon feltűnő vigyoron.

„Betegnek tűnsz, bratyó!”

Gyorsan rendeztem az arckifejezésem, hogy a szokásos, könnyed kifejezésem felöltsem. Jessica hangosan csodálkozva kérdezte, miért nem vett ebédet. – „Talán nem vagy éhes?” – kérdi

„Pillanatnyilag kissé betegnek érzem magam” – a hangja kissé elmélyül, de még mindig tiszta.

Miért bosszant fel a féltő aggodalom, ami Mike gondolataiból árad felém? Nem az én dolgom, ha Mike feleslegesen aggódik érte! Talán mindenkiből ezt a reakciót váltja ki ez a csaj? De miért utálok pusztán a gondolatot is, hogy már védeni akarja őt?

Nem sokkal ezelőtt még meg akartam ölni...ez...

Vajon tényleg beteg?

Ez a kemény igazság – ínycsiklandóan nézett ki a halovány bőrével. De mikor erre gondoltam a z aggodalom is belém hasított, akár egy idióta gyerekbe, és kényszerítettem magam, hogy ne gondoljak az egészségi állapotára. Mindezek ellenére nem láttam úgy a fejébe, mint Mike-éba. Most Jessicát kezdtem figyelni, óvatosan figyelve, ahogy leülnek az asztalukhoz. Szerencsére az első asztalt választották, ahol már ott ültek Jessica barátai. Így a legtávolabb ültek le. Semmi hátszél, ahogy azt Alice megjósolta.

Alice meglökött – „Mindjárt idenéz, játssz embert” – összeszorított fogakkal elmosolyodtam.

„Nyugi, Edward!” – mondta Emmet – „Most őszintén...megölsz egy embert...attól még nem dől össze a világ!”

„Gondolod?” – morogtam oda neki. Emmet felnevetett.

„Majd te is megtanulsz felülemelkedni ezen. Ahogy én is. Az örökkévalóság elég hosszú lesz hozzá, hogy megbánd a bűneid.”

Ekkor Alice előkapott egy marék jeget, és Emmet gyanútlan arcába vágta. Csodálkozva grimaszolt, és úgy pislogott a lányra.

„Te akartad...” – mondta, majd felé hajolt és megrázta jégdarabokkal borított haját Alice felé. A hó, ami félig megolvadt a meleg szobában, lerepült a hajáról, kisebb havas esőt zúdítva ránk.

„Ew!” – húzta fel az orrát Rosalie, majd Alice és ő sietve visszahőköltek az özönvíz elől. Alice nevetett, és mind jól éreztük magunkat. Láttam Alice fejében, hogy előre kitervelte az egésztestét, és tudtam, hogy a lány – nem tudtam másra gondolni, ő volt az egyetlen lány a világon – szóval Bella minket néz, amint nevetünk és játszunk, mintha egy boldog, emberi, lehetetlenül ideális Normann Rockwell festményt nézne.

Alice nevetni kezdett, és a tálcáját védekezőn maga elé tartotta. Bella még mindig minket nézett.

„...Cullenéket nézi megint...” – gondolta valaki, ezzel megragadva a figyelmemet. Automatikusán a nem szándékos felhívás felé kaptam a fejem, és megtaláltam, ki szólalt meg az előbb...sokat figyeltem arrafelé ma már. De a tekintetem jobbra állt meg, a lány átható tekintetébe fúródva. Gyorsan elkapta rólam a tekintetét és a haja mögé bújt. Mire gondol most? Ez az egész csak egyre frusztrálóbb lesz, helyett, hogy kezdenék hozzászokni. Megpróbáltam – bizonytalan voltam, mert ezt még sose próbáltam azelőtt – feltérképezni a csöndet, ami körülfogta őt. Az „extra hallásom” eddig mindig magától jött, még sose próbáltam irányítani. Most erősen koncentráltam, megpróbáltam összeroppantani a pajzsot, ami körülöleli. De semmi. Csak csend.

„Mi van vele?!” – gondolja Jessica, visszhangozva saját frusztrációját.

„Edward Cullen téged bámul!” – suttogta a Swan lány fülébe, enyhén vihogva.

Rosszul leplezett féltékenység csendül a hangjában. Jessica úgy csak megjátssza magát és csak színleli, hogy barátok.

Elkezdek még erősebben figyelni, vajon mit válaszol erre a lány. „Mérgeesen néz rám?”- suttog vissza.

Tehát nagyon is emlékszik az előző heti vad reakciómra. Bizony van mire ...

A válasz láthatóan meglepi Jessicát. Látom az arcom a fejében, ahogy leellenőrzi az arckifejezésem, de a tekintetünk nem találkozik. Még mindig Bellára koncentrálok, hátha meghallok valamit ... bármit! Úgy tűnik a szuggerálással semmire sem fogok menni.

„Nem”- mondja neki, Jessica és én tudom azt kívánja bár igent mondhatna erre- hogy bosszantotta belül, hogy nem őt nézem- de a gondolatai nem hallatszottak a hangján.

„Kéne neki?”

„Azt hiszem nem igazán kedvel”- suttogja neki vissza Bella, és hirtelen lehajtja a fejét a karjaira, mintha elfáradt volna.

Megpróbálok magyarázatot találni a mozdulatára, de csak újabb kérdések merülnek fel bennem. Talán tényleg csak fáradt.

„Cullenék nem kedvelnek senkit sem- nyugtatta meg Jessica.

„Ugyanis sosem érdekli őket senki sem annyira, hogy eldöntsék róla, kedvelik-e vagy sem ...”Pontosabban eddig sosem tették, morogta gondolatban.

„De a Cullen még mindig téged bámul!”- mondja.

„Ne bámuld már!”- mondta aggodalmasan Bella és felemelte a fejét a karjáról, hogy lássa Jessica eleget tesz-e a kérésnek. Jessica válaszul csak vihogott. A Swan lány nem is nézett sehová a következő egy órában, csak az asztalnál lévőkre. Tudtam- pontosabban inkább sejtettem- hogy tanakodik valamin.

Úgy tűnik, mintha azon, hogy rám merjen- e nézni ...A teste kissé felém fordult, az álla kissé elmozdult, ahogy vett egy mély levegőt, de kellenlenül odafordult ahhoz, aki hozzá kezd beszélni ekkor.

Minden más gondolatot figyelmen kívül hagyok, most minden a lányról szól számomra, pillanatnyilag semmi más nem köt le.

Mike newton egy hatalmas hó csatát tervez nem sokkal sulis utánra, nem veszi észre, hogy a hó közben esőre váltott. A puha pelyhek lágy szállingózását az esőcseppek kopogása váltja fel a tetőn. Tényleg nem hallja a különbséget? Én tisztán hallom, tök hangos.

Mikor letelik az ebédszünet, még a helyemen maradok. Az emberek kiürülnek a teremből és én azon kapom magam, hogy a lépéseinek a zaját próbálom megkülönböztetni a többi szokásos, unalmas emberétől. Milyen ostoba vagyok!

A családom egyenlőre nem hagy egyedül, arra várnak mit fogok csinálni.

Vajon visszamegyek az osztályba, beülök a csaj mellé, ahol jól érzem majd az őrjítő illatát és szinte tapintható lesz a pulzusa, ahogy a levegő továbbítja azok rezgését?Elég erős vagyok hozzá?Vajon elég erős leszek valaha is ehhez?Ú”Szerintem minden rendben lesz”- mondja Alice hezitálva.„A helyén van az eszed, ki fogod bírni egy órán át.”

De Alice tudta milyen gyorsan fordulnak meg adott esetben az ember gondolatai más irányba.

„Miért sietsz úgy Edward?”- kérdi Jasper. Arra gondol, hogy nem kell elbíznom magam, amíg nem vagyok biztos a dolgomban, kicsit talán önelégültnek is tart engem.

„Menj, haza, csak csináld szépen, fokozatosan!”

„Mire ez a nagy dilemma?”- ellenkezett Emmet.

„Vagy megöli vagy nem öli meg. Mindegy mi lesz úgylis találunk kiutat”

„De én nem akarok elmenni!”- mondta Rosalie.

„Nem akarom előlről kezdeni!”

„Idén fejezzük be a közép sulit Emmet, véglegesen.”

Én sem akarom elszakítani, innen a családomat. Egyikünk sem köszönné meg ...De be akartam menni biosz órára. Tényleg újra látni akartam a lány arcát. Már eldöntöttem, így lesz. Ez aztán kíváncsiság a javából...Dühös voltam magamra, amiért így érzek. Hát nem megfogadtam, hogy nem hagyom annyiban ezt a néma lányt?De azért az túlzás, hogy ennyire érdeklődjek iránta. És most itt vagyok, az én túlzott érdeklődésemmel.

De tudnom kell mire gondol!Az esze ugyan zárva van,de a szemei nagyon is nyitva vannak ... talán az esze helyett, azokból kiolvashatom majd a választ.

„Nem Rose, szerintem tényleg minden rendben lesz”- mondta Alice.

„Ez egyre valószínűbb 93%-ig biztos vagyok benne, hogy semmi rossz nem fog történni, ha most bemegy az osztályába.”

Kíváncsian fürkésztet, miközben arra gondolt vajon mikor változtatom meg a döntésemet, és mikor válik a víziójában nyilvánvalóan véressé ennek a következménye.

Kíváncsi vagyok ez az esély elég lesz-e Bella Swan-nek a túlélésre.

Emmet rendben van, gondoltam- miért is ne lenne? Láttam a kísértést az arcomon, mikor egy gondolat formájában megjelent a lelki szemeim előtt.

„Megyek az órára.” – jelentettem ki, majd eltoltam magam az asztaltól. elfordultam, majd távoztam, anélkül, hogy visszanéztem volna. állottam Alice aggodását, Jasper

rosszallását, Emmet jóváhagyását, és Rosalie irritáltságát, ahogy a gondolataik utánam úsztak.

Egy utolsó, mély levegőt vettem az osztályterem ajtajában, majd leállítottam a tüdőmet, és átvágtam a kis, meleg termen. Nem késtem el. Mr. Banner épp a mai órán végezendő kísérlet eszközeit osztotta ki. A lány már ott ült az én – a mi asztalunknál, az arca megint lefelé nézett, és az előtte levő dossziét firkálta. Mikor már elég közel érte hozzá, és érdeklődve néztem az esze ezen jelentéktelen alkotását, de ez reménytelen volt ... Csak véletlen szerű írka-fírka, hurok-hurok után. alán nem is erre figyel, hanem valami egész másra?

Kihúztam a székem, szükségtelen durvasággal, és a szék lába élesen nyikordult meg a linóleumon: az emberek sokkal jobban érzik magukat, ha szükségtelen ártatlan zajokat okoznak.

Tudtam, hogy meghallotta, de nem nézett fel, viszont véletlenül kihagyott egy hurkot, megbontva evvel a rajzocska egyensúlyát

Miért nem néz fel? talán megijedt ... Muszáj lesz jobb benyomást tennem, mint legutóbb: Mielőtt még rosszra gondolna.

„Hello.”- mondtam halkan, olyan hangon, amitől elszoktak lazulni az emberek.

Megeresztettem egy udvarias mosolyt, amely nem engedte kivillanni a fogaimat.

Erre már felkapta a fejét, a nagy szemeivel rám nézett- ezúttal még nagyobbak voltak a meglepetéstől –és a tekintete megtelt néma kérdésekkel .Ez hasonló arckifejezés volt, mint múlt héten.

Ahogy a furcsamód mély barna szemeit fürkésztetem , rájöttem hogy az utálat- az-az utálat, amit azzal ért el csupán, hogy létezett-elpárolgott belőlem. Most, hogy nem lélegeztem, és nem éreztem az illatát, nehéz volt elhinnem , hogy ennyire gyűöltem bárkit is minden ok nélkül, igazságtalanul, aki ennyire sebezhető.

Az arcát előntötte a pír és nem szólt semmit. Rajta tartottam a szemem, a mély , kérdésekkel teli szemét fürkésztetem és próbáltam figyelmen kívül hagyni azt az étvágygerjesztő színt ,ami kiült a bőrére. Elég levegőt vettem ahhoz, hogy beszéljek egy keveset anélkül, hogy újra levegőt kéne vennem.

„A nevem Edward Cullen .”- mondtam, pedig tudtam, hogy tudja. Ez a legudvariasabb, amit kezdetben mondhatok.

„Nem volt alkalmam bemutatkozni legutóbb. Te biztosan Bella Swan vagy.”- Zavartnak tűnt, ezt a szemei előtt megjelenő apró ránc árulta el. Kellott neki egy kis idő, mire válaszolni tudott.

„Hogyhogy tudod a nevem?”- nézett rám gyanakodva, a hangja kicsit remegett. Úgy tűnik tényleg jól ráijesztettem. Kissé büntudatos lettem attól, hogy mennyire védtelen. Halkan elevettem magam – ettől a hangtól eddig minden ember beleolvadt a zoknijába ... úgy sokkal könnyebb velük.

„Ó, szerintem nincs, aki ne ismerné a neved.”- valóban ő lett közepe ennek a monoton kis világnak.

„Az egész város arra, várt, hogy végre megérkezz.”- megrázkódott, mintha ez az információ kellemetlen lenne számára. Ráébredtem, hogy legalább, olyan félénk, ahogy kinéz, és nem

szereti a túlzott figyelmet. A legtöbb ember pont az ellenkezőjét érezte volna. Általában nem akarnak beállni a csordába, megpróbálnak reflektorfényben maradni, és elütni az „általános” -tól.

„Nem.”- mondta. „Arra gondoltam, miért hívtál Bellának?”

„Jobb szereted az Izabellát?”- kérdeztem megzavarodva ettől a választól, nem tudtam hová vezet ez a kérdés. Nem értettem. Eddig tisztán hallottam, hogy kijavított mindenkit, aki a teljes nevén hívta. Minden ember ilyen értetlen, ha nem hallom a gondolatait?

„Nem, a Bellát szeretem.”- válaszolta, kissé oldalra hajtva fejét. Az arc kifejezése ha, jól értelmeztem- zavart volt és értetlenkedő.

„Csak azt hittem Charlie-mármint az apu- mindenkinek csak Izabella-ként emleget. Eddig mindenki így hívott elsőre.”

„Oh”- mondtamután, és elkaptam a tekintetemet. Rájöttem mit jelentett a kérdése: hiba került a számításomba... Ha nem hallgatóztam volna az első napokban annyit, akkor most kezdetként a teljes nevén szólítottam volna, ahogy bárki más. Észrevette a különbséget. Belém nyílt a nyugalanság. Nagyon gyorsan észreveszi a legapróbb hibákat is. Nagyon ravasz, főleg ahhoz képest, hogy ennyire feszélyezte a közelségemtől. Erre nem számítottam. De most nagyobb a problémám is adódott ennél, sőt, még a lezárt fejcskájénél is nagyobb gond. Kifogytam a levegőből. Ha tovább akarok beszélgetni vele, muszáj lesz levegőt vennem. Anélkül elég nehéz lenne beszélgetni. Szerencsétlenségére, azzal hogy a padtársam lett, muszáj lesz együtt dolgoznunk a mai gyakorlati órán. Furcsának tűnt- és meglehetősen durvának, hogy ezek után figyelmen kívül hagyjam, amíg együtt munkálkodunk. Csak még gyanúsabbá és aggasztóbbá válnék a szemében.

Olyan távol hajoltam tőle, amilyen csak tudtam anélkül, hogy megmozdítottam volna a székeket, és elfordítottam a fejem a folyosó felé. Megfeszültem, az izmimat próbáltam egy helyben tartani és gyorsan vettem egy teli tüdőnyi levegőt, csak a számon keresztül.

„Ahh...!”

Valóban kinszenvedés volt. Anélkül, hogy érezhettem volna az illatát megtapadt a nyelven hátulján, éreztetve az ízet a torkom hirtelen újra lángolni kezdett, olyan erősen mint múlt héten mikor először megcsapott az illata. Összeszorítottam a fogamat és próbáltam uralkodni magamon.

„És, kezdhettek!”- mondta Mr. Banner.

Úgy éreztem minden apró részét be kell vetnem az önuralmamnak, amit valaha is tanultam, 70 év kemény munkájával és visszafordultam a lányhoz, aki az asztalra meredt, mosolyogva.

„Hölgyeké az elsőbbség, partner...?”- ajánlottam fel.

Ahogy meglátta milyen arcot vágok, az arcáról kiürültek az érzelmek, a szeme tágra nyílt. Ajaj vajon mit látott az arcomon? Megint megijedt? Nem szólt egy szót sem...

„Vagy szeretnéd, ha inkább én kezdeném?”- kérdeztem, halkán.

„Nem”- mondta és a sápadt arca megint átment pirosba.

„Megpróbálom elsőként!”

Megnéztem az asztalon a berendezést, a mikroszkópot, a hozzá való kis dobozokat, aztán azt, ahogy a vér áramlik a tiszta bőre alatt.

Vettem még egy gyors levegőt, a fogaim közt, de az íze nyomán fellángolt bennem a „szomjúság”, úgy hogy a torkom is befájdult.

„Profázis”- mondta gyors mérlegelés után. Elkezdte kicserélni a vizsgált dobozt a következőre, biztos volt a dolgában.

„Nem bánod, ha én is megnézem?”- ösztönösen-ostobábban, mint eddig bármi mást a közelében – meg akartam fogni a kezét, hogy megállítsam a mozdulatsort. Egy másodpercre, a bőre forrósága megégette az enyémet. Olyan volt, akár egy elektromos impulzus- talán még forróbb is mint 97,6 oC - legalábbis érzésre. A hőség átiramodott a kezeimen át a karomba. Elkapta a kezét az enyémtől.

„Bocsánat”- motyogtam a fogaim közt szűrve a szavakat. Kellett valami, amit nézhetek, úgyhogy gyorsan belenéztem a mikroszkópba .Igaza volt.

„Profázis”- értettem egyet.

Még mindig túl bizonytalan voltam ahhoz, hogy rá merjek nézni. Vettem egy apró levegőt, és amennyire csak tudtam, próbáltam kizárni a fejemből a szomjúságot. Megpróbáltam inkább a kísérletre figyelni és leírtam a szót a megfelelő vonalra, a laboros papírra, majd gyorsan kicseréltem az első lemezt a következőre.

Vajon mire gondol most?És vajon ő mit érzett, mikor megérintette a kezemet?A kezem taszítóan hideg számára, ez biztos.

Nem kérdés még mindig nem szólt egy szót sem. A lapra néztem.

„Anafázis”- mondtam magamnak és a második vonalra írtam a szót.

„Megnézhetném?”- kérdezte.

Ránéztem, meglepett, hogy várakozóan néz rám.

Odatoltam elé egy kézzel a mikroszkópot. Nem tűnt ijedtnak ...ez tényleg azt hiszi, hogy tévedhetek, és rosszul válaszolok!!!???

Nem tudtam visszatartani a mosolyom a reménykedő arckifejezése láttán,ahogy odahajol a műszerhez , hogy megcáfolhasson .A szeme megtelt mohósággal a gondolatra ...Aztán a szája sarka legörbült.

„Harmadik lencse?”- kérdezte fel sem nézve a mikroszkópból, de felém tartva a kezét.

Rápottyantottam a lemezkét a tenyerére, vigyázva rá, hogy ne kerüljön a bőröm az övé közelébe, ezúttal. Közelebb ültem hozzá, és olyan volt, mintha egy forró lámpához húzódtam volna közelebb. Éreztem, ahogy kissé felmelegedek a magas hőmérséklettől ...Nem nézte sokáig.

„Interfázis”- mondta ki hanyagul a szót, talán kissé megnyomva azt, majd felém tolta a gépet. Nem nyúlt a papírjához, előbb megvárta, hogy én mit írok a lapra. Leellenőriztem- és ismét igaza volt.

Most, hogy végeztünk, csak egy-egy szót szóltunk egymáshoz, és ügyeltünk rá, hogy a pillantásunk még véletlenül se találkozzon. Mi voltunk az egyetlen pár az osztályban, aki már végzett- a többiek még keményen dolgoztak a kísérleten időközben. Mike Newton volt a legnagyobb gondban- állandóan csak rám és Bellára figyelt a dolga helyett.

„Bárcsak ott maradt volna, ahova ment!”- gondolta Mike és közben szúrósan nézett rám.

Hmmm, ez érdekes. Nem gondoltam volna, hogy ennyire hasonlóképp érzek vele- de itt nem a távolmaradásra gondolok. Ez is egy új fejlemény, amit az új lány érkezése okozott.

És még érdekesebb, hogy ez a gyűlölet-mily meglepő- bizony kölcsönös ...

Újra lenéztem a lányra, és elbódított, akár ölni is tudtam volna érte, és nem értettem, hogy kelthet ennek ellenére is ilyen hétköznapi benyomást ...egyszerűen felforgatta az életem ...

Nem tudtam, nem akartam látni, amit tervez vele Mike. Most, Mike gondolatain keresztül nem tűnt, olyan csinosnak ... nem, olyan szokatlanul, mint számomra ...

Az arca inkább volt „figyelemre méltó”, sem mint gyönyörű,.Nem teljesen szimmetrikus- a kissé hegyes álla nincs összhangban a széles pofijával, és a színek is extrémek rajta- a világos-sötét kontraszt a bőre és a haj közt és azok a szemek, a sok-sok néma kérdéssel ...

A tekintete hirtelen az enyémbé fűrődött.

Visszanéztem rá, megpróbáltam legalább egyet is megfejteni a sok kérdése közül.

„Kontaktlencsét viselsz?”- kérdezte hirtelen.

„Nem”- majdnem elmosolyodtam a gondolatra, hogy pont az én szemem szorulna javításra.

„Oh”- motyogta.”Csak azért gondoltam, mert valahogy más színűnek tűnik a szemed.”

Hirtelen megborzongtam a tudattól, hogy úgy tűnik ma nem én vagyok az egyetlen, aki megpróbálja kinyomozni a titkokat. Vállat vontam, majd kihúzott vállakkal a tanárra néztem, amint az a szokásos köreit róttá az apró teremben. Valóban, volt valami változás a szemem színében, ahhoz képest mikor legutóbb beléjük nézett. Hogy felkészítsem magam a mai nap

kísértéseire és megpróbáltatásaira, vadászni voltam a hétvégén, hátha teljesen kielégítem ezzel a szomjat, nehogy túlzásokba essem a suliban. Tele tömtem magam állati vérrel, de mégsem tudtam mit tenni ezzel a fantasztikus ízzel, ami körülengte őt. Mikor legutóbb úgy néztem rá a szememet feketére színezte a szomjúság. Most, hogy a testem tele volt friss vérrel, a szemeim meleg barna színt kaptak. Most borostyánszín szemem volt a szomj-kioltó kísérletem után. Még egy hiba .Ha láttam volna mire akar kilyukadni a kérdésével, igent mondtam volna.

Egy rakás emberrel vagyok körülvéve itt, már két éve de eddig ő az első, aki olyan közel került hozzám, hogy észrevegye a színváltozást. A többiek, amíg elragadtattam szemlélték a családom szépségét, mikor találkozott a tekintetük a miénkkel rögtön elkapták a szemüket rólunk, és maguk elé meredtek. Zavarba jöttek, és elfeledték a külsőnk apró részleteit és ez megakadályozta, hogy észrevegyék az –efféle- apró változásokat.

A tudatlanság boldoggá tesz.

Miért kellett pont neki túl sokat látnia?

Mr. Banner a mi asztalunkhoz ért.

Hálásan szívtam be azt a kevés tiszta levegőt, amit a hátszele hozott és amely még nem keveredett az ő illatával.

„Nos Edward ...”- mondta a vállam fölött leellenőrizve a válaszaimat.

„Nem gondolod, hogy Izabellát is oda kellett volna engedned a mikroszkóphoz?”

„Bella”- javítottam ki automatikusan.”És az őt válaszból hármat ő azonosított.”

Mr. Banner gondolatai szkeptikusan visszhangzottak, miközben a lányhoz fordult.

„Elvégezted már valaha ezt a kísérlete ezelőtt?”- figyeltem, ahogy a lány elmosolyodott, úgy tűnt kissé zavarban volt.

„Hagyma gyökérrel még soha.”

„Sneci csírássejtjével?”- puhatolózott Mr. Banner.

„Igen.”

Ez meglepte a tanárt. A mai kísérlet ugyanis haladó szintű volt, nem számított, rá hogy rajtam kívül bárki is meg tudná csinálni.

„Phoenixben haladó csoportban dolgoztál?”

„Igen”

Tehát ő is haladó szinten van, amihez már elég intelligens embernek kell lennie. Engem nem lepett meg ez a tény.

„Nos”- mondta összepréselt ajkakkal Mr. Banner , „úgy gondolom ,hogy ez esetben szerencse, amiért labor-társak vagytok.”

Majd megfordult, és motyogva tovább állt.

„Nos, legalább a többi gyerek esélyt kap rá, hogy maguktól rájöjjenek valamire.”- mormogta a foga alatt. Biztos voltam benne, hogy a lány is meghallotta ... megint hurkokat kezdett firkálni a dossziéjára.

Két nyom egy óra alatt ... ez elég rossz kilátás számomra a jövőre nézve. Bár ötletem sincs vajon mit gondol most rólam-mennyire fél, vagy mennyit gondol – erre - tudtam, hogy meg kell próbálnom még jobb benyomást tenni rá, hogy biztosan megváltoztassa a rólam kialakított képet magában. Valamit tennem kell , hogy kitöröljem a legutóbbi találkozásunk emlékeit.

„Kár a hóért igaz?”- mondtam , próbálva utánozni a többiek beszélgetéseinek fő témáit. A beszélgetés egy unalmas, szabványos formája az időjárás- ez mindig biztonságos ...A szemeiben tisztán kivehető kétkedéssel bámult rám- ez nem éppen a normális reakció az én teljesen normális szavaimra.

„Nem igazán.”- mondta, újfent meglepve engem. Megpróbáltam a beszélgetést elkormányozni erről az elcsépelet útvonalról. Ő egy sokkal naposabb, melegebb helyről jött,



bár a bőre úgy tűnik teljesen más képet mutat erről, és a hideg nem tetszett neki. Egy cseppet sem. Hát akkor az én jeges érintésem valószínűleg ...

„Nem szereted a hideget.”- állapítottam meg .”Akkor elég nehéz lehet számodra Forksban élni”.

„Talán nem kellett volna idejönnöd”- akartam még hozzátenni. „Talán vissza kéne menned, amíg még lehet. De nem voltam biztos benne, hogy tényleg ezt akarom. Örökké bennem élne a vérének csodás illata - garantálná bármi is, hogy nem eredek a nyomába?Bennem, ha el is menne, tovább élne az esze körüli misztérium. Akár egy kirakhatatlan, idegőrlő puzzle.

„El sem tudod képzelni.”- mondta a mély hangján. Egy pillanatra haragosan meredt másfelé. A válasza sosem az, mint amire számítok. Ez viszont mindig újabb kérdésekre sarkall engem. „De hát akkor miért jöttél ide?”- követeltem azonnal, bár azon nyomban megbántam, mert a hangom sértő volt, nem igazán udvarias társalgáshoz méltó ...A kérdés bár kíváncsiságból fakadt, határozottam durva volt.

„Ez ... bonyolult.”

Pislogott egy kicsit a nagy szemeivel és hagyta, hogy én majd belehaljak a kíváncsiságba- a kíváncsiság úgy égett bennem , ahogy nemrég a szomj a torkomban. Voltaképp ez kissé megkönnyítette azt, hogy levegőt vegyek, ezzel az agóniával sokkal elviselhetőbbé vált a légzés.

„Szerintem képeses leszek megérteni.”- próbálkoztam továbbra is. Talán csak a kölcsönös udvariasság miatt válaszoltam csak,amíg a kérdéseim nem váltak durvává ...csendesen lenézett a kezeire. Ez türelmetlenné tett legszívesebben a kezembe fogtam volna az állát, és magam felé fordítottam volna az arcát, hogy kénytelen legyen a szemembe nézni, hogy legalább abból kiolvashassam a választ. De elég nagy hülyeség lett volna tőlem- sőt veszélyes- újra megérinteni a bőrét.

Hirtelen felnézett kész megkönnyebbülés volt újra látni, ahogy az érzelmek elöntik a szemét. Sietve beszélt, mintha minél előbb túl akart volna esni a szavakon.

„Anyukám újra házasodott.”

Ah, ez végre elég emberi volt, könnyen megérthető. Szomorúság, suhant át a tekintetén majd eltűnt belőlük.

„Nem hangzik túl bonyolultnak.”- mondtam.

A hangom ellágyult akaratom ellenére. A boldogtalansága furcsán gyámoltalanná tett, miközben azt kívántam bár segíteni tudnék bármivel. Bármit megtennék, hogy felvidítsam. Egy erős impulzusként suhant át rajtam az érzés.

„Mikor történt?”

„Múlt évben, Szeptemberben.”Nagyot sóhajtott- nem egyszerű kilégzés volt. Benntartottam a lélegzetem, amint a meleg levegő az arcomat csiklandozta.

„És te meg nem kedveled a pasast.”- feltételeztem. Próbáltam minél több infót kiszedni belőle.

„Nem, Phil teljesen oké.”- mondta, kijavítva a feltételezésemet. Egy apró mosoly játszott a telt ajkai szélén.

„Lehet, hogy túl fiatal, de elég kedves ...”

Ez nem egyezett az általam felállított elmélettel.

„akkor, hogyhogy nem vagy velük?”- kérdeztem talán kissé túl komoly hangon. Ez elég kíváncsiskodóan hangzott. Az is voltam, bevallom.

„Phil sokat utazik. A baseball az élete.”A kis mosoly széles vigyorra nőtt: a fickó karrierje kétségtelenül lenyűgözte.

Én gondolkodás nélkül visszamosolyogtam. Már nem azon görcsöltem, hogy végre ellazuljon. A mosolya arra készítetett, hogy én is mosolyogjak- mintha egy közös titkot őriznénk.

„Hallhattam már róla?”- gondolatban gyorsan átfutottam a Phil nevű baseball játékosokon, akik viszonylag ismertebbek, hátha az ő Philje is köztük van.

„Nem valószínű, nem játszik valami jól.”- mosolyodott el ismét.

„Született másodligás .Sokat utazik.”

A fejemben megjelent a csinos kis „Phil”- es táblázatot kevesebb, mint egy másodperc alatt töröltem. A helyére rögtön egy lehetséges másik forgatókönyv csúszott.

„És anyukád most ideküldött, hogy együtt tudjon utazgatni vele.”- mondtam.

Az arckifejezéséből ítélve több infót húztam ki belőle, mint amennyit a kérdéseim indokoltak volna. Így hát újra próbálkoztam. Az álla kissé kiugrott, az arca hirtelen makacs volt.

„Nem, nem ő küldött ide!”- mondta és a hangja új, kemény élt kapott. A feltételezés megsértette őt, de nem értem miért.

„Én küldtem ide saját magam!”

Nem értem fel ésszel, hogy mi az új keletű sértettségének az oka. Teljesen elvesztettem a fonalat.

Feladtam. Semmi értelme, annak amit mondott. Nem, olyan, mint a többi ember, Talán nem csak a néma gondolatai és az őrjítő illata a legszokatlanabb ebben a lányban.

„Ezt nem értem.”- mondtam neki, utálva hogy milyen tehetetlen vagyok.

Sóhajtott, majd a szemembe nézett, hosszabban, mint eddig bármely más ember.

„Velem maradt otthon, de láttam, hogy nagyon hiányzik neki.”- magyarázta lassan, az elhagyatottság reménytelen tónusa minden egyes szavában egyre erősebbé értődött.

„Boldogtalanná tettem ezzel, szóval úgy döntöttem itt az ideje, hogy Charlienál töltsék egy kis időt ...”

Az apró ránc a szemei közt elmélyült.

„De most te vagy boldogtalan.”- mormoltam. Nem bírtam megálljt parancsolni magamnak , kibukott belőlem a hipotézisem, miközben próbáltam megfejteni a viselkedésének az okait .Ez nem tűnt valami távolinak az igazságtól.

„És akkor?”- kérdezte, de nem volt egyértelmű, hogy így is gondolja ...mintha minden szavát mérlegelné mielőtt kimondja.

Továbbra is a szemeit néztem, és most először éreztem azt, hogy megértettem valamit a lelkéből. Elég volt ez a két szó ahhoz, hogy lássam hová sorolja magát a prioritásban.

Nem úgy mint más embereknél., ő leghátulra sorolta a saját igényeit. Önzetlen volt.

Ahogy elnéztem a személye körüli áthatolhatatlan homály kezdett kissé világosabbá válni számomra.

„Ez így nem túl igazságos ...”- megrántottam a vállam, megpróbáltam közömbösnek látszani és igyekeztem titkolni mennyire kíváncsivá tett.

Felnevettem, de egy csepp öröm sem volt a hangjában.

„Senki sem mondta még neked, hogy az élet nem igazságos?”

Nevetnem kellett a szavain, bár szintén nem éreztem szórakoztatónak a dolgot. Tudtam, hogy sok minden nem fair az élettől.

„Azt hiszem hallottam már valahol ...”Rám nézett és ismét zavartnak tűnt. A szemét lekapta rólam, majd ismét a tekintetembe fonta a pillantását.

„Szóval ennyi.”- mondta nekem.

De még nem akartam, hogy a beszélgetés véget érjen. Az a kis V alakú ránc, amely a bánat maradványaként rajzolódott ki a szemei közt, felzaklatott engem. El akartam simítani az ujjbegyemmel, örökké eltüntetni. De természetesen hozzá sem érhettem. Túl veszélyes lett volna.

„Jól titkolod.”- mondtam lassan és közben alaposan megfontoltam minden egyes szavamat.

„De fogadok, hogy sokat szenvedsz belül, csak nem mutatod ki.”

A szemei összeszűkültek, száját összeszorította és egyik sarka legörbült, majd a terem elülső része felé meredt. Nem kedvelte ezt a témát, utálta ahogy az érzéseit találgatom. Nem volt átlagos mártír alkat- nem akart külön közönséget magának a fájdalmaihoz.

„Vagy tévedek?”

Kissé hátrahőkölt, de továbbra is úgy tett, mintha nem hallana engem. Erre elmosolyodtam.

„Mert nem hinném...”

„Miért érdekel ennyire?”- kérdezte még mindig előre meredve.

„Na ez egy jó kérdés!”- válaszoltam inkább magamnak, mintsem neki.

Persze neki nagyobb belátása volt ebbe, mint nekem- ő legalább egyenesen a dolgok közepébe látott, míg én csak reménytelenül sötétségben bukdácsoltam, amelyben csak az apró elejtett megjegyzései jelentettek kis fénysugarakat.

Az ő életének apró emberi részletei nem kéne, hogy ennyire sokat számítsanak nekem.

Rossz volt, hogy nem tudtam mire gondol. Az én családom védelmén túl, mit számítnak holmi emberi gondolatok? De nem tudott meggyőzni semmiféle racionális elv. Túl sokat számítottam eddig a gondolatolvasói tudományomra- és most már teljesen világos, hogy nem figyeltem eddig eléggé. Nem voltam, olyan figyelmes, mint amilyennek hittem magam.

A lány felsóhajtott, és haragosan meredt a terem elülső részére. Valamiért különösen viccesnek találtam a csalódott arckifejezést, ami hirtelen kiült az arcára. Az egész helyzet vicces volt, sőt, az egész beszélgetés. Senki sem volt még nagyobb veszélyben ennél a kicsi lánynál itt- bármelyik percben vehettem volna önkéntelenül egy levegőt, ezzel beszívva az illatát és megtámadhattam volna azzal a lendülettel- és őt nem ez irritálta, hanem az, hogy nem válaszoltam meg a kérdését.

„Felbosszantottalak?”- kérdeztem, mosolyogva a helyzet abszurditásán.

Gyorsan rám nézett, a tekintete csapdába ejtette az enyémet.

„Nem igazán” – mondta. – „inkább én bosszantom fel saját magam. Túl könnyű átlátni rajtam. Az anyám is mindig azt mondta, hogy olyan vagyok, mint egy nyitott könyv.” –

Elégedetlenül, rosszállóan megrázta a fejét. Csodálkozva meredtem rá. A feltételezés, hogy szerinte azért ilyen bosszús, mert szerinte túl könnyen átlátok rajta...nos...elég bizarr.

Életemben nem tettem még soha ennyi erőfeszítést – már ha a létezésemre az élet a legmegfelelőbb szó. Mert az élet őszintén szólva nem a leghitelesebb kifejezés...

„Ellenkezőleg” – válaszoltam neki, és közben elég furán éreztem magam. Óvatos voltam, nehogy megint belesétáljak egy újabb rejtett csapdába, és kihasználhatná a gyengeségemet. Hihetetlenül türelmetlenné tett ez az előérzetem. – „Én nagyon is nehezen olvasok benned”

„Mert te biztos olyan jól olvasol mindenkiben” – mondta elkészítve saját gúnyos nézőpontját és újra a kényes témánál találtam magam.

„Általában igen” – hagytam jóvá. Szélesen elmosolyodtam, az ajkaim alól elővillantva fényes, borotvaéles fogaimat.

Ez elég nagy hülyeség volt tőlem, de hirtelen és váratlan késztetést éreztem arra, hogy legalább egy kicsit engedjek szunnyadó életösztoneimnek. A teste sokkal nyitottabb volt, mint a párbeszédünk előtt. Úgy tűnik, az a sok-sok apró jelzés (ami bárki más elijesztéshez elég lett volna) teljesen lepergett róla. Miért nem hajlik el egy kicsit sem a terrorizálásomtól? Biztosan elég volt látnia a múltkori sötét oldalamat ahhoz, hogy realizálni tudja a helyzetet...biztos jobban tudta értelmezni, mint ami látszik rajta...ugye?

De úgy tűnik, nem. Az ügyködéseim hogy felhívjam a veszélyre a figyelmét, sikertelenek maradtak. Ekkor Mr Banner hívta fel az osztály figyelmét, elvonva az Övét tőlem. Kissé megkönnyebbültnek tűnt a beszélgetés félbeszakadásától. Talán mégis megérezte a kis jelzéseket.

Hát remélem így van.

Felismertem, hogy a lány egyre vonzóbb és vonzóbb számomra, hiába is próbálom tagadni. Pedig nem megengedett számomra, hogy Bella Swant akár egy ici-picit is érdekesnek találjam.

Nyugtalanul vártam, hogy újra beszélgethessek vele. Mindent tudni akartam. Az anyjáról, az életéről, mielőtt idejött, az apjával való kapcsolatáról. Az összes jelentéktelen

dolgot, ami vele kapcsolatos. De minden másodperc hiba, amit vele töltök, és olyan kockázat, amit nem kéne vállalnom.

Pont akkor vettem egy újabb lélegzetet, amikor ő szórakozottan átdobta a haját a hátára. A különösen koncentrált illat egy hulláma ütötte meg az orrom, végigégetve a torkomat.

Pont, mint első nap... Akár egy súlyos labda... A gyötrelmem, a kínzó, égető törökfájás ismét megszédített. Alig bírtam magam a helyemen tartani. Az összes önuralmam be kellett vetnem. De ezúttal legalább nem törtem össze semmit. A bennem élő szörny felmorgott, de nem lelte kedvét a gyötrelmemben. Szűken összekötötték a kínjaim. Legalábbis egyelőre.

Mindenféle légzést beszüntettem, és olyan messzire húzódtam a lánytól, amennyire csak tudtam. Nem engedhetem meg magamnak, hogy lenyűgözőnek tartsam. Minél érdekesebbnek találnám, annál nagyobb lenne az esélye annak, hogy megölöm. Ma már talált két nyomot is, amit én hagytam neki. Hogy tudnék még egy harmadik jelet is letenni, ami nem nagyobb ezeknél? Az ő érdekében...

Amint megszólalt a csengő, én már ott sem voltam. Sajnos ezzel valószínűleg lerombolva az udvariasság látszatát, amin eddig ügyködtem, a mi kis társalgásunk alatt. Úgy szívtam magamba a tiszta, nedves levegőt, mintha az valami gyógyír lett volna az én nyűgömre is. Igyekeztem olyan távol kerülni a lánytól, amennyire csak lehetséges.

Emmet a spanyol terem előtt várt rám. Egy pillanat alatt megértette vad arckifejezésem-

„Na hogy ment?” – töprengett óvatosan magában.

„Senki sem halt meg” – motyogtam. Hát ez is valami. Ekkor megláttam Alicet a gondolatai végén... gondoltam... Ahogy besétáltunk a terembe, csak néhány pillanatra láttam felvillanni a memóriájában, amint Alice óra után fürgén, pókerarccal a bioszterem felé megy, átvágva a nedves földön. Éreztem az emlékezetében a készletet, hogy ő is felkeljen és csatlakozzon hozzá. Majd elhatározta, hogy mégis marad. Ha Alicenak szüksége lett volna a segítségére, szólt volna...

Becsuktam a szemeimet a rémülettől és az undortól, ahogy lerogytam a helyemre. Ezek szerint nem volt sok híja, hogy megvalósítsam a gondolataimat.

„Nem láttam, hogy ilyen rossz a helyzet” – suttoztam.

„Nem is volt.” – nyugtatott meg. – „Hiszen senki sem halt meg, igaz?”

„Igaz” – szűrtem a szavakat a fogaim között. – „Most nem.”

„Talán majd könnyebb lesz”

„Rendben” – motyogtam

„Vagy talán megölnöd őt legközelebb” – vont vállat. – „Nem te lennél az első, aki ezt eljártssa. Nem ítélnék el érte. Van, hogy néha túl jó illata van valakinek. Engem lenyűgöz az is, hogy eddig sikerült kitartanod.” – mondta a gondolataiban.

„Ez nem segít, Emmet”

Teljesen felháborított, hogy elfogadja azt az ötletet is, hogy megöljem a lányt, és hogy szerinte ez elkerülhetetlen. Talán az ő hibája, hogy ilyen jó az illata? (-nem hinném-) Tudom, mikor történt vele. Már ilyen. Az emléke visszarántott egy fél évszázadot, egy szürkületi vidéki útra, ahol középkorú nők csacsogva teregették ki lepedőiket, melyeket az almafák közé kötött madzagokra dobtak. Az almák illata nehezen lógott a levegőben. A szüretnek nemrég lett vége, és a visszautasított gyümölcsök szétszórva feküdtek a földön. Felrepedt héjuk alól cukros lé csordogált, az illatuk vastag felhőt alkotott. A frissen lekaszált mezőről friss széna illatát hozta a szél, mely harmonikusan elegyedett az alma illatával. Épp az úton sétált, de belefeledkezett egy nőbe, pedig épp Rosalie egyik megbízatásán volt. Az ég teteje lila volt, és lágyan ment át narancssárgába, míg a nyugati fák alatt el nem tűnt. Épp folytatta volna útját a kanyargós szekérúton, és semmi oka nem volt, hogy visszaemlékezzen erre az egészre, egészen addig, amíg az esti szellő nem fújta az arcába az egyik nő illatát.

„Ah” – morogtam rá csendesen. Mintha saját szomjam emléke nem lenne éppen elég. Tudtam. Fél másodpercig sem tartott. Az ellenállás gyanúja sem merült fel bennem. Az emlékének a végkifejlete túl világossá vált előttem ahhoz, hogy felálljak. Talpra ugrottam, és a fogaimat úgy összeszorítottam, hogy egy vascsövet is simán kettéharaptam volna.

„Esta buen Edrwad?” – kérdezte Senora Goff, felfigyelve hirtelen mozgásomra. Láttam az arcomat az elméjében, és világosan látszott rajta, hogy egyáltalán nem vagyok jól.

„Me perdona.” – mormogtam, és szinte repültem az ajtó felé.

„Emmet por favor puedes tu ayuda a tu hermanac?” – kédezte, nem remélve, hogy egyedül is ki tudok száguldani a szobából.

„Persze” – mondta Emmet, majd rögtön mögöttem termett. Követett az épület túlsó oldaláig, majd elkapott, és a kezét a vállamra tette.

Feleslegesen erősen löktem le magamról a kezét. Egy emberi kézben minimum ripityára törtem volna a csontokat, de az ő csontjai erősebbek voltak ennél.

„Bocsáss meg Edward.”

Vettem egy mély levegőt, és próbáltam kitisztítani a fejem és a tüdőm.

„Ez a helyzet is ilyen rossz?” – kérdezte, és közben próbálta nem felidézni az illatokat és ízeket.

„Rosszabb, Emmet, rosszabb.”

Egy pillanatra csendben maradt.

„Talán...”

„Nem, nem lesz jobb, ha visszamegyek veled Emmet. Menj vissza órára. Egyedül akarok lenni.

Megfordult, egy szó, egy gondolat nélkül, és gyorsan visszament. Majd elmondja a spanyol tanárnak, hogy beteg vagyok, vagy elmentem, vagy hogy egy önkontrollt veszített veszélyforrás vagyok...

De mit számít, hogy mit talál ki? Talán inkább nem megyek vissza, talán jobb, ha ezt most inkább kihagyom.

Ismét visszamentem a kocsihoz, és vártam a sulis végéig. Elbújtam. Megint.

Tölthettem volna azzal az idővel, hogy döntéseket hozok, vagy megpróbálom megerősíteni magam az elhatározásaimban, de állandóan azon kaptam magam, hogy az épületből hallatszós gagyogásra figyelek.

Az ismerős hangok kitűntek a tömegből, de most nem tudott érdekelni, hogy belehallgassak Rosalie panaszaiba, Alice látomásaiba. Könnyen megtaláltam Jessicát, de a lány nem volt vele, tehát inkább tovább keresgéltem. Mike Newton gondolatai vonzották magukhoz a figyelmem, és a tornateremben lokalizáltam őt a lánnyal. Boldogtalan volt, amiért annyit beszéltem Bellával bioszórán. Átfutott fejben a lány lehetséges válaszain, mikor felvetette a témát.

Sosem láttam még a srácot 2 szónál többet beszélgetni bárkivel. Sem itt, sem másutt. Természetesen úgy döntött, hogy megpróbálja felkelteni Bella érdeklődését. Nem tetszett, ahogy a lányra nézett. De nem tűnt, úgy, mintha Bellát különösebben érdekelt volna. Vajon mit mondott neki?

„Mi a fene lehetett a sráccal múlt hétfőn?” – hallottam. Ez nem túl sok infó a beszélgetésből. Épp lebeszélte magát a pesszimizmusról, és magában ujjongott, mert úgy látta, Bella érzései nem változtak a beszélgetésünk ellenére sem.

Ez jobban felbosszantott, mint amit momentán el tudtam viselni, úgyhogy gyorsan abbahagytam a gondolatai hallgatását.

Betettem egy erőszakos hangulatú CD-t a lejátszóba, és hagytam, hogy a többi gondolat hangját elnyomja a zene.

Nagyon keményen kellett a zenére koncentrálnom, ahhoz, hogy ne hagyjam Mike Newton gondolatait visszasodródni, és hogy ne kémkedjek a gyanútlan lány után. Néhány alkalommal

ezért csaltam, miután az óra véget ért. Ez nem kémkedés...próbáltam magamat meggyőzni. Csak azért figyelek, hogy tudjam, mikor hagyja ez a tornatermet és indul el ide, a parkolóba... nem akartam, hogy megint meglepjen valamivel. A tanulók elkezdtek kiszállingózni a tornateremből, én pedig kiszálltam az autóból, bár nem tudom miért. Lágyan esett az eső. Figyelman kívül hagytam, hogy lassan csurom vizes lett a hajam. Azt akarom hogy lásson itt?? Azt remélem, talán idejön beszélgetni?? Most mi tévő legyek? Nem mozdultam, megpróbáltam meggyőzni magam, hogy szálljak vissza a kocsiba, és közben tudtam, hogy a viselkedésem erősen kifogásolható. A karjaimat összefontam a mellkasom előtt, és felszínesen lélegezni kezdtem, ahogy őt néztem, amint lassan átsétál az udvaron, és láttam, ahogy a szája sarka legörbül. Nem nézett rám. Néhány alkalommal grimaszolt a felhőkre, mintha az mélyen megsértené őket. Csalódottságot éreztem mikor elérte az autóját, azelőtt, hogy elsétált volna mellettem. Meg fog szólítani, Vagy inkább én szólítsam meg őt? Beszállt halványpiros Chevy teherautójába, ami egy nagy rozsdás behemót volt, valószínűleg öregebb, mint az apja. Néztem, ahogy beindítja a furgont. Az öreg motor bármely más járműnél hangosabban bögött fel. Azután a kezeit a fűtőnyílások elé tartotta. Zavarta a hideg. Valószínűleg sosem szerette. Ujjaival átfésülte dús haját, és a tincseket elhúzta a kiáramló meleg levegő előtt, mintha éppen szárítani próbálná azokat. Elképzeltem, milyen illat lehet most a furgon utasterében, de gyorsan elvettem ezt a gondolatot. Körülnézett, ahogy készülni indult, és végül arra pillantott, ahol én álltam. Megállt egy pillanatra. Ki tudtam olvasni a szeméből a meglepetést, mielőtt elszakítohatta volna rólam a tekintetét. Jobbra rántotta a kormányt, majd fékezett. Centikre sikerült csak elkerülnie Erin Teague járgányát. A visszapillantójába nézett, és a szája bosszúsan kinyílt. Mikor egy másik kocsí is elment mögötte kétszer is belepislogott a visszapillantóba, és a parkolót pásztázta. Ez mosolyra kényszerített. Nem tudom, ő is erre gondolt e, de határozottan veszélyesnek tűnt ezzel a hatalmas furgonnal. A gondolta, hogy Bella Swan bárkire nézve is veszélyes lehet – leszámítva a közlekedőket - nevetésre késztetett mialatt elgurult mellettem, majd csúnya pillantást lövellt rám.

### 3. Jelenségek

Valójában nem kínozott a szomszúság, de úgy döntöttem ma éjjel ismét vadászni megyek. Ez csak keveset számít, és tudtam, hogy nem alkalmas a lány bűvös ereje elleni védekezésre. Carlisle velem tartott. Azóta nem voltunk kettesbe, hogy visszatértem Denalitól. Ahogy végigsuhantunk a fekete erdőn, hallottam, amint búcsút int gyorsan a múlt hét eseményeinek. Láttam az emlékezetében vad és kétségbeesett arcom torz vonásait. Éreztem a meglepetését, majd a hirtelen fellángoló aggodalmát.

„Edward”

„El kell mennem, Carlisle. Nekem most el kell mennem...”

„Mi történt?”

„Semmi. Még. De ha maradok, fog.”

A karomért nyúlt. Éreztem, milyen mélyen megbántottam, amikor meghátráltam a keze elől.

„Nem értem”

„Volt már valaha... érezted már valaha, hogy...?”

Láttam rajta keresztül, ahogy mély lélegzetet veszek, láttam a vad fényt, ami átfutott a szememen, és láttam, ahogy az övéből mély aggodalom árad felém.

„Volt már veled olyan, hogy egy személy sokkal jobban csalogatott az illatával, mint a többi? De sokkal, sokkal jobban?”

„Oh”

Mikor láttam, hogy megértette mély redők ültek ki az arcomra a szégyenérzettől. Megérintett, figyelmen kívül hagyva újbóli visszahőkölésemet, és a kezét a vállamra tette.

„Ez a kísértés tesz később ellenállóbbá, fiam. Hiányozni fogsz. Itt van, vidd az én autóm, sokkal gyorsabb.”

Azon töprengett, vajon helyesen cselekedett-e azzal, hogy elküldött. Hogy nem bántott-e meg a bizalom hiányával.

„Nem” – mondtam, és eliramodtam – „Ez az, amire szükségem van. Ha azt mondanád, hogy maradjak, lehet, hogy könnyebben összeroppannék.”

„Sajnálom, hogy szenvedsz, Edward. De mindent meg kell tenned, azért, hogy a Swan lány életben maradjon, még akkor is, ha újra itt kell hagynod bennünket.

„Tudom, tudom...”

„Miért tértél vissza? Tudod, milyen boldog vagyok, amiért itt vagy, de ha ez túl nehéz neked...”

„Gyűlölöm gyávának érezni magam” – ismertem be. Lassítottunk – már majdnem kocogtunk, miközben átvágtunk a sötétségen.

„Még mindig jobb, mint veszélynek kitenni a lányt. Egy – két év múlva úgyis tovább áll innen.”

„Igazad van, tudom jól.” – de a szavai ellentétes reakciót váltottak ki belőlem.

Aggódtam, és még inkább maradni akartam. A lány egy vagy két év múlva elmegy... Carlisle lefékezett és én is megálltam. Az arcomat fürkészte.

„De te mégsem fogsz elmenni, igaz?”

Lehorgasztottam a fejem.

„Büszkeségből, Edward?”

„Nem, nem a büszkeség tart most itt engem. Most nem...”

Hová is mehetnék most? Röviden felnevettem.

„Nem bizony. Ha rá tudnám venni magam, önként távoznék, de attól még nem állnék le.”

„Természetesen veled tartanánk, ha ez az amire szükséged van. Csak kérned kell. Te is zokszó nélkül váltottál, ha a többiek rászorultak, egy szavuk se lesz.”

Felhúztam az egyik szemöldököm. Erre felnevetett.

„Jó, igen Rosalie talán, de ő is tartozik neked. Egyébként is jobb, ha most távozzunk, anélkül hogy kárt okozunk bárkiben is, mintha később, miután kioltottuk bárki életét.” – a mondta végére egy csipetnyi humor sem maradt a szavaiban. Megháttráltam a szavaitól. Megháttráltam a szavaitól.

„De mégsem mész el igaz?”

„El kéne” ...- sóhajtottam.

„Mi tart itt Edward?” – képtelen vagyok megérteni.

„Nem tudom megmagyarázni.” – még magamnak sem tudtam, annyira nem volt semmi értelme. Hosszú pillanatokig tanulmányozta az arcom.

„Nem, hiszem, de tiszteletben tartom a magánéleted, ha ezt szeretnéd.”

„Köszönöm. Igazán nagylelkű vagy, főleg hogy tudod én ugyanerre képtelen lennék.”

Kivéve persze egy embert. Én persze mit tudnék tenni ez ellen? Hát igen mindannyiunknak megvannak a magunk kis adottságai.

Újra felnevetett. Ekkor elkapta a egy kis csapat szarvas illatát. Nehezemre esett lelkesedni, hiszem még a legjobb körülmények közt is jóval kevésbé volt ínycsiklandó az aromájuk a lányénál. Az elmémen átáramlott az ő vérének az illata és összerándult tőle a gyomrom.

Felsóhajtottam.

„Gyerünk!” – értettem egyet, pedig tudtam, hogy bármennyi vért is iszom, egy cseppet sem fog enyhíteni a torkom szárazságán.

Mindketten lekuporodtunk és vadászva settenkedtünk a csorda nyomában, hagytuk hogy – a nem túl rokonszenves- illat húzzon maga után minket.

Még hidegebb lett mire hazaértünk. Az olvadt hó újra lefagyott, vékony réteget vonva minden egyes túlevélre, minden egyes páfrányra, a fűszálak éles pengéként meredeztek az ég felé.

Amíg Carlisle átöltözni a kórházi hajnali műszakjához, én a folyónál maradtam az első napsugarakra várva. Kicsit jobban éreztem magam a rengeteg vértől, amit épp most emésztgettem, de tudtam hogy a tényleges szomj nem tűnt el és újra fel fog lángolni, amint a lány mellé ülök. Hűvösen és mozdulatlanul ültem, akár egy szikla és néztem a sötét vízen rohanó jégtáblákat, amint azok eltűnnek a szemem előtt.

Carlisle rendben van. Nekem viszont el kéne hagynom Forks-ot. Biztos kitalálnának valami hatásos sztorit, hogy megmagyarázzák a távollétemet. Bentlakásos iskola Európában. Távoli rokonok látogatása. Tinédzserkori szökés otthonról. A történet nem lényeges senki sem érdeklődne túl élénken.

Csak 1-2 év lenne , amíg a lány eltűnik. Folytathatná az életét- mert megmaradna, amit folytathat. Valahova elmenne főiskolára, megöregedne, karriert csinálna, talán össze is házasodna valakivel. El tudtam képzelni- szinte láttam magam előtt fehér ruhában, amint belép a kis templomba, karja az apjába fonva.

Aggasztó volt milyen kint okozott ez nekem. Vajon ez a féltékenység, és vajon azt a jövőt irigylem tőle, ami nekem sosem lehet? Ennek semmii, de semmi értelme! Minden körülöttem élő embernek megvolt ez a lehetősége- az élet – mégis csak ritkán irigyeltem őket, akkor is csak egy-egy pillanatra. Rá kéne hagynom a jövőjét. Abba kéne hagynom az élete kockáztatását. Ez a legjobb, amit tehetek érte- és magamért. Carlisle mindig a helyes utat választotta. Hallgatnom kéne rá.

A nap rózsaszínre festette a felhőket és lágyan fénylett a tükörsima jégen.

Csak még pár nap döntöttem el. Látnom kell még egy kicsit. Meg tudom oldani. Talán megemlíthetném neki a –függőben lévő eltűnésemet- felépíthetném a történetet.

Nehéz volt erre készülnöm, éreztem mennyire vonakodom és már előre elkezdtem mentségeket keresni, hogy tudnám kitolni azt az 1-2 napot inkább háromra ... négyre ...

De nem, a jó utat kell választanom. Tudtam, hogy adnom kell Carlisle tanácsára. És azt is tudtam, hogy túl sok konfliktust okoznék ha a (szerintem) helyes útra lépnék. Ez túl sok konfliktussal járna. Hanem ez a sok vonakodás, vajon a kíváncsiságomból fakad, vagy csak a kielégítetlen étvágyamból?

Bementem a házba, hogy tiszta ruhát vegyek a sulihoz. Alice már várt rám, felülről a harmadik lépcsőfokon üldögélt.

„Megint elmész.” \_ mondta vádlóan.

„De azt nem látom ezúttal hová!”

„Mert még én sem döntöttem el hová megyek.”- suttogtam. Maradni akarok .Megráztam a fejemet.

„Talán Jazz és én veled tarthatunk.”

„Nem, a többieknek nagyobb szüksége lesz rátok, ha én már nem leszek, hogy figyelhessek rájuk. Gondolj már Esmére is! Egy csapásra elszakítanád a fél családjától. Nagyon boldogtalanná tennéd őt.”

„Tudom, ez az amiért maradnod kell, tudod, hogy nem ugyanaz ha e nem vagy itt.

„Tudom, de helyesen kell cselekednem.”

„De hát annyi jó és rossz út van, nem gondolod?”- gondolta esdekelve. Ebben a pillanatban azonban félresöpörték a hirtelen rátörő furcsa látomások. Elméjében homályos, felvillanó képek örvénylettek. Láttam magam furcsa árnyékokkal körülvéve, melyeket nem tudtam azonosítani- homályos, pontatlan alakok. Azután a bőröm hirtelen csillogni kezdett, ahogy a nap egy sugara ráesett. Ismertem ezt a helyet.



Velem volt egy másik alak, de nem volt elég világos ahhoz, hogy felismerjem. A kép megremegett, majd elveszett a jövő milliónyi apró válaszfalt közt.

„Nem értettem túl sokat ebből.”- mondtam neki mikor a látomás eltűnt a szeme előtt.

„Én sem. A jövőd annyira változékony, hogy nem tiszta a folytatás. Bár azt gondolom ...”

Megállt, és a szemei előtt lepergette a legutóbbi látomásai hatalmas gyűjteményét ...

Hasonlóak voltak és homályosak.

„Úgy érzem valami hamarosan meg fog változni”- mondta ki hangosan. „Az életed úgy tűnik keresztúthoz érkezett.”

Kíméletlenül kinevettem.

„Feltűnt neked is, hogy ez most úgy hangzott, mint egy karneváli cigányasszony hamis jóslata.” Apró nyelvét rám oltotta.

„Mit gondolsz, a mai nap még rendben lesz?”- kérdeztem hirtelen aggódó hangon.

„Nem láttam, hogy bárkit is megölnél,”- biztosított róla Alice.

„Köszí Alice.”

„Menj átöltözni. Senkinek sem mondom el... megengedem, hogy te mond el nekik mikor már készen állsz.”

Felállt és lerohant a lépcsőn, vállai kissé beestek. „Hiányozni fogsz ... igazán”- gondolta.

Igen, ő is igazán hiányozni fog nekem.

Csendesen mentünk a suliba vezető úton. Jasper elmondhatta volna, hogy Alice mennyire feldúlt, de tisztában volt azzal, hogy Alice már elmondta volna, ha azt akarta volna, hogy mások is tudjanak erről. Emmet és Rosalie teljesen egymásba feledkeztek, a tekintetüket szorosan az egymáséiba fonták, mintha legalábbis a világ 8.-ik csodáját látnák - meglehetősen undorítóknak tűnt kívülről nézve.

Csendesen szemléltük milyen reménytelenül szerelmesek egymásba. Vagy talán csak én voltam túl keserű, amiért én voltam az egyetlen, aki ténylegesen egyedül volt. Néhanapján különösen nehéz volt, amiért három ennyire tökéletes szerelmespárral kellett szembesülnöm. Na ez pont egy, ilyen nap volt ... Talán mind boldogabbak lennének, ha a sanyarú ábrázatom nélkül lóghatnánk együtt- aztán meglágyultam kissé, mostanára azért már hozzá kellett volna szoknom ehhez.

Oké, az első dolgom az lesz, mikor megérkezünk a suliba, hogy megkeressem a lányt.

Csak hogy felkészítsem magam ... Rendben ...

Elég kínos volt, hogy az én kis világom momentán teljesen kiürült, de ő – a lány volt most az én létezésem lényege, minden körülötte forgott a számomra.

Könnyen érthető volt miért, nyolcvan évnyi monotonitás után bármi a középpontba kerülhetett volna, ami egy kis változást is hozott.

Még nem érkezett meg a lány, de már hallottam a teherautója öreg motorjának távoli bögését. Az autóm oldalának dőltem és vártam. Alice megállt mellettem, a többiek pedig elindultak az osztályukba, unottan nézték, ahogy ott állok- érthetetlen számomra, hogy hogyan tudja ennyire lekötni az érdeklődésemet egy emberi lény, az illatától eltekintve.

A lány ránézésre igen lassan vezetett, tekintetét mereven az útra szegezte, a kezeivel görcsösen szorongatta a kormányt. Úgy látszott tart valamitől. Ez adott nekem pár másodpercet, hogy másra is figyeljek. Észre se vettem, hogy ma minden ember hasonló arcot vág. Jaaa, az utat jégpáncél fedte be és próbáltak sokkal óvatosabban vezetni. Láttam, hogy szerinte komoly kockázatot vállalt avval, hogy autóba ült.

Úgy tűnik kezdtem megtalálni a helyes utat a személyisége kiismeréséhez. Hozzáadtam ezt is az én kis listámhoz: komoly, felelősség teljes lány. Nem sokkal mellettem parkolt le, de még nem vette észre, hogy itt állok és hogy őt bámulom megigézve. Azon merengtem vajon mit fog tenni, ha észrevesz? Elpirul és elsétál?

Ez volt a legvalószínűbb. De talán csak visszabámulna rám. Talán idejönne beszélgetni velem. Vettem egy mély lélegzetet, megtöltve a tudómet, csupán elővigyázatosságból.

Óvatosan kiszállt a teherautóból és a földet vizsgálta, mielőtt teljesen rá mert volna lépni, teljes súllyal. Nem nézett fel, és ez frusztrált engem ... Talán ha odamennék hozzá beszélgetni ...

Nem az rossz lenne.

Ahelyett, hogy az iskola felé indult volna egyenesen a teherautóba kapaszkodva óvatosan elbotorkált a tragacs hátuljáig ... úgy tűnt nem igazán bízik a lábaiban. Ez mosolygásra készítetett. Éreztem Alice kutató pillantását az arcomon. Nem figyeltem oda arra, amit gondol. Túlságosan vicces volt a lány ügyetlen próbálkozása és ez kellőképp lekötött.

Voltaképp igencsak fenyegette az elesés veszélye, az út rendesen csúszott a lábai alatt. De senki másnak nem volt baja a jéggel – talán ő az egy olyan helyre parkolt, ahol rosszabb a jég állapota – mármint rá nézve.

Hirtelen megállt, és lefelé nézett, arcán furcsa kifejezéssel. Ez talán... meghatottság? Mintha a gumibroncs felkavarta volna érzelmileg... Most úgy lángolt fel bennem a kíváncsiság, mint a múltkor a szomj. Mintha nekem tudnom kellett volna, hogy mire gondol. Mintha semmi más nem számítana... Oda kéne mennem hozzá.

Úgy tűnt, elkélne neki a segítő kezem, amíg a járdához ér. Természetesen nem nyújthattam segítő kezet... mégis hogy nyújthattam volna? Haboztam, de lemondtam az ötletéről. Már a havat is hogy utálta... így alighanem a kezeimet sem üdvözlőné kitörő örömmel. Tudtam, hogy fel kellett volna vennem a kesztyűmet. Annyira tudtam...

„NE!” – zihált fennhangon Alice – Azonnal letapogattam a gondolatait, közben arra gondoltam, biztos a rossz választásom következményeit látja épp, amint valami megbocsáthatatlant teszek.

De ennek semmi köze nem volt hozzám.

Tyler Crowley úgy döntött, hogy lassítás nélkül veszi be a parkoló kanyarját, és és felelőtlenül száguld. Választása következményeképp megcsúszik az összefüggő jégen...

A vízióra fél másodperccel jött a valóság. Tyler furgonja megpördült a kanyarban. Én Alice fejében kutattam az egész végét, hogy megtudjam eltorzult zihálásának okát.

Ebben a vízióban nem szerepeltem, de mégis a lehető legtöbb köze volt hozzám, mert Tyler furgonja – mely közben már a jeget törte – a lehető legrosszabb szögben csúszott tovább, egyenesen a számomra legtöbbet jelentő lány felé, hogy aztán becsapódjon törékeny testébe.

Már Alice látomása nélkül is egyszerű lett volna kiszámítani a jármű pályájának végpontját. A kocsit teljesen kikerült Tyler irányítása alól. Miközben a lány a lehető legrosszabb helyen állt, furgonja hátuljánál, egyszer csak felkapta a fejét a csikorgó gumik hallatán. Ezután egyenesen a borzalommal teli szemeimbe nézett, majd szembefordult a halállal.

Csak ŐT ne! A szavak úgy zengtek a fejemben, mintha valaki más kiáltotta volna őket az elmémbe. Gyorsan belenéztem Alice fejébe, és láttam, hogy a látomás megváltozik de nem volt időm végignézni a végkifejletet.

Keresztül rohantam a parkolón, bevágtam magam a kocsit és a lefagyott lány közé. Olyan gyorsan haladtam, hogy minden tárgy csupán egy csík volt a látóteremben. Nem látott engem – emberi szem számára felfoghatatlan gyorsasággal repültem. Ő továbbra is nyugodtan bámult bele a fém kaszniba, ami egyenesen a furgonjába fogja passzírozni, ha nem leszek elég gyors.

A derekánál fogva kaptam el, de sokkal gyorsabban mozogtam a szükségesnél, és nem tudtam elég kíméletes lenni vele. Abban a századmásodpercben, mikor elrántottam a biztos halál útjából, hogy aztán becsapódjak a jeges földbe a lánnyal a karjaimban, akkor ébredtem tudatára, hogy milyen lágy és törékeny teremtés is ő valójában. Odébb löktem az autót.

Mikor meghallottam, hogy a feje a jeges úton koppan meghűlt a vér az ereimben. De most nem volt egy teljes másodpercem sem, hogy megvizsgáljam az állapotát. Hallottam,

ahogy mögöttünk csikorog a furgon, és ahogy az összeakadt kerekek visítanak a jégen. Már csak arra volt időm, hogy mint egy vastest körülöleljem a lányt, körém, és a furgon közé szorítva ezzel. A furgon ismét irányt változtatott, és ismét felénk pördült, mintha a lány mint egy mágnes maga felé húzná.

Bizonyos szavak, amiket sosem használtam hölgyek jelenlétében kiszaladtak összeszorított fogaim között.

Túl sokat tettem. Azzal, hogy szinte átrepültem a parkolón, hogy elrántsam őt a veszély elől, elárultam magam. Már teljesen tudatában voltam a hibának, amit elkövettem. Bár a tudat nem állított le abban, hogy vállaljam a kockázatot. Viszont ez már nem csak rólam, hanem a családomról is szól...és ez aggasztó. Nézőpont kérdése.

Bár ez már nem segített rajtam, nem engedhettem meg, hogy a furgon másodszorra sikerrel elvegye a lány életét. Leejtettem a földre, és kinyújtottam a kezem az autó felé, megállítva, mielőtt az még hozzáérhetett volna a lánynak. De a becsapódás ereje hátradobott, a lány járművébe. Éreztem, ahogy a becsapódáskor az egyik alkatrész beleszúr a vállamba.

A furgon remegett és rázkódott a karjaim által képzett merev akadályba ütközve, majd továbblendült instabil állapotából. Két keréken egyensúlyozott, Ha csak megmozdítom a keze, a furgon távolabi kereke a lábamra esik.

Áh, az Isten szerelmére, már sosem érnek véget ezek a katasztrófák?! Lehet még ennél is rosszabb?! Alig tudtam ott ülni, egy helyben, és közben a furgont a levegőben egyensúlyozni.

Nem hajíthattam el a furgont, a vezetője még mindig benne volt. Hallottam a pániktól teljesen összefüggéstelenné vált gondolatait.

Panaszosan felnyögtem magamban, majd odébb löktem a furgont, ami ekkor megingott. Amint az ismét felém zuhant jobb kezemmel ismét átkaroltam Bella derekát, és kiemeltem a furgon alól, szorosán magamhoz húzva. A teste teljesen elernyed, a lábai a levegőben kalimpáltak, ahogy körbelengtettem egy fél fordulattal. Te jó ég, vajon öntudatánál van? Mennyi kárt tettem benne az én rögtönzött mentőakciómmal?! Hagytam, hogy a furgon aláhulljon, most, hogy benne már nem tehetett kárt. Lezuhant a jeges útra, és kitörtek az ablakai. Tudtam, hogy most vagyok az én kis válságom közepén. Vajon hány szemtanú látott a furgonnal zsonglörkődni, amíg megpróbáltam Bellát kimenteni alóla? Jobban kéne aggasztania ezeknek a kérdéseknek.

Most viszont túlságosan aggódtam ahhoz, hogy igazán átérezzem, milyen veszélynek tettem ki a családomat ezzel. Túlságosan megrémültem a gondolattól, hogy elveszítssem, miközben vele nevettem, emlékezve, hogy Bellát leginkább tőlem kéne megvédelmezni. Ezért volt valami él a nevetésemben, valami, ami mindezek ellenére igaz volt.

Egyedül várakoztam Carlisle irodájában - életem egyik leghosszabb órája volt - , és hallgattam a gondolatokat a kórházban.

Tyler Crowley, a furgon vezetője sokkal rosszabbul nézett ki, mint Bella, és a figyelem rá is terelődött, amíg a lány várta, hogy megröngtenezze. Carlisle a háttérben maradt, megbízva a mentős diagnózisában, hogy a lány csak könnyebben sérült meg. Ez nyugtalanná tett, de tudtam, hogy igaza van. A lány csak egy pillantást vet az arcára, és rögtön eszébe fogok jutni én, és hogy valami nincs rendben a családommal, és ez talán arra készteti, hogy beszéljen.

Persze most akadt éppen elég beszélgetőpartnere. Tyler telve volt büntudattal, amiért majdnem megölte őt, és nem úgy tűnt, mintha tudna erről hallgatni. Láttam a lány arckifejezését a szemem keresztül és világos volt, hogy azt kívánja, bárcsak Tyler abba hagyná. Hogy tudta ezt nem észrevenni?

Volt egy kínos pillanat számomra, amikor Tyler megkérdezte tőle, hogy tudott olyan gyorsan elugrani az útból.

Vártam, lélegzetvétel nélkül; a lány hezitált.

- Uhm...- hallottam a lány hangját. Aztán elhallgatott, olyan hosszú időre, hogy Tyler arra gondolt, hogy a kérdése összezavarta. Végül tovább beszélt. – Edward félrerántott.

Fellélegeztem. Aztán a légzésem felgyorsult. Még sosem hallottam ezelőtt, hogy kimondta a nevem. Tetszett, ahogy hangzott – még Tyler gondolatain keresztül is. Személyesen akartam hallani...

Edward Cullen. – mondta a lány, mikor Tyler nem értette, kiről beszélt. Az ajtónál találtam magamat, kezem a kilincsen. A vágy, hogy lássam őt, egyre erősebb volt. Emlékeztetnem kellett magamat az óvatosságra.

Ott állt mellettem.

Cullen? „Huh, ez furcsa” Nem is vettem észre. „Megesküdnék rá.” Igaz, minden olyan gyorsan történt. Nem esett baja?

Nem hiszem. Ő is itt van valahol, de neki nem volt szüksége hordágyra.

Láttam, hogy elgondolkodott, a gyanakvás feltűnt a szemében, de ezek az apró változások az arckifejezésében elkerülték Tyler figyelmét.

„Csinos” Gondolta majdnem meglepetten. „Egészen összezavart. Nem a szokásos esetem... Meg kéne szereznem. Kárpótolnom kellene.”

Már az előtérben voltam, félúton a sürgősségi osztályra, anélkül, hogy akár csak egy másodpercig belegondoltam volna, mit is csinálok. Szerencsére a nővér belépett a szobába, mielőtt én megtehettem volna – Bellát vitték röntgenre. Nekidőltem a falnak egy sötét zugban a sarok mögött, és próbáltam uralkodni magamon, miközben őt elvitték.

Nem nagy ügy, hogy Tyler azt gondolta, hogy Bella csinos. Bárki észreveheti. Nem volt semmi okom, hogy azt érezzem... hogy éreztem? Bosszús voltam? Vagy a dühös közelebb áll az igazsághoz? Az egészen nem volt semmi értelme.

Ott maradtam, ahol voltam, ameddig bírtam, de a türelmetlenség végül legyőzött, és visszamentem a radiológiára. A lányt már visszavitték a sürgősségire, de én elhatároztam, hogy vetek egy pillantást a röntgenképre, amikor a nővér hátat fordít.

Nyugodtabb lettem, mikor megtettem. A lány feje rendben volt. Nem tettem kárt benne, nem igazán.

Carlisle itt talált rám.

„Jobban nézel ki.” Jegyezte meg.

Én csak néztem, egyenesen előre. Nem voltunk egyedül, az előtér tele volt emberekkel.

„Ah, igen” A lámpához tartotta a röntgenképet, de nekem nem volt szükségem még egy pillantásra. „Látom. Teljesen jól van. Szép volt, Edward.”

Apám helyeslése kevert reakciót váltott ki belőlem. Elégedett voltam, kivéve, hogy tudtam, nem helyeselné, amit most tenni készültem. És végül, nem helyeselné, ha tudná az igazi motivációm...

Azt hiszem, beszélek vele, mielőtt meglát téged. – Mormoltam az orrom alatt. – Viselkedj természetesen, mintha semmi sem történt volna. Simítsuk el a dolgot. – Elfogadható okok.

Carlisle szórakozottan bólintott, még mindig a röntgenképet nézve.

„Nézd ezt a rengeteg gyógyult zúzódást! Vajon hányszor ejtette le az édesanyja?”

Carlisle magában nevetett a viccén.

Kezdem azt hinni, hogy ez a lány igazán balszerencsés. Mindig rosszkor van rossz helyen.

„Forks valóban rossz hely a számára, amíg itt vagy.”

Meghátráltam.

„Menj előre. Simítsuk el a dolgot. Majd csatlakozom hozzád.”

Gyorsan, büntudatot érezve elsétáltam. Talán túl jól hazudok, ha meg tudtam téveszteni Carlisle-t.

Amikor beléptem a sürgősségire, Tyler még mindig motyogott, mentegetőzött. A lány úgy próbált megmenekülni a bűnbánata elől, hogy alvást színlelt. A szemei csukva voltak, de a légzése nem volt egyenletes és az ujjai időről időre türelmetlenül rángatóztak.

Egy hosszú pillanatig bámultam az arcát. Ez volt az utolsó alkalom, hogy látni akartam. E miatt a tény miatt éles fájdalmat éreztem a mellkasomban. Azért volt talán, mert utáltam úgy elmenni valahonnan, hogy nem oldottam meg egy rejtélyt? Ez nem tűnt elegendő magyarázatnak.

Végül vettem egy mély lélegzetet és odaléptem.

Mikor Tyler meglátott, beszélni kezdett, de én az ajkamra tettem a mutató ujjamat.

Alszik? – mormogtam.

Bella szemei felpattantak és az arcomra fókuszáltak. Egy pillanatra kitágultak, majd összeszűkültek a bosszúságtól, vagy a gyanakvástól. Emlékeztettem magamat, hogy szerepet kell játszanom, tehát rámosolyogtam, mintha semmi különös nem történt volna ma reggel.

Szia, Edward, - mondta Tyler – nagyon-nagyon sajnálom...

Felemeltem a kezemet, hogy félbeszakítsam a mentegetőzését.

Egy karcolás sincs rajtam. – mondtam kényszeredetten. Gondolkodás nélkül, szélesen elmosolyodtam a saját kis viccemen.

Bámulatosan könnyű volt semmibe venni Tylert, aki ott feküdt alig négylábnyira tőlem, friss vérral borítva. Soha nem értettem Carlisle hogy képes erre – semmibe venni a páciensek vérért, rendbe tenni és ellátni őket. Nem volt az állandó kísértés túl veszélyes...? De most... Kezdem érteni, ha elég erősen koncentrálsz valami másra, akkor a kísértés már semmiség. Habár friss volt, Tyler vére semmiség volt Bellához képest.

Távol maradtam a lánytól és leültem Tyler matracára a lábánál.

Szóval, mire ítélték? – kérdeztem Bellát.

Az alsó ajkát kicsit előre tolta.

Semmi bajom, mégse engednek haza. Hogy lehet az, hogy téged nem szíjaztak egy ilyen rémséghez, mint minket, közönséges halandókat?

A türelmetlensége megint mosolygásra késztetett.

Most már hallottam Carlisle-t az előtérben.

Ismerni kell a megfelelő embereket. – mondtam könnyedén – De ne aggódj, azért jöttem, hogy megszöktesselek.

Óvatosan figyeltem a reakcióját, mikor apám belépett a szobába. A lány szeme tágra nyílt és leesett az álla a meglepetéstől. Magamban sóhajtottam. Igen, persze, hogy észrevette a hasonlóságot.

Nos, Miss Swan, hogy érzi magát? – kérdezte Carlisle. Volt valami csodálatosan megnyugtató a modorában, ami a legtöbb páciensnek segített. Nem tudtam volna megmondani, Bellára milyen hatással volt.

Semmi bajom. – mondta halkan.

Carlisle a lámpához csíptette a röntgenképet az ágynál.

A röntgen eredménye jónak tűnik. Nem fáj a feje? Edward szerint alaposan beverte.

Nem, nem fáj. – mondta újra, sóhajtva, de ezúttal érződött a hangján a türelmetlenség. Aztán haragosan rám nézett.

Carlisle közelebb lépett hozzá és ujjával végigtapogatta a fejét, míg meg nem találta a púpot a lány haja alatt.

Nem voltam felkészülve arra az érzelemhullámra, amely ekkor végigsöpört rajtam.

Ezerszer láttam már Carlisle-t emberekkel dolgozni. Évekkel ezelőtt én is segítettem neki, nem hivatalosan, de csak akkor, ha nem volt vér a közelben. Szóval nem volt újdonság számomra, hogy látom, amint úgy érinti meg a lányt, mintha ő is ugyanolyan ember lenne.

Számtalanszor irigyeltem az önkontrolljáért, de még soha nem éreztem ehhez hasonlót. Most

az önuralmánál valami többért irigyeltem. Fájó volt a különbözőség Carlisle és köztem – hogy ő ilyen lágyan, félelem nélkül meg tudta érinteni a lányt, tudva, hogy sosem tenne kárt benne. A lány arca megrándult és én összeresztettem a helyemen. Egy pillanatig erősen koncentráltam, hogy nyugton bírjak maradni.

- Itt érzékeny? – kérdezte Carlisle.

A lány álla megrándult.

- Nem nagyon. – mondta.

Egy újabb apró részlet került a helyére a jelleméből: bátor volt. Nem szerette kimutatni a gyengeséget.

Jóllehet ő volt a legsebezhetőbb teremtség, akit valaha láttam, ő mégsem akart gyengének látszani. Egy halk kuncogás csúszott ki a számon.

Újabb átható pillantást vetett rám.

Nos, - mondta Carlisle – az édesapja odakinn van a váróban - ha akar, haza mehet vele. De azonnal jöjjön vissza, ha csak egy kicsit is szédül, vagy valami gond adódik a látásával.

Az apja itt volt? Kutattam a gondolatok között a zsúfolt váróban, de nem tudtam elkapni bonyolult gondolatait, mielőtt a lány újra megszólalt, ideges arccal.

Nem mehetnék vissza az iskolába?

Talán jobb lenne, ha ma még pihenne egy kicsit. – javasolta Carlisle.

A szemei felém rebbentek.

- És ő visszamehet az iskolába?

Viselkedj normálisan, el kell simítani a dolgot... ne vedd figyelembe, hogy milyen érzés, amikor a szemedbe néz...

Valakinek meg kell vinnie a jó hírt, hogy életben maradtunk. – mondtam.

Ami azt illeti, - helyesbített Carlisle -, úgy látom, az iskola nagyobbik része úgyis odakinn van a városzobában.

Ezúttal előre láttam, hogy fog reagálni – a figyelemtől való idegenkedést. Nem okozott csalódást.

Jaj, nem! – nyögte és a kezébe temette az arcát.

Örültem, hogy végre jól tippeltem. Kezdtém kiismerni...

Netán mégis inkább itt maradna? – kérdezte Carlisle.

Nem, nem! – mondta gyorsan, majd átlendítette a lábát a matrac szélén és lejjebb csúszott, míg a lába a földre nem került. Egyensúlyát veszítve visszaesett Carlisle karjaiba. Carlisle elkapta és megtartotta.

Újra elöntött az irigység.

Jól vagyok. – mondta halványan elpirulva a lány, mielőtt Carlisle kommentálhatta volna az eseményeket. Persze Carlisle-t ez nem zavarta. Megbizonyosodott róla, hogy a lány visszanyerte az egyensúlyát, majd visszahúzta a kezét.

Vegyen be Tylenolt, ha fáj. – utasította Carlisle.

Egyáltalán nem fáj annyira.

Carlisle mosolyogva aláírta a kórlapot.

Úgy hallom, elképesztő szerencséje volt.

Kicsit felém fordította az arcát és keményen rám nézett.

Szerencsém volt, hogy Edward ott állt a közvetlen közelemben.

Óh, igen, persze. – értett egyet gyorsan Carlisle, meghallva a lány hangjában azt, amit én is hallottam. A gyanúját nem írta a képzelete számlájára. Még nem.

„Innentől a tiéd.” Gondolta Carlisle. „Intézd úgy, ahogy jónak látod.”

Kösz szépen. – suttogtam gyorsan és halkán. Egyetlen ember sem hallotta meg. Carlisle ajkai egy kicsit felfelé görbültek a szarkazmusom hatására, majd Tylerhez fordult.

Attól tartok, neked kicsit hosszabb ideig kell velünk maradnod. – mondta, miközben megvizsgálta a vágásokat az arca bal oldalán.

Hát, én okoztam ezt a galibát, csak úgy igazságos, ha én is rendezem el.  
Bella szándékosan felém sétált és nem is állt meg addig, míg kényelmetlenül közel nem jött hozzám. Eszembe jutott, mennyire szerettem volna ez előtt az egész előtt, hogy megközelítsen... Ez most olyan volt, mint ennek vágnak a kigúnyolása.  
Ráérsz egy percre? Beszélni szeretnék veled. – sziszegte.  
Forró lélegzete súrolta az arcomat és én hátráltam egy lépést. Valahányszor a közelemben volt, kihozta belőlem a legrosszabbat, a sürgető ösztöneimet. Méreg gyűlt a számba, a testem támadásra készült – el akartam kapni és a fogaimhoz ütni.  
Az eszem erősebb volt a testemnél, de csak kicsivel.  
Apád vár. – emlékeztettem szorosan összezárt állkapoccsal.  
Bella Carlisle és Tyler felé pillantott. Tyler nem törődött velünk, de Carlisle ellenőrizte minden rezdülésemet.  
„Óvatosan, Edward.”  
Szeretnék négy szemközt beszélni veled, ha nem bánod. – erősködött halk hangon.  
Azt akartam mondani neki, hogy igenis, nagyon bánom, de tudtam, hogy végül úgyis ezt kell majd mondanom. Jól kellene boldogulnom vele.  
Tele voltam ellentétes érzelmekkel, miközben a folyosón sétáltam a lány botladozó lépseit hallgatva, és megpróbáltam nem elcsüggedni.  
Megvolt a látszat, amit fent kellett tartanom. Tudtam az eljátszandó szerepet – le kellett írnom magam. Alávaló leszek. Hazudok, kigúnyolom és kegyetlen leszek.  
Ez szemben állt minden jobb ösztönzéssel – az emberi ösztönzéseimmel, amelyekbe az elmúlt években belekapaszkodtam. Soha nem akartam még ennél jobban kiérdemelni valaki bizalmát, mint most, amikor ennek minden lehetőségét tönkre kellett tennem.  
Még rosszabbá tette ezt az a tudat, hogy ez lesz az utolsó emléke rólam. Ez volt a búcsújelenetem.  
Odafordultam hozzá.  
Mit akarsz? – kérdeztem hidegen.  
Hátrahőkölt ellenségességem hallatán. A szemeit zavartan elfordította, ez az arckifejezés kísértett engem...  
Még tartozol nekem egy magyarázattal. – mondta halkan és az arca elefántcsont színűvé vált.  
Nehéz volt megtartani a hangom durvaságát.  
Megmentettem az életedet – nem tartozom neked semmivel.  
Meghátrált – nekem pedig rosszul esett látni, hogy a szavaim megsebezték.  
De hát megígérted! – suttopta.  
Bella, te beverted a fejed, és nem tudod, mit beszélsz.  
Előre szegezte az állát.  
Az égvilágon semmi baj a fejemmel.  
Most már dühös volt, és ez megkönnyítette a helyzetemet. Álltam a tekintetét és még barátságatlanabb arcot vágtam.  
Mit akarsz tőlem, Bella?  
Tudni akarom az igazat. Tudni akarom, miért kell hazudoznom a kedvedért.  
Jogos kívánság volt és bosszantott, hogy meg kellett tagadnom.  
Miért, szerinted mi történt? – morogtam.  
Áradni kezdtek a szavai.  
Annyit tudok, hogy még csak a közelemben sem voltál. Tyler sem látott, úgyhogy ne mondd nekem, hogy azért van az egész, mert bevertem a fejem. Az a teherautó majdnem elgázolt mind a kettőnket... de végül... Te pusztá kézzel behorpasztottad az oldalát, aztán behorpasztottad a másik autót is, neked meg semmi bajod... Az a furgon majdnem összeűzta a lábamat, de te megállítottad, kiemeltél alóla...  
Hirtelen összeszorította a fogait és a szemei csillogtak az elfojtott könnyektől.

Gúnyos arckifejezéssel bámultam rá, pedig igazából rémületet éreztem; a lány mindent látott. Azt képzeled, hogy leemeltem rólad a teherautót? – kérdeztem maró gúnnyal.

Kimért biccentéssel válaszolt.

A hangom még gúnyosabb lett.

- Azzal tisztában vagy, ugye, hogy ezt senki nem fogja elhinni neked.

Komoly erőfeszítés árán sikerült megzaboláznia a dühét. Amikor válaszolt, minden szót lassan, megfontoltan ejtett ki.

Nem fogom elmondani senkinek.

Komolyan mondta – láttam a szemében. Minden dühe és sértettsége ellenére meg fogja tartani a titkomat.

Miért?

A sokk egy fél pillanatra lerombolta a gondosan felépített álcámat, aztán összeszedtem magam.

- Akkor meg mit számít, hogy mi történt? – kérdeztem azon dolgozva, hogy a hangom továbbra is rideg legyen.

- Nekem számít. – mondta hevesen. - Nem szeretek hazudni, úgyhogy szeretném, ha nyomós okom lenne rá.

Azt kérte, bízzak benne. Annyira, mint amennyire én akartam, hogy ő bízson bennem. Ezt a vonalat nem léphettem át.

A hangom továbbra is érdes volt.

- Nem lenne jobb ha, egyszerűen megköszönnéd nekem, hogy megmentettelek, és annyiban hagynád a dolgot?

- Köszönöm. – mondta magában dühöngve, és várt.

- Nem fogod annyiban hagyni, mi?

- Nem én!

- Ebben az esetben... - ha akartam volna, se tudtam volna elmondani neki az igazat... de nem is akartam. Inkább találja ki a saját sztoriját, minthogy megtudja, mi is vagyok, mert semmi nem lehet rosszabb az igazságnál – egy élő rémkép vagyok, mintha egyenesen egy rémtörténet lapjaiból léptem volna elő. – Remélem, örömdre szolgál a csalódás.

Haragosan meredtünk egymásra. Furcsán megnyerő volt a haragja. Mint egy dühös macska, lágy és ártalmatlan, akaratlanul is sebezhető.

Elpirult és újra összeszorította fogait.

Egyáltalán miért avatkoztál közbe?

Nem számítottam erre a kérdésre, nem volt rá előre kigondolt válaszom. Nem tudtam tovább játszani a szerepemet. Éreztem, ahogy a maszk eltűnik az arcomról, és most az egyszer az igazsághoz híven válaszoltam neki.

Nem tudom.

Még egyszer ránéztem az arcára – még mindig dühös volt, és a pír sem tűnt még el róla -, aztán megfordultam és otthagytam.

#### 4. Vízió

Visszamentem az iskolába. Ez volt a helyes dolog, a leginkább „feltűnés mentes” viselkedés. A nap végére, majdnem minden tanuló visszatért már az osztályába. Csak Tyler, Bella és néhány másik diák, - akik valószínűleg arra használták a balesetet, hogy lóghassanak- maradt távol.

Nem kellett volna ilyen nehéznek lenni számomra, hogy helyesen cselekedjek. Mégis, egész délután összeszorított fogakkal küzdöttem a vágy ellen, hogy én is ellógjak – hogy újra megkeressem a lányt.



Mint egy vadász. Egy megszállott vadász. Egy megszállott, vámpír vadász.  
Az iskola, a mai nap valahogy még unalmasabbnak tűnt, mint egy héttel ezelőtt. Mint a kóma.  
Mintha a színek eltűntek volna a téglákról, a fákról, az égről, az arcokról körülöttem... A repedéseket bámultam a falakon.

Volt még egy helyes dolog, amit meg kellett volna tennem... de nem tettem. Természetesen, ez egyben egy rossz dolog is volt. Csak azon múltott, honnan nézed.

Egy Cullen szemszögéből – nem csak mint vámpír, hanem mint Cullen, valaki, aki egy családhoz tartozott, egy ilyen ritka dologhoz a mi világunkban – a helyes dolog valahogy így hangzott volna:

„Meglpett, hogy az osztályban látlak, Edward. Hallottam, hogy te is érintett voltál abban a szörnyű balesetben ma reggel.”

„Igen, Mr. Banner, de szerencsém volt.” Egy barátságos mosoly. „Végül is nem sérültem meg... Bárcsak ugyanezt mondhatnám Tylerről és Belláról.”

„Hogy vannak?”

„Azt hiszem Tyler jól van... csak néhány felszíni sérülés a szélvédő üvegétől. Bella felől nem vagyok biztos.” Egy aggódó homlokráncolás. „Lehet, hogy agyrázkódása van. Úgy hallottam, egy ideig eléggé össze volt zavarodva – még képzelődött is. Az orvosok aggódtak...”

Így kellett volna mennie. A családomnak tartoztam ezzel.

„Meglpett, hogy az osztályban látlak, Edward. Hallottam, hogy te is érintett voltál abban a szörnyű balesetben ma reggel.”

„Én nem sérültem meg.” Semmi mosoly.

Mr. Banner kényelmetlenül áthelyezte a súlypontját a másik lábára.

„Nem tudod hogy van Tyler Crowley és Bella Swan? Úgy hallottam, volt néhány sérülés...” Megvontam a vállam. „Nem tudom.”

Mr. Banner megköszörülte a torkát. „Ö, rendben...” mondta, jeges pillantásom egy kicsit erőltetetté tette a hangját.

Gyorsan visszasétált az osztályterem elejébe, és elkezdte az órát.

Helytelen volt ezt tenni. Kivéve, ha egy rejtettebb szemszögéből nézted.

Egyszerűen csak olyan... lovagiatlannak tűnt, a háta mögött befeketíteni a lányt, főleg hogy sokkal megbízhatóbb volt, mint amilyenről álmodtam. Semmit sem mondott, amivel elárulhatott volna, annak ellenére, hogy jó oka volt rá. Áruljam el őt, amikor nem tett mást, csak megőrizte a titkomat?

Volt egy közel azonos beszélgetésem Mrs. Goff-fal is – csak nem angolul, hanem spanyolul-miközben Emmett vetett rám egy jelentőségteljes pillantást.

Remélem jó magyarázatod van a történetekre. Rosalie már háborúra készül.

A szemeimet forgattam, anélkül, hogy rá néztem volna.

Igazából sikerült előállnom egy tökéletesen hangzó magyarázattal. Ha nem tettem volna semmit, hogy megállítsam az autót, mielőtt elgázolta volna a lányt... Visszahőköltem a gondolattól. De ha elütötte volna, ha megsérült volna, és elkezdett volna vérezni, vörös vére az aszfalton, friss vérének illata a levegőben...

Újra megborzongtam, de nem csak a rettenet miatt. Egy részem beleborzongott a vágyakozásba. Nem, nem lennék képes látni, hogy vérzik, anélkül hogy elárulnám magunkat egy sokkal utálatosabb, és rettenetesebb módon.

Tökéletes indok lett volna... de nem fogom használni. Túl szégyenletes volt.

És sokáig nem is gondoltam erre a tényre.

Vigyázz Jasperrel, mondta Emmett, visszatérítve a jelenbe. Ő nem olyan mérges... de elszántabb.

Láttam hogy érti, és a szoba egy pillanatra eltűnt előlem. A dühöm olyan felemészítő volt, hogy vörös köd felhőzte a látásom. Azt hittem meg fog fojtani.

CSSSS, EDWARD! URALKODJ MAGADON! Üvöltött rám Emmett, a fejében. Kezét a vállamra rakva tartott a széken, mielőtt fel tudtam volna ugrani. Ritkán használta a teljes erejét – ritkán volt rá szükség, sokkal erősebb volt, mint bármelyik vámpír akivel eddig találkoztunk – de most használnia kellett. Inkább megragadta a karomat, mint hogy lenyomjon. Ha lenyomva tartott volna, a szék alattam összetörik.

NYUGALOM! Utasított.

Megpróbáltam lenyugodni, de nehéz volt. A düh, a fejemben égetett.

Jasper semmit sem fog tenni, amíg nem beszéltük meg. Csak gondoltam tudnod kéne, mit forgat a fejében.

Próbáltam lenyugodni, és éreztem, hogy Emmett lazít a szorításán.

Próbálj meg nem előadni több mutatóványt. Így is elég bajban vagy.

Vettem egy mély levegőt, és Emmett eleresztett.

Automatikusan körbenéztem a teremben, de az összetűzésünk olyan rövid, és csendes volt, hogy csak néhány Emmett mögött ülő ember vette észre. Egyikük sem tudta mi okozta, így nem is foglalkoztak vele. Cullenék különösek voltak – ezt már mindenki tudta.

Fenébe, kölyök, te aztán belekeverednél, tette hozzá Emmett, együttérzéssel a hangjában.

„Harapd le a fejem,” morogtam a fogam között, és hallottam a halk kuncogását.

Emmett nem neheztelt, és valószínűleg hálásabbnak kellett volna lennem az egyszerű természetéért. De láttam, hogy Jasper szándékában ő is lát értelmet, hogy megfontolja, melyik lenne a legjobb mód a támadásra.

Égetett a méreg, de kordában tartottam. Igen, Emmett erősebb volt mint én, de még sosem győzött le. Azt mondta, azért mert csaltam, pedig a gondolatok hallása épp annyira a részem volt, mint neki a temérdek ereje. Méltó ellenfelek voltunk.

Ellenfelek? Itt fog ez az egész végződni? Harcolni fogok a családommal szemben, egy emberért, akit alig ismertem?

Egy percre elgondolkoztam ezen, ahogy a lány törekeny teste a karjaimban van, szembeállítva Jasperrel, Rose-zal, és Emmett-tel – emberfelettien erős és gyors, ösztönös gyilkoló gépekkel...

Igen, harcolni fogok érte. A családommal szemben. Megborzongtam.

De nem lett volna igazságos itt hagyni őt védtelenül, amikor én voltam az, aki veszélybe sodorta.

Egyedül nem győzhetek, hármukkal szemben nem. Azon gondolkoztam, ki fog mellém állni.

Carlisle, természetesen. Senkivel se fog harcolni, de teljesen ellene lesz Rose és Jasper terveinek. Talán csak erre lesz szükségem. Meglátom...

Esme, kétséges. Nem lesz ellenem, és gyűlölni fogja, hogy nem érthet egyet Carlisle-lal, de elfogad majd minden tervet, ami egyben tartaná a családját. Neki a legfontosabb nem a helyes dolog lesz, hanem én. Ha Carlisle volt a családjunk lelke, akkor Esme a szíve. Carlisle olyan vezetőt adott nekünk, aki megérdemelte, hogy kövessük, Esme ezt a követést változtatta szeretetté. Szerettük egymást – még a méreg ellenére is amit Rose és Jasper iránt éreztem most, még ha azt is terveztem, hogy szembeszállok velük, hogy megmentsem a lányt, tudtam hogy szeretem őket.

Alice... Fogalmam sincs. Valószínűleg azon fog múlni, hogy mit lát. Azt hiszem a győztes oldalára fog állni.

Szóval segítség nélkül kellesz ezt megtennem. Egyedül nem voltam ellenfél számukra, de nem fogom hagyni, hogy a lányt miattam bántsák. Ez kitérő hadműveletet jelentett...

A dühöm csillapodott egy kicsit, a hirtelen eszembe jutott rossz vicc miatt. El tudtam képzelni, hogy reagálna a lány, amikor elrabolom őt. Persze, ritkán találtam el a reakcióit – de hogy máshogy reagálhatna, mint hogy halálra rémül?

Nem voltam benne biztos, hogy tudnám kivitelezni az elrablását. Nem leszek képes sokáig közel maradni hozzá. Talán csak vissza kéne vinnem az anyjához. De ez veszélyes lenne. Számára.

És számomra is, értettem meg hirtelen. Ha véletlenül megölném... Nem tudtam pontosan mennyi fájdalmat okozna, de azt tudtam, hogy az érzés heves lenne, és sokoldalú.

Az idő gyorsan telt, amíg a gondokkal foglalkoztam, amikkel szembe kellett néznem: egy vita várt rám otthon, konfliktus a családommal, és gondok, amikkel azután kellesz szembenéznem...

Nos, többet nem panaszkodhattam, hogy az életem unalmas lenne az iskolán kívül. A lány ezt teljesen megváltoztatta.

Emmett és én csendben az autóhoz sétáltunk, amikor a csengő megszólalt. Aggódott miattam, és aggódott Rosalie miatt. Tudta kinek az oldalára kellesz állnia egy vitában, és ez zavarta őt. A többiek a kocsiban vártak ránk, szintén csendben. Nagyon csendes csoport voltunk. Csak én hallhattam a kiabálást.

Idióta! Örült! Hülye! Tökkelütött! Önző, felelőtlen bolond! Rosalie kitartóan üvöltötte a sértéseit a fejében. Így nehéz volt hallani a többieket, de megpróbáltam nem oda figyelni rá.

Emmettnek igaza volt Jasperrel kapcsolatban. Biztos volt az elhatározásában.

Alice zaklatott volt, aggódott Jasper miatt, ahogy végig ugrált a látomásain. Nem számított Jasper melyik úton ment a lányért, Alice mindig ott látott engem, megakadályozva őt.

Érdekes... sem Rosalie, sem Emmett nem voltak vele a víziókban. Szóval Jasper úgy tervezte egyedül fog dolgozni. Ez megkönnyíti a dolgokat.

Jasper volt a legjobb, legtapasztaltabb harcos közülünk. Az egyetlen előnyöm az volt, hogy hallottam a mozdulatait, mielőtt megtehetné volna őket.

Sosem harcoltam még Emmettel vagy Jasperrel a játékon kívül. Rosszul éreztem magam a gondolat miatt, hogy tényleg megpróbálok ártani Jaspernek...

Nem, nem fogom bántani. Csak megakadályozom. Ez minden.

Alicre koncentráltam, megjegyezve Jasper különböző támadási terveit.

Ahogy ezt tettem, a víziók megváltoztak, egyre messzebb és messzebb kerülve a Swan háztól. Korábban vágtam el az útját...

Hagyd abba Edward! Nem történhet így. Nem fogom hagyni.

Nem válaszoltam, csak tovább figyeltem.

Elkezdett távolabb keresgélni, a ködös és bizonytalan lehetőségek között. Mind homályos volt, és határozatlan.

A feszült csönd nem változott meg egész haza vezető úton. Leparkoltam a nagy garázsban; Carlisle Mercedese ott állt Emmett nagy jeepje, Rose M3-a, és az én Vanquish-em mellett.

Örültem, hogy Carlisle már itthon van – ennek a csendnek robbanással lesz a vége, és azt akartam ő is ott legyen, amikor ez megtörténik.

Egyenesen az ebédlőbe mentünk.

A szobát természetesen sose használtuk a rendeltetésének megfelelően. De egy hosszú, ovális mahagóni asztallal és székekkel volt berendezve – ügyeltünk rá, hogy minden a látszatnak megfelelő legyen. Carlisle szerette konferencia teremként használni. Egy csoport ilyen erős, és különböző személyiségnek néha szükséges volt megvitatni a dolgokat nyugodtan, ülő helyzetben.

Volt egy olyan érzésem, hogy ez ma nem sokat fog segíteni.

Carlisle a szokásos székén ült, a szoba keleti végénél. Esme mellette volt – az asztal felett egymás kezét megfogták.

Esme engem nézett, arany szemei tele szomorúsággal.

Maradj. Ez volt az egyetlen gondolata.

Azt kívántam bár rá tudnék mosolyogni a nőre, aki igazán az anyám volt, de jelen pillanatban nem tudtam őt megnyugtatni.

Leültem Carlisle másik oldalára. Esme átnyúlt mellette, szabad kezét a vállamra téve. Fogalma se volt róla, mi készülődik, csak miattam aggódott.

Carlisle jobban tisztában volt a helyzettel. Ajkait szorosan összeszorította, homlokát ráncok borították. Az arckifejezése túl öreges volt, fiatal vonásaihoz.

Ahogy mindenki leült, láttam a határokat kirajzolódni.

Rosalie pontosan Carlisle-lal szemben ült le, a hosszú asztal másik végére. Végig engem bámult, egyszer sem fordítva el a tekintetét.

Emmett mellé ült, mind az arca, mind a gondolatai nehézkeseek voltak.

Jasper hezitált, majd a falhoz állt Rosalie mögött. Eltökélt volt, nem érdekelte a vita végkimenetele. Összeszorítottam a fogaimat.

Alice jött be utoljára, szemei valami távoli dologra fókuszáltak – a jövőre, de még mindig túl homályos volt ahhoz, hogy használható legyen. Gondolkodás nélkül Esme mellé ült. A homlokát dörzsölte, mintha fájfájása lenne. Jasper megrándult, és meggondolta, hogy odamegy hozzá, de végül egyhelyben maradt.

Vettem egy mély lélegzetet. Én idéztem ezt elő – nekem kellett először beszélem.

„Sajnálom,” mondtam, először Rose-ra, Jasperre, majd Emmetre nézve. „Egyikőtöket sem akartam kockázatnak kitenni. Meggondolatlan voltam, és teljes felelősséget vállalok a cselekedeteimért.”

Rosalie siralmasan nézett rám. „Hogy érted, hogy ’ teljes felelősséget vállalsz ’? Helyre fogod hozni?”

„Nem úgy, ahogy te gondolod.” Mondtam, odafigyelve, hogy a hangom sima, és csöndes maradjon. „Most azonnal elmegyek, ha az jobbá teszi a dolgokat.” Ha elhiszem, hogy a lány biztonságban lesz, ha elhiszem, hogy egyikőtök se fog hozzá érni, egészítettem ki magamban.

„Ne,” mormolta Esme. „Ne, Edward.”

Megsimogattam a kezét. „Csak néhány év.”

„Esmének igaza van,” mondta Emmett. „Most nem mehetsz sehova. A legkevésbé sem segítene. Tudnunk kell, az emberek mit gondolnak, most jobban, mint valaha.”

„Alice látni fogja, ha valami baj van.” Vitatkoztam.

Carlisle megrázta a fejét. „Szerintem Emmettnek igaza van, Edward. A lány jobban fog arra hajlani, hogy beszéljen, ha te eltűnsz. Vagy mind megyünk, vagy egyikünk sem.”

„Semmit se fog mondani.” Jelentettem ki gyorsan. Rose közel volt a kitöréshez, és ezt a tényt előbb a tudtukra akartam adni.

„Nem ismered a gondolatait,” Emlékeztetett Carlisle.

„Tudom. Alice, segítenél?”

Alice fáradtan nézett fel rám. „Nem látom mi fog történni, ha erről nem veszünk tudomást.”

Pillantott Rose és Jasper felé.

Nem, nem látta a jövőt – nem akkor, amikor Rosalie és Jasper ennyire eltökéltek voltak ebben az ügyben.

Rosalie tenyere hangosan csattant az asztalon. „Nem adhatunk esélyt az embernek, hogy bármit is mondjon! Carlisle, ezt be kell látnod. Még, ha el is határozzuk, hogy mindannyian eltűnünk, nem hagyhatunk hátra történeteket. Annyira máshogy élünk, mint a mi fajtánk – tudod, hogy vannak, akik örömmel vennének bármilyen indokot, hogy újjal mutogassanak ránk. Óvatosabbnak kell lennünk, mint bárki másnak!

„Már hagyunk hátra híreszteléseket korábban is.” Emlékeztettem.

„Csak híreszteléseket és gyanúkat, Edward. Nem szemtanúkat és bizonyítékot!”

„Bizonyíték!” Gúnyolódtam.

De Jasper bólintott, a szemei borúsak voltak.

„Rose – ” kezdte Carlisle.

„Hadd fejezzem be, Carlisle. Nem kell nagy dolognak lennie. A lány megütötte a fejét ma. Szóval, a sérülések talán súlyosabbak voltak, mint amilyeneknek tunktek.” Rosalie megvonta a

vállát. „Minden halandó úgy fekszik le, hogy talán sose ébred fel. A többiek elvárják tőlünk, hogy takarítsunk össze magunk után. Igazából ez Edward feladata lenne, de ő nyilvánvalóan nem lesz képes rá. Tudod, hogy vissza tudom magamat fogni. Nem fogok bizonyítékot hátrahagyni.”

„Igen, Rosalie, mindannyian tudjuk, milyen gyakorlott gyilkos vagy,” morogtam. Mérgesen felszisszent.

„Edward, kérlek,” mondta Carlisle, majd Rosalie-hoz fordult. „Rosalie, Rochesterben máshogy vélekedtem, mert éreztem, hogy jogod van igazságot szolgáltatni. Azok a férfiak, akiket megöltél, szörnyen bántak veled. Itt teljesen más a helyzet. A Swan lány ártatlan.”

„Ez nem személyes Carlisle,” mondta Rosalie, a fogai között. „Csak meg akarom magunkat védeni.”

Egy pillanatig csend volt, amíg Carlisle átgondolta a válaszát. Amikor bólintott, Rosalie szemei felvillantak. Jobban kellett volna ismernie. Még ha nem is hallottam volna a gondolatait, akkor is tudtam volna, mit fog mondani. Carlisle sose egyezett volna bele.

„Megértelek Rosalie, de... nagyon szeretném, ha a családunk meg is érdemelné a védelmet. Egy véletlen... baleset vagy az önkontroll elvesztése sajnálatosan része annak, akik vagyunk.”

Kedves volt tőle, hogy magát is belevette a többes számba, holott vele még egyszer sem történt meg. „De egy ártatlan gyereket hidegvérrel meggyilkolni, egészen más dolog. Úgy hiszem, a kockázat, amivel fenyegethet, akár beszél a gyanújáról, akár nem, semmi a másik kockázathoz képest. Ha kivételeket teszünk, hogy megvédjük magunkat, valami sokkal fontosabbat kockáztatunk. Azt, hogy a lényegét veszítjük el annak, akik vagyunk.”

Nagyon figyeltem az arckifejezésemre. Sikerült megállnom, hogy vigyorogjak. Vagy hogy elkezdjek tapsikolni, amit szívem szerint tettem volna.

Rosalie mogorván nézett. „Ez csak felelősségteljes viselkedés.”

„Ez érzéketlenség,” javította ki Carlisle finoman. „Minden élet drága.”

Rosalie felsóhajtott és alsó ajkát duzzogva elbiggyesztette. Emmett megcirógatta a vállát.

„Rendben lesz, Rose,” bátorította halkan.

„A kérdés csak az,” folytatta Carlisle, „hova kéne költöznünk?”

„Nem,” nyögte Rosalie. „Csak most jöttünk ide. Nem akarom megint újrakezdeni a második évemet a gimiben!”

„Természetesen megtarthatod a jelenlegi életkorodat.” Mondta Carlisle.

„Hogy annyival korábban kelljen megint költöznünk?” ellenkezett.

Carlisle megvonta a vállát.

„Szeretek itt lenni! Olyan ritkán süt a nap, szinte normálisak lehetünk.”

„Nos, nem kell most rögtön döntenünk. Várhatunk, és meglátjuk, ha majd szükséges lesz. Edward biztosnak tűnik benne, hogy a Swan lány hallgatni fog.”

Rosalie felhorkantott.

De többé nem aggódtam Rose miatt. Láttam, hogy ki fog tartani Carlisle döntése mellett, nem számít mennyire volt dühös rám. A beszélgetésük továbbhaladt a lényegtelen részletekre.

Jaspert nem hatotta meg.

Értettem miért. Mielőtt ő és Alice találkoztak, harcmezőn élt, egy kegyetlen hadszíntéren. Tudta mit von maga után, ha valaki semmibe veszi a szabályokat – saját szemével látta a szörnyű következményeket.

Az sokat elmondott, hogy nem próbálta meg lenyugtatni Rosalie-t a képességével, és nem is próbálta meg feldühíteni. Távol tartotta magát a beszélgetéstől – felülemelkedett rajta.

„Jasper,” mondtam.

Rám nézett, arca kifejezéstelen maradt.

„Nem ő fog megfizetni az én hibámért. Nem hagyom.”

„Akkor hasznot fog húzni belőle? Ma meg kellett volna halnia, Edward. Én csupán rendbe teszem a dolgokat.”

Megismételtem a szavaimat, nyomatékosítva őket. „Nem hagyom.”

Felhúzta a szemöldökeit. Ezt nem várta – nem hitte, hogy meg fogom állítani.

Egyszer megrázta a fejét. „Nem fogom hagyni, hogy Alice veszélyben éljen, még ha csekély veszélyben is. Sosem érezted azt, senki iránt, amit én érzek iránta, Edward, és te nem élted át azt, amit én, akár láttad az emlékeimet, akár nem. Nem értheted.”

„Ezt nem vitatom, Jasper. De most megmondom neked, nem fogom hagyni, hogy bántsd Isabella Swant.”

Egymást bámultuk – nem ellenségesen, de azért felmérve a másikat. Éreztem, ahogy a hangulatomat próbálgatta, az eltökéltségemet tesztelve.

„Jazz,” mondta Alice, félbeszakítva minket.

Még egy pillanatig engem bámult, aztán rá nézett. „Ne fáradj azzal, hogy azt mondd, tudsz vigyázni magadra, Alice. Ezt már tudom. De akkor is - ”

„Nem ezt akartam mondani,” szakította félbe Alice. „Szerettem volna kérni tőled valamit.”

Láttam mi jár a fejében, és leesett az állam, ahogy hangosan levegőért kaptam. Döbbenet bámultam rá, csak bizonytalanul érzékelve, hogy most már mindenki engem nézett.

„Tudom, hogy szeretsz. Köszönöm. De igazán nagyra értékelném, ha nem próbálnád meg megölni Bellát. Először is, mert Edward komolyan gondolja, és nem akarom, hogy ti ketten harcoljatok. Másodszor pedig, mert Bella a barátom. Vagyis, majd az lesz.”

Kristálytisztán láttam a fejében: Alice, mosolyogva, jéghideg fehér karja a lány meleg, törekeny vállain. Bella is mosolygott, a karja Alice dereka körül.

A látomás sziklaszilárd volt, csak az volt a kérdés, mikor következik be.

„De... Alice...” nyögte ki Jasper. Nem tudtam felé fordítani a fejem, hogy lássam az arckifejezését. Nem tudtam elszakítani magam a képtől Alice fejében, hogy rá figyeljek.

„Egy nap szeretni fogom őt, Jazz. Nagyon mérges leszek, ha nem hagyod őt élni.”

Még mindig Alice gondolataihoz voltam láncolva. Láttam felvillanni a jövőt, ahogy Jasper határozottsága megingott Alice váratlan kérésére.

„Ah,” sóhajtott – Jasper elbizonytalanodása előhozott egy új jövőt. „Látod? Bella semmit sem fog mondani. Nincs mi miatt aggódni.”

Ahogy kimondta a lány nevét... mintha máris közel állnának egymáshoz...

„Alice,” fulladoztam. „Mi... ez...?”

„Mondtam, hogy változás közeleg. Nem tudom, Edward.” Összezárta az állkapcsát, és láttam, hogy van még valami. Próbált nem gondolni rá, hirtelen erősen koncentrált Jasperre, annak ellenére, hogy ő túl döbbenet volt ahhoz, hogy sokat haladjon a döntésében.

Néha ezt csinálta, amikor próbált valamit elrejtetni előlem.

„Mi az, Alice? Mit titkolsz?”

Hallottam Emmett zúgolódását. Mindig zavarta, amikor Alice-szel ilyen beszélgetéseket folytattunk.

Megrázta a fejét, megpróbálva kizárni engem.

„A lányról van szó?” Kérdeztem. „Belláról?”

Összeszorított fogakkal koncentrált, de mikor kimondtam Bella nevét, kicsúszott a kezéből. Csak egy pillanatig tartott, de ennyi is elég volt.

„NEM!” üvöltöttem. Hallottam, ahogy a székem koppan a padlón, és csak ezután vettem észre, hogy talpon vagyok.

„Edward!” Carlisle is felállt, karját a vállamra tette. Alig vettem észre.

„Tisztán látszik,” suttogta Alice. „Minden egyes perccel eltökéltebb leszel. Csak két út maradt számára. Vagy az egyik, vagy a másik, Edward.”

Láttam, amit ő látott... de nem tudtam elfogadni.

„Nem,” mondtam újra, nem volt hangom a tagadáshoz. Üresnek éreztem a lábaimat, és meg kellett támaszkodnom az asztalban.

„Lenne szíves valaki beavatni a többieket is a rejtélybe?” panaszkodott Emmett.

„El kell mennem,” suttogtam Alice-nek, figyelmen kívül hagyva őt.

„Edward, ezen már túl vagyunk.” Mondta Emmett hangosan. „Ez a legjobb út ahhoz, hogy a lány beszélni kezdjen. Amellett, ha elmész, nem fogjuk tudni biztosra, hogy beszél-e, vagy sem. Maradnod kell, és meg kell ezzel birkóznod.”

„Nem látom, hogy bárhova is elmennél, Edward.” Mondta nekem Alice. „Nem tudom, hogy eltudsz-e még egyáltalán menni.” Gondold meg, tette hozzá némán. Gondold végig ezt.

Láttam hogyan érti. Igen, az ötlet, hogy soha többé nem látom a lányt... fájdalmas volt. De szükséges is. Nem hagyhattam beteljesülni egyik jövőképet sem, amikre szemlátomást én ítéltam őt.

Nem vagyok teljesen biztos Jasperben, Edward, folytatta Alice. Ha elmész, ha úgy gondolja, hogy veszélyt jelent számunkra...

„Nem hallok ilyet,” ellenkeztem vele, még mindig csak félig odafigyelve a beszélgetésünkre. Jasper habozott. Semmit se tett volna, amivel Alice-nek fájdalmat okozhat.

Nem ebben a pillanatban. Kockáztatnád az életét azzal, hogy védtelenül itt hagyod?

„Miért csinálod ezt velem?” nyögtem. A fejemet a kezeimbe temettem.

Nem én voltam Bella védelmezője. Nem lehettem az. Nem volt erre elég bizonyíték Alice látomása?

Én is szeretem őt. Vagy majd fogom. Ez nem ugyanaz, de attól még mellette akarok lenni.

„Te is szereted?” suttogtam hitetlenül.

Felsóhajtott. Olyan vak vagy, Edward. Hát nem látod hová tartasz? Nem látod, hogy hol vagy máris? Ez elkerülhetetlenebb, mint hogy a Nap keleten fog felkelni. Látva, amit én látok...

Rémülten megráztam a fejem. „Nem.” Próbáltam eltüntetni a víziót, amit mutatott nekem.

„Nem kell így történnie. El fogok menni. Meg fogom változtatni a jövőt.”

„Megpróbálhatod.” Mondta szkeptikusan.

„Ó, ugyan már!” kiáltotta Emmett.

„Figyelj oda,” sziszegte Rose. „Alice látja, hogy beleesett egy emberbe! Milyen klasszikus, Edward!”

Alig hallottam őt.

„Mi?” mondta Emmett meghökkenve. Aztán kirobbanó nevetése végig visszhangzott a szobán. „Hát erről van szó?” Nevetett újra. „Kemény dió, Edward.”

Éreztem a kezét a vállamon, de figyelmetlenül leráztam magamról. Nem tudtam rá figyelni.

„Beleesett egy emberbe?” ismételte meg Esme, csodálkozva. „A lányba, akit ma megmentett? Beleszeretett?”

„Mit látsz Alice? Pontosan,” kérdezte Jasper.

Alice odafordult hozzám, én továbbra is meredten bámultam rá.

„Minden azon múlik, hogy elég erős-e, vagy sem. Vagy ő maga öli meg - újra felém fordult - aminek igazán nem örülnék, Edward, nem is beszélve arról, hogy mi történne veled-” megint Jasperre nézett, - „vagy valamikor egy lesz közülünk.”

Valaki levegőért kapott, de nem néztem meg, hogy kicsoda.

„Nem fog megtörténni!” Üvöltöttem újra. „Egyik sem!”

Alice mintha meg se hallotta volna. „Minden attól függ,” ismételte. „Talán elég erős lesz, hogy nem ölje meg - de közel lesz hozzá. Hihetetlen önfegyelemre lesz szüksége.”

Merengett. „Többre, mint amennyi Carlisle-nak van. Éppen, hogy csak elég erős lesz... Az egyetlen dolog, amihez nem lesz elég erős, az az, hogy távol maradjon tőle. Az veszett ügy.”

Nem találtam a hangomat. Úgy tűnt, mindenki így van ezzel. A szoba csendes volt.

Alice-re néztem, mindenki más engem bámult. Őt különböző perspektívából láthattam, saját rémült arckifejezésemet.

Egy hosszú pillanat után, Carlisle felsóhajtott.

„Nos, ez... megbonyolítja a dolgokat.”

„Az biztos,” értett egyet Emmett. A hangja még mindig közel volt a nevetéshez. Emmettre számíthattam, hogy megtalálja a viccet, életem pusztulásában.

„Azt hiszem, a terv ugyanaz maradt.” Mondta Carlisle gondolataiba merülve. „Maradunk, és figyelünk. Nyilvánvalóan, senki sem fog... ártani a lánynak.”

Megmerevedtem.

„Igen.” mondta csendesen Jasper. „Egyetérték. Ha Alice csak ezt a két variációt látja—”

„Nem!” A hangom nem felkiáltás, morgás, vagy kétségbeesett üvöltés volt, inkább a három kombinációja. „Nem!”

El kellett mennem, hogy távol legyek gondolataik hangjától – Rosalie önelégült undorától, Emmett humorától, Carlisle végtelen türelmétől...

Roszzabb: Alice bizalmától. Jasper bizalmától, ebben a bizalomban.

Ennél is rosszabb: Esme... örömetől.

Kisiettem a szobából. Esme megérintette a karomat, ahogy elhaladtam mellette, de észre sem vettem a mozdulatot.

Futottam, mielőtt kiértem volna a házból. Egyetlen ugrással átkeltem a folyón, és bevettem magamat az erdőbe. Megint esett, olyan erősen, hogy néhány pillanat alatt teljesen eláztam.

Szerettem a vastag vízfüggönyt – egy falat képezett köztem, és a világ többi része között.

Bezárt, hagyva, hogy egyedül legyek.

Kelet felé tartottam, át a hegyeken, anélkül, hogy egyszer is megálltam volna, mielőtt megláttam Seattle fényeit. Megálltam, mielőtt elértem volna az emberi civilizáció határát.

Az esőtől körülzárva, teljesen egyedül, végül is szembe kellett néznem azzal, amit tettem – azzal, ahogy tönkretettem a jövőt.

Először, a látomás ahol Alice és a lány karjai egymás körül voltak – a bizalom, és a barátság annyira nyilvánvaló volt, szinte ordított a képről. Bella széles, csokoládé színű szemei nem voltak rémültek, de még mindig tele voltak titkokkal – ebben a pillanatban, örömteli titkoknak tűntek. Nem húzódott el Alice hideg karja elől.

Mit jelentett ez? Mennyit tudhatott? Ebben a jövőbeli még-élő pillanatban, mit gondolhatott rólam?

Aztán a másik kép, annyira hasonló az előzőhöz, mégis borzalommal színezett. Alice és Bella, még mindig bizalmas barátságban, karjaik egymás körül. De most nem volt különbség karjaik között – mindkettő fehér, sima, mint a márvány, és kemény, mint az acél. Bella széles szemei többé nem voltak csokoládé barnák, helyette rémisztő élénkpirosan izzottak. A bennük lévő titok megfejtethetetlen – elfogadás vagy elhagyatottság? Lehetetlen volt megmondani. Az arca hideg volt, és halhatatlan.

Megborzongtam. Nem tudtam elkerülni a kérdést, ami hasonló volt az előzőhöz, de mégis más: Mit jelentett ez – hogy történhetett meg? És mit gondolhatott most rólam?

Az utolsóra tudtam a választ. Ha belekényszerítem őt ebbe az üres fél-életbe az önzésemmel és a gyengeségemmel, biztosan meg fog gyűlölni.

De volt még egy ennél is rémisztőbb kép – rosszabb, mint bármilyen kép, amit eddig valaha láttam.

A szemeim sötétvörösek az emberi vértől, egy szörnyeteg szemei. Bella megtört teste a karjaimban, hullá fehéren, megcsapolva, élettelenül. Annyira konkrét volt, annyira tisztán kivehető.

Nem bírtam végignézni. Nem tudtam elviselni. Próbáltam száműzni a gondolataimból, megpróbáltam valami mást látni, akármilyen mást. Próbáltam újra előidézni élő arcának vonásait, amire létezésem utolsó másodpercéig emlékezni fogok. Semmi sem segített.

Alice zord látomása betöltötte a fejemet, és belsőm belegörnyedt a halálos küzdelembe, amit ez okozott. Ezalatt, a bennem lévő szörnyeteget boldogság öntötte el, ujjongott sikerének valószínűségén. Szörnyen éreztem magam.



Nem történhet meg. Kell lenni-e egy módnak, hogy becsapjuk a sorsot. Nem fogom hagyni, hogy Alice látomásai irányítsanak. Választhatok más utat. Mindig van választás. Kell lennie.

## 5. Meghívások

Gimnázium. Már nem a purgatórium volt, hanem tisztán a pokol. Gyötrelem és tűz... igen, megvolt mind a kettő.

Most már mindent helyesen csináltam. Senki sem panaszkodhatott, hogy kibújok a kötelezettségeim alól.

Örömet szerezni Esmé-nek és megvédeni a többieket, ezért maradtam Forksban. Visszatértem az eredeti tervemhez. Nem üldözök senkit. Minden nap látogattam a gimnáziumot, és játszottam, hogy ember vagyok. Minden nap. Aggódva hallgatóztam, hogy van-e valami új pletyka Cullen-ékről – de soha semmi újat nem hallottam. A lány egy szót sem szólt a gyanújáról. Újra és újra elmondta ugyanazt – ott álltam mellette és félrerántottam – míg a hallgatói meg nem unták, hogy új részleteket próbáljanak meg kihúzni belőle. Nem volt semmi veszély. Az elhamarkodott közbelépésem nem ártott senkinek.

Senkinek, kivéve engem.

Elhatároztam, hogy megváltoztatom a jövőt. Nem a legegyszerűbb vállalkozás, de nem volt más lehetőség, amit el tudtam volna fogadni.

Alice azt mondta, nem lesz elég erőm távol tartani magamat tőle. Be akartam bizonyítani, hogy téved.

Azt gondoltam, az első nap lesz a legrosszabb. A nap végére biztos voltam benne, hogy ez a helyzet. Habár, tévedtem.

Nem esett jól a tudat, hogy meg fogom bántani a lányt. Azzal a gondolattal nyugtattam magam, hogy a fájdalma nem lesz több tűszúrásnál – csak az elutasítás apró szúrása -, összehasonlítva az enyémmel. Bella ember volt, és tudta, hogy én valami más vagyok, valami rossz, valami félelmetes. Talán inkább megkönnyebbült volt, mint sértett, amikor elfordítottam tőle az arcomat, úgy téve, mintha nem is létezne.

Szia, Edward. – üdvözölt első nap biológián. A hangja most kellemes és barátságos volt, száznolcvan fokos fordulatot vett azóta, hogy utoljára beszéltem vele.

Miért? Mit jelent ez a változás? Elfelejtette? Úgy döntött, hogy csak képzelődött? Lehetséges, hogy megbocsátotta, hogy nem tartottam be az ígéreteimet?

A kérdések ugyanúgy égettek, mint a szomszéd, valahányszor levegőt vettem.

Csak egy pillanat, hogy a szemébe nézzek. Csak, hogy lássam, hogy ki tudjam olvasni belőlük a választ...

Nem. Ezt nem engedhettem meg magamnak. Nem, ha meg akarom változtatni a jövőt.

Egy kicsit felé fordítottam az arcomat, anélkül, hogy ránéztem volna. Biccentettem, majd visszafordítottam a fejemet.

Nem szólt hozzám újra.

Délután, amint az iskola és a szerepjáték véget ért, elrohantam Seattle- be, ahogy előző nap is tettem. Úgy tűnt, könnyebb volt elviselni a fájdalmat, amikor repültem a föld felett és minden egyetlen zöld foltta olvadt össze körülöttem.

Ez a rohanás mindennapi szokássá vált.

Szerettem? Nem így gondoltam. Még nem. Alice látomásai erről a jövőről kiakasztottak, habár most már láttam, milyen könnyű lenne beleesni Bellába. Pontosan olyan lenne, mint a zuhanás: könnyű. Nem megengedni magamnak, hogy beleessek Bellába, pontosan a zuhanás

ellentéte volt – ki kellett másznom a szakadékból, lépésről lépésre, és a feladat olyan kimerítő volt, mintha nem lenne több erőm egy közönséges halandónál.

Több mint egy hónap telt el, és minden nap egyre nehezebbé vált. Csak egy dolog adott értelmet ennek az egésznek: Vártam, hogy túl legyek rajta, hogy könnyebb legyen. Alice biztosan erre gondolt, amikor azt jósolta, hogy nem fogom tudni távol tartani magam Bellától. Láttam a fájdalom fokozódását. De meg tudtam küzdeni a fájdalommal.

Nem fogom tönkre tenni Bella jövőjét. Ha a sors úgy rendelte, hogy szeressem, nem az volt a legjobb, amit tehettem, hogy elkerülöm?

Azt gondoltam, hogy az elkerülése nincs túl az elviselhetőség határán. Tudtam tettetni, hogy semmibe veszem, és nem figyelek rá. Tudtam tettetni, hogy nem érdeklődöm iránta. De ez volt minden; csak látszat, nem a valóság.

Figyeltem minden lélegzetvételét, csüngtem a szavain.

A szenvedéseimet négy különböző kategóriába soroltam.

Az első kettő megszokott volt. Az illata és a csend körülötte. Vagy, inkább – hogy a felelősség rám háruljon, ahova tartozott – a szomjúságom és a kíváncsiságom.

A harmadik volt a legfőbb kínom. Szokásommá vált, hogy egyáltalán nem lélegeztem biológián. Természetesen mindig voltak kivételek – valahogy válaszolnom kellett a kérdésekre, és ilyenkor kénytelen voltam levegőt venni, hogy beszélni tudjak. Valahányszor megéreztem a lány illatát, ugyanazt éreztem, mint első nap – tűz és brutális erőszak reménykedett a szabadulásban. Nehéz volt okokat találni az önuralomra az ilyen pillanatokban. És, akárcsak az első napon, a szörnyeteg ordított bennem, nagyon közel a felszínhez...

A kíváncsiság kínozta legkitartóbban. Ez a kérdés soha nem ment ki a fejemből: Mire gondol most? Amikor halkan felsóhajtott. Amikor egy hajtincset szórakozottan az ujja köré csavart. Amikor a szokásosnál erősebben csapta le a könyveit az asztalra. Amikor késve rohant be az osztályba. Amikor türelmetlenül dobolt a lábával a padlón. Minden elkapott mozdulata őrzően titokzatos volt. Amikor a többi emberrel beszélt, elemeztem minden szavát és hangsúlyát. A gondolatait mondta ki, vagy azt, amit szerinte mondania kellett? Gyakran úgy tűnt számomra, hogy próbálja azt mondani, amire a hallgatósága számít. Ez eszembe juttatta a családomat és az átlagos életünk illúzióját – ebben sokkal jobbak voltunk, mint ő. Kivéve, ha tévedek, és csak képzelődtem. Miért játszott szerepet? Egy volt közülük – egy átlagos tinédzser.

Mike Newton volt a legmeglepőbb az összes kínom közül. Ki hitte volna, hogy egy ilyen átlagos, unalmas halandó ennyire dühítő tud lenni? Hogy őszinte legyek, egy kicsit hálás is voltam ennek a bosszantó fiúnak; jobban, mint a többieknek, ugyanis szóval tartotta a lányt. Sokat tudtam meg Belláról ezeken a beszélgetéseken keresztül – csendben szerkesztettem a listámat – de ugyanakkor Mike közreműködése még jobban felbosszantott. Nem akartam, hogy Mike legyen az, aki megfejti a titkait. Én akartam megfejteni őket.

Sokat segített, hogy Mike soha nem vette észre a lány apró meglepetéseit, az apró botlásokat. Semmit nem tudott róla. Megteremtett a gondolataiban egy olyan Bellát, aki nem létezett – egy lányt, aki pontosan olyan hétköznapi volt, mint ő maga. Nem vette észre az önzetlenségét és a bátorságát, amit elrejtett a többi ember elől, nem hallotta az abnormális érettséget a kimondott szavak, gondolatok mögött. Nem vette észre, hogy amikor az anyjáról beszélt, az úgy hangzott, mintha egy felnőtt beszélne a gyerekéről, és nem fordítva – szeretőn, elnézően, gyengéden mulatva, vadul védelmezően. Nem hallotta a türelmet a hangjában, amikor azt tette, hogy érdeklik Mike kósza történetei. És nem látta a jóságot e mögött a türelem mögött.

A Mike-vel való beszélgetéseim keresztül felkerült a listámra a legfontosabb tulajdonság, a legjellemzőbb, ami olyan ritka volt, mint amilyen egyszerű. Jó volt. Az összes többi ebből

következett – kedves, önmagát semmibe vevő, önzetlen, szerető szívű és bátor – mindezeket keresztül látszott a jósága.

Habár ezek a fontos felfedezések nem tették rokonszenvesebbé Mike-et. A kisajátító mód, ahogy Bellát kezelte – mintha a lány jogos tulajdona lenne -, majdnem annyira ingerelt, mint az éretlen és durva képzelgése a lányról. Egyre magabiztosabb lett, és ahogy múlt az idő, úgy tűnt, Bella is őt részesíti előnyben a többiekkel szemben, akiket Mike a vetélytársiként tartott számon – beleértve Tyler Crowley-t, Eric Yorkie-t és többé-kevésbé engem is. Óra előtt rendszeresen odaült az asztalunkra fecsegni, felbátorodva a lány mosolyain. Csak udvariasságból mosolyog, mondogattam magamban. Mindig ugyanaz, azzal kötöttem le magam, hogy elképzeltem, amint visszakézből nekiütöm Mike-ot a szemközti falnak... attól még nem sérülne meg halálosan...

Mike ritkán gondolt rám úgy, mint vetélytárs. A baleset után aggódott, hogy Bella és én a közös élmény hatására kötődni kezdünk egymáshoz, de szemlátomást pont az ellenkezője történt. Persze kínoztam a gyanú, hogy megpróbálom majd felkelteni a lány érdeklődését. De ugyanúgy semmibe vettem, mint a többieket, és ez önelégültté tette Mike-ot.

Mire gondolt most a lány? Vajon örült Mike figyelmességének?

És, végül, az utolsó kínom, ami a legfájóbb: Bella közömbössége. Ahogy én nem vettem tudomást róla, ő ugyanúgy nem vett tudomást rólam. Többet nem próbált beszélni velem. Amennyire tudom, gondolni se gondolt rám.

Ez az örületbe kergetett volna – vagy porig rombolta volna az elhatározást, hogy megváltoztatom a jövőt -, kivéve, hogy néha ugyanúgy nézett rám, mint régen. Ezt ne láttam személyesen, mivel továbbra sem engedtem meg magamnak, hogy akár egy pillanatra is ránézzek, de Alice mindig előre figyelmeztetett minket, mikor készült ránk nézni. A többiek még mindig óvatosak voltak a lány tudása miatt.

Enyhített valamit a fájdalom, hogy távolról rám bámult, újra meg újra. Habár, nyilván az járt a fejében, hogy micsoda örült vagyok.

Bella egy percen belül rá fog nézni Edwardra. Viselkedjünk normálisan. – mondta Alice egy márciusi kedden, amikor a többiek már amúgy is gondosan ügyeltek rá, hogy a mozdulataik emberinek tűnjenek és olyan távolságot tartottak, mint ők; semmi feltűnő.

Figyeltem, hogy a lány milyen gyakran nézett felém. Örömmel töltött el, habár ez nem volt helyes, hogy a pillantásainak gyakorisága nem változott az idő múlásával. Nem tudtam, hogy mit jelent ez, de jobban éreztem magam.

Alice sóhajtott. „Bárcsak...”

Maradj ki ebből, Alice. – motyogtam halkan. – Nem fog megtörténni.

Lebiggyesztette az ajkát. Alice nyugtalan volt a Bellával való előrelátható barátsága miatt.

Valamilyen furcsa módon, hiányzott neki a lány, akit nem ismert.

„Beismerem, jobb vagy, mint gondoltam. Zavarossá és értelmetlenné tetted a jövőt. Remélem, elégedett vagy.”

Számomra bőven van értelme.

Finoman felhorkant.

Próbáltam kizárni, túl türelmetlen voltam a társalgáshoz. Nem voltam valami jó hangulatban – feszültebb voltam, mint amilyennek mutattam magam. Csak Jasper volt tisztában velem, hogy milyen sérült voltam, érezte a belőlem áradó feszültséget a szokatlan képessége segítségével, amellyel értelmezni és befolyásolni tudta a környezetében lévők érzéseit. Nem tudta a hangulatok mögötti okokat, és – mivel én pár napja folyamatosan örült hangulatban voltam – nem is törődött velük.

Ez egy rossz nap lesz. Rosszabb, mint az előző, ez volt a séma.

Mike Newton, ez az utálatos fiú, akit nem fogadtam el vetélytársnak, randira akarta hívni Bellát.

A hölgyválasz-buli elérhető közelségbe került, és eddig abban reménykedett, hogy Bella el fogja hívni. Mivel ezt eddig nem tette meg, Mike önbizalma kissé megcsappant. Most viszont már kényelmetlenül el volt kötelezve – és én jobban élveztem, hogy kényelmetlen helyzetben van, mint kellett volna – mert Jessica Stanley épp az imént hívta meg. Nem akart igent mondani, amíg esély volt rá, hogy Bella őt választja (és ezzel bebizonyíthatja a riválisai felett aratott győzelmet), de nem mondott nemet sem, mert még a végén táncos nélkül maradt volna. Jessica, aki megsértődött Mike habozásán, és kitalálta az okát, ismét dühösen gondolt Bellára. Újra azt éreztem, hogy meg kell védenem Bellát Jessica rosszindulatú gondolataitól. Most már jobban értettem ezt a késztetést, de ez csak még idegesítőbbé tette a helyzetet, mert nem tehettem semmit.

Csak rágondolni, hogy mi következik! Teljesen tisztában voltam az összes középiskolai drámával, és megvettem őket.

Mike lélekben felkészült, miközben átkísérte Bellát biológiára. Hallgattam a vívódását, és vártam, hogy megérkezzenek. A fiú gyenge volt. Szándékosan várt a bálig, félt, hogy láthatóvá válik, mennyire belebolondult a lányba, mielőtt kellő biztatást kapott volna. Nem akarta a visszautasítással sebezhetővé tenni magát, inkább azt várta, hogy a lány tegye meg az első lépést.

Gyáva.

Ismét felült az asztalunkra, kényelmesen elhelyezkedett, én meg elképzeltem, hogy hangzana, ha az összes csontja eltörne, mert kellő erővel nekivágódott a szemközti falnak.

Szóval, - mondta Bellának a szemeit a padlóra szegezve – Jessica meghívott a tavaszi bálra. Hát ez nagyszerű! – válaszolta Bella azonnal, lelkesen. Nehéz volt megállni mosoly nélkül, ahogy a hangja lerombolta Mike öntudatosságát. Ő ugyanis csalódottságra számított. – Biztosan nagyon jól fogod érezni magad Jessicával.

Kutatott a helyes reakció után.

Hát... - hezitált, már majdnem inába szállt a bátorsága, de aztán mégis erőre kapott. – Azt mondtam neki, hogy ezen még gondolkoznom kell.

Hogy jutott eszedbe ilyesmi? – kérdezte Bella. A hangja rosszálló volt, de volt benne egy kevés megkönnyebbülés is.

Ez most mit jelent? Egy váratlan, erős haraghullám arra késztetett, hogy ökölbe szorítsam a kezemet.

Mike nem hallotta ki a hangjából a megkönnyebbülést. Elvörösödött – hirtelen vadságot éreztem; ez olyan volt nekem, mint egy invitáció -, és újra a padlót bámulta, miközben beszélt.

Arra gondoltam, hogy talán... szóval, hogy hátha neked is kedved támad meghívni engem. Bella habozott.

Abban a rövid pillanatban tisztábban láttam a jövőt, mint ahogy Alice valaha is látta.

Lehet, hogy a lány igent mond Mike kimondatlan kérdésére, az is lehet, hogy nem, de valamikor a közeli jövőben igent fog mondani valakinek. Szeretetremlő és érdekes volt, és a fiúk is szemlátomást észrevették ezt. Akár most kezd válogatni, akár vár addig, míg elkerül innen, de egyszer igent fog mondani valakinek.

Láttam az életét, ahogy eddig – egyetem, munka... szerelem, házasság. Láttam, amint áttetsző, fehér ruhában, boldogságtól kipirult arccal, az apja karján sétál Wagner indulójának ütemére.

A fájdalom most még élesebben hasított belém, mint eddig bármikor. Egy ember ebbe már régen belehalt volna – ezt egy ember nem bírná elviselni.

De ez nem csak fájdalom volt, hanem düh is.

A dühöm már fizikai fájdalmat okozott. Habár nem volt biztos, hogy Bella ennek a jelentéktelen, érdemtelen fiúnak fog igent mondani, mégis össze akartam zúzni a koponyáját, hogy demonstrálja, hogy fog járni az illető, akinek Bella igent mond.

Nem értettem ezt az érzést. A fájdalom, a düh, a vágy és a kétségbeesés keveréke volt. Még soha nem éreztem ilyet; nem is tudtam volna megmondani, hogy mi volt.

Mike, azt hiszem, igent kellene mondanod Jessicának. – mondta a lány szelíden.

Mike reményei szertefoszlottak. Rendes körülmények között örültem volna, de még mindig a fájdalom hatása alatt álltam, és lelkiismeret-furdalásom volt a fájdalom és düh miatt.

Alice-nek igaza volt. Nem voltam elég erős.

Igen, Alice látta megváltozni, összezavarodni a jövőt, majd szétroncsolódni. Vajon most elégedett?

Te talán már meghívtál valakit? – kérdezte Mike mogorván. Rám pillantott, és hetek óta először felvillant a szemében a gyanú. Rájöttem, hogy elárultam az érdeklődésemet; a fejem Bella felé fordult.

A vad irigység a gondolataiban – hogy a lány bárkit is előnyben részesít vele szemben – hirtelen rádöbbsentett, hogy mi volt bennem az az előbbi, névtelen érzelem.

Féltékeny voltam.

Nem. – mondta a lány egy csipetnyi vidámsággal a hangjában. – Én egyáltalán nem megyek el a bála.

Minden dühöm és lelkiismeret-furdalásom mellett éreztem némi megkönnyebbülést is.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy vannak versenytársaim.

Miért nem? – kérdezte Mike, majdhogynem goromba hangon. Bosszantott, hogy ilyen hangon beszélt a lánnyal. Elfojtottam egy morgást.

Azon a szombaton Seattle-ben leszek. – válaszolta Bella.

A kíváncsiságom nem volt olyan kínzó, mint ezelőtt – túlságosan lefoglalt, hogy a lehető legtöbbet próbáljam meg kihozni a válaszaiból. Elég hamar kitaláltam az okokat.

Mike hangja kellemetlenül rábeszélővé vált.

Nem mehetnél valamelyik másik hétvégén?

Sajnos nem. – Bella hangja kissé rideg lett. – Úgyhogy ne várakoztasd tovább Jessicát.

Udvariatlanság lenne.

A Jessica érzései miatt való aggodalma ismét fellobbantotta a féltékenységet. Ez a Seattle-i kirándulás csak ürügy volt, hogy nemet mondjon – csupán azért utasította volna vissza, mert törődik a barátnője érzéseivel? Ez már több volt, mint önzetlenség. Egyáltalán nem kívánta volna, hogy bár igent mondhatna? Vagy mindkét feltevésem helytelen? Valaki más keltette fel az érdeklődését?

- Aha, igazad van. – motyogta Mike olyan lehangoltan, hogy majdnem megsajnáltam. Majdnem.

Levette a szemét Belláról, elvágva az utat, hogy a gondolatain keresztül lássam a lány arcát. Ezt nem szándékoztam tőlni.

Odafordultam, hogy én magam tanulmányozzam az arcát, most először, több mint egy hónap után. Nagy megkönnyebbülés volt ezt megengedni magamnak, mint egy kis levegő egy fuldoklónak.

A lány szemei csukva voltak, a kezét az arcához szorította. A vállait védekezően előre ejtette. Kicsit megrázta a fejét, mintha így próbálna kizárni a fejéből valamit.

Zavaró. Elbűvölő.

Mr. Banner hangja kirángatta az álmodozásából, lassan kinyitotta a szemét. Azonnal rám nézett, mintha megérezte volna a pillantásomat. Ugyanazzal a zavarba ejtő arckifejezéssel állta a tekintetemet, ami olyan régóta kísértett.

Abban a pillanatban nem éreztem sem lelkiismeret-furdalást, sem büntudatot, sem dühöt.

Tudtam, hogy ezek újra vissza fognak térni, még hozzá hamarosan, de abban a percben csak lebegtem abban a furcsa, ideges érzésben. Mintha győztem volna, nem pedig vereséget szenvedtem.

Nem nézett másfelé, habár én helytelen intenzitással bámultam, és hiába próbáltam kiolvasni a gondolatait a tekintetéből. A szemei inkább kérdésekkel voltak tele, mint válaszokkal. Láttam visszatükröződni a szemeimet az övéiben, és észrevettem, hogy feketék a szomjúságtól. Lassan két hete, hogy utoljára voltam vadászni, nem ez volt a legbiztonságosabb nap az akaratom szétmorzsolódásához. De úgy tűnt, a lányt nem ijesztette meg a feketeség. Még mindig nem nézett másfelé, csak halvány, ellenállhatatlan pirosság tűnt fel a bőrén.

Mire gondolhatott most?

Majdnem megkérdeztem hangosan, de ebben a pillanatban Mr. Banner kimondta a nevemet. Kiolvastam az agyából a helyes választ, miközben röviden rápillantottam.

Gyorsan levegőt vettem.

A Krebs-ciklus.

Szomjúság égette a torkomat – megfeszítette az izmait és méreggel öntötte el a száját -, behunytam a szemem, próbáltam legyőzni a lány vére utáni sóvárgást, ami tombolt bennem. A bennem lévő szörny erősebb volt, mint valaha. A szörnyeteg örvendezett. Belekapaszkodott abba a kettős jövőbe, amitől egyenlő esélyt kapott, ami után olyan erősen vágyakozott. A harmadik, ingatag jövőt próbáltam a morzsolódó akaraterőmmel fenntartani – rombolta a féltékenység és még sok egyéb -, és a szörny nagyon közel állt a győzelemhez.

A lelkiismeret-furdalásom és a büntudatom keveredett a szomjammal, és úgy égetett, hogy ha képes lettem volna könnyezni, most egész biztosan ez történt volna.

Mit műveltem?

Tudva, hogy a csatát elvesztettem, úgy tűnt, semmi értelme megtagadni magamtól azt, amit akarok; visszafordultam tehát, és tovább bámultam a lányt.

Az arcát a haja mögé rejtette, de a tincsek közötti réseken keresztül láttam, hogy az arca mélyvörös.

Ez tetszett a szörnyetegnek.

Nem nézett többé rám, de egy hajtincset idegesen tekergette az ujja körül. A gyenge ujjai, a törékeny csuklója – annyira törékenynek tűnt, mintha a pusztaság lélegzetemmel össze tudnám roppantani.

Nem, nem, nem. Ezt nem tehetem. Túl törékeny, túl jó és túl értékes ahhoz, hogy ilyen véget érdemeljen. Nem engedhetem, hogy az élete kapcsolatba kerüljön az enyémmel, hogy tönkregyem.

De már távol maradni sem tudtam tőle. Alice-nek igaza volt ebben.

A bennem lévő szörnyeteg mérgesen sziszegett, ahogy haboztam, egyik lehetőséget a másik után mérlegelve.

A vele való egyetlen közös óráim gyorsan telt, miközben a zátony és a szilárd part között vacilláltam. Kicsöngettek, és Bella elkezdte összeszedni a könyveit, anélkül, hogy rám nézett volna. Ez elkeserített, de nagy nehezen elfogadtam. Az, ahogy a baleset óta bántam vele, megbocsáthatatlan.

- Bella? – mondtam; képtelen volta leállítani magam. Az akaraterőm ekkor már romokban hevert.

Habozott, mielőtt rám nézett, és amikor felém fordult, az arca óvatos és bizalmatlan volt.

Emlékeztettem magam, hogy minden oka megvan a bizalmatlanságra. Annak is kellett lennie. Várta, hogy folytassam, de én csak bámultam rá, olvasva az arcából. Rendszertelen időközönként, résnyire nyitott szájjal vettem a levegőt, küzdve a szomjúsággal.

Micsoda? – kérdezte végül. – Csak nem állsz megint szóba velem? – Volt némi él a hangjában a megbántottságtól, ami, hasonlóan a dühéhez, megnyerő volt. Elfojtottam egy mosolyt.

Nem igazán tudtam, hogyan is kéne válaszolnom a kérdésére. Szóba álltam vele abban az értelemben, ahogy ő gondolta?

Nem. Nem, ha elkerülhető. Meg kellett próbálnom elkerülni.

Nem. Nem igazán. – válaszoltam.

Becsukta a szemét, ami zavart. Elvágta a legjobb utat az érzéseihez. Hosszú, mély lélegzetet vett, anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét. A fogait összeszorította.

Még mindig csukott szemmel, elkezdett beszélni. Ez egészen biztosan nem a normális, emberi társalgás egy módja volt. Miért csinálta?

Hát akkor mit akarsz, Edward?

Az, hogy az ő szájából hallottam a nevemet, furcsa dolgokat művelt a testemmel. Ha lett volna szívverésem, biztosan felgyorsult volna.

De mit válaszoljak neki?

Az igazat, döntöttem el. Olyan őszinte leszek hozzá, amennyire csak lehet. Nem akartam rászolgálni a bizalmatlanságára, habár a bizalmát elnyernem szintén lehetetlen volt.

Sajnálom! – mondtam. Ez őszintébb volt, mint hitte. Sajnos csak hétköznapi mentegetődzésnek tűnt. – Tudom, hogy nagyon elviselhetetlen vagyok. De jobb így, hidd el. Lehet, hogy jobb lett volna neki, ha továbbra is elviselhetetlen bírtam volna maradni. Bírtam volna?

Kinyitotta a szemét, az arc kifejezése óvatos volt.

Nem értem, miről beszélsz.

Próbáltam annyi figyelmeztetést sűríteni a hangomba, amennyi csak lehetséges volt.

Jobb, ha mi ketten nem barátkozunk egymással. – biztosan észrevette. Okos lány volt. – Bízz bennem!

A szemei összeszűkültek, és eszembe jutott, hogy ezt már mondtam neki – közvetlenül azelőtt, hogy megszegtem egy ígéretet. Megrezzentem, amikor összecsattintotta a fogait – ő is tisztán emlékezett.

- Kár, hogy ez nem előbb jutott eszedbe. – mondta dühösen. – akkor most nem lenne mit megbánod.

Döbbsenten bámultam rá. Mit tudhat ő az én megbánásaimról?

Megbánanom? Mit kéne megbánnom? – kérdeztem.

Azt, hogy nem hagytad, hogy az a hülye kocsi kivasaljon! – csattant fel.

Lefagytam a döbbenettől.

Hogy gondolhatott ilyet? Az volt az egyetlen helyes cselekedetem, mióta ismerem, hogy megmentettem az életét. Az egyetlen dolog, ami miatt nem kellett szégyenkeznem. Az egyetlen olyan dolog, ami miatt még volt értelme létezni. Küzdöttem, hogy életben maradjon, mióta először megéreztem az illatát. Hogy gondolhatta ezt rólam? Hogy merte megkérdőjelezni az egyetlen jó cselekedetemet ebben az egész felfordulásban?

Te tényleg azt hiszed, megbántam, hogy megmentettem az életedet?

Tudom, hogy megbántad! – vágott vissza.

Felkavart, hogy lebecsülte a törekvésemet.

Nem tudsz te semmit.

Milyen zavarba ejtőek és megfoghatatlanok voltak a gondolatmenetei! Egészen biztosan nem úgy gondolkozott, mint a többi ember. Talán ez a magyarázat a körülötte lévő csendre. Egész egyszerűen más, mint a többiek.

Elfordította a fejét, és ismét a fogát csikorgatta. Az arca piros volt, ezúttal a haragtól.

Összeszedte a könyveit, felvette őket, és elindult kifelé anélkül, hogy rám nézett volna.

Akármilyen bosszús is voltam, lehetetlen volt nem szórakoztatónak találni a dühét.

Tempósan ment, de nem nézett a lába elé, tehát megbotlott a küszöbön. Megingott, a holmija kiesett a kezéből. Ahelyett, hogy lehajolt volna érte, mereven állt, és nem nézett le, mintha nem lenne biztos benne, hogy érdemes felvenni a könyveket.

Sikerült nem nevetnem.

Senki nem nézett rám; mellette termettem és összeszedtem a könyveit, mielőtt lenézett volna.

Félig lehajolt, aztán meglátott, és félúton lefagyott. Átnyújtottam neki a pakkot, vigyázva, hogy a jéghideg bőröm ne érjen az övéhez.

Köszönöm. – mondta hideg, kimért hangon.

Ezzel sikerült újra felbosszantania.

Szívesen. – válaszoltam hasonlóan hidegen.

Felegyenesedett, elfordult, majd elsietett a következő órájára.

Néztem utána, amíg már végül nem láttam a dühös alakját.

A spanyol egyfajta kábulatban telt el. Mrs. Goff nem kérdezte meg szórakozottságom okát – tudta, hogy a spanyolom sokkal jobb, mint az övé, ezért másképp bánt velem -, hagyott nyugodtan gondolkodni.

Szóval, nem tudom semmibe venni a lányt. Ez már világos. De ez valóban azt jelenteti, hogy nincs más választásom, minthogy tönkreteszem? Lennie kellett más lehetőségnek, valami középútnak. Próbáltam megtalálni...

Nem sok figyelmet szenteltem Emmett-nek, egészen az óra végéig. Furcsa volt – Emmett nem volt túlságosan intuitív, ami a többiek érzéseit illette, de észrevette rajtam a változást. Azon töprengett, hogy mi tüntette el a kérlelhetetlen haragot az arcomról. Próbálta definiálni a változást, és végül úgy határozott, hogy reménykedőnek látszom.

Reménykedő? Így nézett ez ki a külvilág számára?

A remény ötletét latolgattam, amíg a Volvo-hoz sétáltunk, gondolkodtam, hogy pontosan miben is kéne reménykednem.

De nem sok időm volt ezen töprengeni. Amilyen érzékeny voltam a gondolatokra a lányról, amint meghallottam a nevét a... a vetélytársaim fejében, felteszem, be kell ismernem, azonnal megragadta a figyelmemet. Eric és Tyler, hallván Mike kudarcáról – némi elégedettséggel -, elhatározták, hogy megteszik a saját lépéseiket.

Eric már a helyén volt, nekitámaszkodott a lány furgonjának, így ő nem hagyhatta figyelmen kívül. Tyler órái úgy voltak beosztva, hogy később végzett, tehát most kétségbeesett sietséggel igyekezett elkapni Bellát, mielőtt eltűnhetne.

Ezt látnom kellett.

Várjuk meg itt a többieket, rendben? – motyogtam Emmett-nek.

Gyanakodva nézett rám, aztán vállat vont és bólintott.

„Ez a kölyök elvesztette az eszét.” Gondolta szokatlan kérésem hallatán.

Láttam Bellát kijönni a tornateremből, és úgy helyezkedtem, hogy távoztában ne vehessen észre. Ahogy közelebb ért Eric leshelyéhez, arra lépdeltem, hogy pont a megfelelő pillanatban mehessek el mellette.

Láttam, ahogy összerándult, amikor meglátta a rá váró fiút. Egy pillanatra lefagyott, aztán megnyugodott, és tovább ment.

Szia, Eric! – hallottam, amint barátságos hangon köszönt.

Hirtelen és teljesen váratlanul bosszús lettem. Mi van, ha ez a jelentéktelen tinédzser, a zsíros bőrével tetszik Bellának?

Eric hangosan nyelt egyet, az ádámcsutkája megugrott.

Szia, Bella!

Úgy tűnt, Bella nem reagál Eric idegességére.

Mi újság? – kérdezte, miközben kinyitotta a furgon zárját, és nem nézett Eric riadt arcára.

Khm, csak azon gondolkodom... volna-e kedved velem jönni a tavaszi bálra? – elcsuklott a hangja.

A lány végre felnézett. Döbönt volt, vagy elégedett? Eric nem nézett rá, így nem láthattam Bella arckifejezését a gondolataim keresztül.

- Azt hittem, hölgyválasz van. – mondta kissé idegesen.

- Hát, igen. – értett egyet Eric szerencsétlenül.



Ez a szánalmas fiú nem idegesített annyira, mint Mike Newton, de azért mégsem tudtam együtt érezni vele a szorongása miatt, egészen addig, míg Bella végül barátságos hangon válaszolt.

Köszönöm, hogy megkérdezted, de aznap Seattle-be megyek.

Habár ezt már hallotta, Eric mégis csalódott volt.

Óh, - motyogta, és alig merte a tekintetét a lány orránál magasabbra emelni - hát akkor, talán majd legközelebb...

Persze! – értett egyet Bella, aztán kicsit elhúzta a száját, mintha bántaná, hogy nem lesz aznap a városban. Ez tetszett.

Eric megfordult és elsétált, egyenesen a rossz irányba, csak a gondolataitól akart szabadulni.

Elsétáltam Bella mellett, és hallottam, amint megkönnyebbülten felsóhajtott. Nevettem.

Megpördült a hangra, de én egyenesen előre néztem, és nagyon igyekeztem, hogy az ajkaim ne remegjenek a mulatságtól.

Tyler mögöttem volt, rohant, hogy elkaphassa Bellát, mielőtt a lány hazamehetett volna.

Bátrabb és beképzeltebb volt a másik kettőnél, és mostanáig csak arra várt, hogy valahogy megközelíthesse Bellát, továbbá figyelembe vette Mike igényét az elsőségre.

Két okból is meg akartam akadályozni, hogy elkapja a lányt. Ha – és kezdtem ezt feltételezni – ez a nagy érdeklődés bosszantotta Bellát, akkor szerettem volna örülni, hogy nézhetem a reakcióit. De ha mégsem – ha Tyler meghívása volt az, amiben reménykedett -, arról is tudni akartam.

Vetélytársként könyveltem el Tylert, pedig tudtam, hogy helytelen, amit teszek. Számomra fárasztóan átlagosnak és jelentéktelennek tűnt, de mit tudhattam én, hogy Bella szemében mi számít előnynek? Lehet, hogy az átlagos fiúk tetszenek neki...

Összereztem a gondolatra. Én soha nem lehetek egy átlagos fiú. Micsoda örülség volt azt képzelni, hogy versenyezhetek a vonzalmáért. Hogyan is érdekelhetné valaki, aki – akárhonnán nézem – egy szörnyeteg?

Ő túl jó egy szörnyeteghez.

Hagynom kellett volna elmenni, de a megbocsáthatatlan kíváncsiságom megakadályozta, hogy azt tegyem, ami helyes. Megint. De mi van, ha Tyler elszalasztja a lehetőséget, csak azért, hogy később beszélhessen vele, és én ne tudjak meg semmit? Kitolattam a Volvóval a keskeny sávra, elállva a lány útját.

Emmett és a többiek már közel jártak, de Emmett elmondta nekik, hogy milyen furcsán viselkedtem, tehát lassan sétáltak, engem néztek, és próbálták megfejtetni, hogy mit is csinálok tulajdonképpen.

A lányt figyeltem a visszapillantó tükörben. Bella a kocsimat bámulta, anélkül, hogy rám nézett volna, és úgy tűnt, azt kívánja, bár egy tankot vezethetne a furgon helyett.

Tyler a kocsiához sietett, és gyorsan besorolt a lány mögé, örülve érthetetlen viselkedésemnek. Intett a lánynak, próbálta felhívni magára a figyelmét, de Bella nem vette észre. Várt egy pillanatot, majd kiszállt a kocsiából, és odament a furgon utas felőli ablakához. Kopogott az üvegen.

A lány ugrott egyet, aztán teljesen összezavarodva Tylerre meredt. Egy pillanattal később elkezdte letakarni az ablakot, de világos volt, hogy valami gond van vele.

- Sajnálom, Tyler. – mondta bosszús hangon. – Én sem tudok továbbmenni Cullen miatt.

Zord hangon mondta ki a nevemet – még mindig dühös volt rám.

Látom. – felelte Tyler, és nem rettent vissza a lány hangulatától. – Csak kérdeznék valamit, ha már úgyis beragadtunk.

Beképzelten, pimaszul vigyorgott.

Figyeltem, ahogy Bella elsápadt Tyler nyilvánvaló törekvésétől.

Nem akarsz meghívni a tavaszi bábra? – kérdezte, és a visszautasítás gondolata meg sem fordult a fejében.

Nem leszek aznap a városban, Tyler. – válaszolta a lány, és ezúttal tisztán lehetett hallani a hangján a bosszúságot.

Aha, Mike is ezt mondta.

Akkor meg mi a csudának...

Tyler vállat vont.

Azt reméltem, csak őt akartad lerázni ezzel a szöveggel...

A lány szeme megvillant, majd tekintete hűvössé vált.

- Sajnálom, Tyler. – mondta, de nem úgy hangzott, mintha tényleg sajnálná. – Aznap tényleg nem leszek Forksban.

Tyler elfogadta a kifogást, az önbizalma egyáltalán nem csappant meg.

Semmi baj. Akkor még mindig ott van az év végi bál...

Visszament a kocsijához.

Igazam volt, amikor erre számítottam.

A borzalom kifejeződése az arcán felülmúlhatatlan volt. Pontosan azt mondta el nekem, amit nem kellett volna ennyire reménytelenül tudni akarnom – hogy nem érzett semmit ezek iránt a halandó fiúk iránt, akik udvarolni akartak neki.

Tehát az arckifejezése a létező legmulatságosabb dolog volt, amit valaha láttam.

Ekkor megérkeztek a testvéreim, és összezavarodva próbálták megfejtetni a történeteket és a változást, hogy rázkódtam a nevetéstől, ahelyett, hogy gyilkos tekintettel néznék mindenre, ami elém kerül.

„Mi ilyen vicces?” Tudakolta Emmett.

Csak ráztam a fejem, miközben ismét rázkódni kezdtem a nevetéstől, ahogy Bella dühösen felpörgette a furgon motorját. Úgy tűnt, megint azt kívánja, bár inkább egy tankot vezetne.

Menjünk! – sziszegte Rosalie türelmetlenül. – És próbálj nem idiótán viselkedni! Ha nem esik nehezedre.

Nem bosszantottak a szavai – ahhoz túl jól szórakoztam. Mindazonáltal úgy tettem, ahogy kérte.

Egyikük sem szólt hozzám a hazaúton. Én pedig újra és újra nevetni kezdtem, ahogy eszembe jutott Bella arckifejezése.

Ahogy rákanyarodtam az útra – itt már száguldhattam, nem voltak szemtanúk -, Alice egyből elrontotta a jó hangulatomat.

Szóval most már beszélhetek Bellával? – kérdezte hirtelen, és mivel nem gondolta végig, hogy mit is akart mondani, semmi nem figyelmeztetett erre.

Nem! – csattantam fel.

Ez nem igazság! Mégis, mire várjak még?

Még semmit nem döntöttem el, Alice.

Valamit igen, Edward.

Bella két lehetséges sorsa újra látható volt a fejében.

Mi értelme lenne megismerkedned vele? – motyogtam, hirtelen mogorván. – Mert mi van, ha megölöm?

Alice habozott egy pillanatig.

Igazad van. – ismerte el.

Kilencven kilométer/óra gyorsítottam fel, hogy aztán csikorogva lefékezzek alig pár centire a garázs hátsó falától.

Élvezd a futást! – mondta önelégülten Rosalie, amint kiugrottam a kocsiból.

De ma nem futni mentem. Hanem vadászni.

A többiek másnapra tervezték a vadászatot, de én már nem engedhettem meg magamnak, hogy szomjas legyek. Eltúloztam, többet ittam, mint amennyi szükséges volt, megint

túlságosan jóllaktam. Szerencsémre belebotlottam egy kisebb csapat őzbe, és egy fekete medvébe. Annyira tele voltam, hogy az már kényelmetlen volt. Miért nem volt mindez elég? Miért volt az, hogy a lány illata sokkal erősebb volt, mint bármi más?

Vadásztam, hogy kellően felkészüljek a következő napra, de amikor már nem bírtam tovább, és még volt pár óra napkeltéig, rájöttem, hogy a következő nap még nincs is olyan közel.

Újra végigsöpört rajtam az az ideges érzés, amikor rájöttem, hogy meg akarom keresni a lányt.

Egész úton vitatkoztam magammal, de végül a kevésbé nemes oldalam nyerte meg a csatát, és szembementem a tulajdon tervemmel, amellyel meg akartam védeni a lányt. A szörnyeteg ideges volt, de jól megbéklyózott is. Tudtam, hogy biztonságos távolságban fogok maradni tőle. Csak azt akartam tudni, hogy hol volt. Csak látni akartam az arcát.

Éjfél elmúlt, és Bellák háza sötét volt és csendes. A furgon a járda mellett parkolt, az apja rendőrségi cirkálója pedig a felhajtón. Nem voltak tudatos gondolatok, sehol a környéken. Egy percig az erdő sötétjéből néztem a házat, amely kelet felől övezte azt. A bejárati ajtó valószínűleg be van zárva. Nem probléma – kivéve, ha nem akartam egy feltört ajtót hagyni magam mögött bizonyítékkal. Úgy döntöttem, hogy megpróbálkozom az emeleti ablakkal, azt nem minden ember zárja be.

Átvágtam a nyílt térségen, és fél másodperc alatt megkerültem a házat. Fél kézzel megkapaszkodtam az ablakpárkányban, benéztem, és elakadt a lélegzetem.

Az ő szobája volt. Ott feküdt egy viszonylag kisméretű ágyon, a lepedő a földön, a takaró a lába köré csavarodott. Ahogy néztem, időnként nyugtalanul megrándult, majd egyik karját a fejéhez emelte. Nem aludt mélyen, legalábbis ma éjjel nem. Vajon megérezte a veszélyt, ami olyan közel volt hozzá?

Undorodtam magamtól, amint néztem a mozdulatait. Mennyivel voltam jobb, mint a betegesen leskelődő emberek? Semmivel sem voltam jobb. Sokkal, sokkal rosszabb voltam. Lazítottam az ujjaim szorításán, hogy leessek. De előbb még engedélyeztem magamnak egy hosszú pillantást a lány arcára.

Nem volt békés. Apró ránc húzódott a két szemöldöke között, a szája sarka legörbült. Aztán az ajkai megremegtek, végül kinyíltak.

Oké, Anyu. – motyogta.

Bella beszélt álmában.

Kíváncsian kapaszkodtam, szörnyű önutálatot éreztem. A csábítás, amit ezek a védtelen, akaratlanul kimondott gondolatok jelentettek, hihetetlenül erős volt.

Kipróbáltam az ablakot, nem volt bezárva, de megakadt, mivel hosszú ideig nem nyitották ki. Lassan kinyitottam, de minden egyes mozdításra nyikorgott a fém ablakkeret. El ne felejtsem megolajozni legközelebb...

Legközelebb? Megráztam a fejem, ismét undorodva.

Halkan bemásztam a félig nyitott ablakon.

A szobája kicsi volt – rendetlen, de nem koszos. Egy halom könyv hevert a padlón, az ágy mellett, a gerincüket nem láttam, szétszóródott CD-k az olcsó lejátszó körül, a legfelső csak úgy, doboz nélkül. Papírlapok vették körbe a számítógépet, ami úgy festett, mintha inkább egy múzeumban volna a helye. A cipői szétszórva a fa padlón.

Nagyon szerettem volna odamenni, és elolvasni a könyvek és CD-k címeit, de megígértem magamnak, hogy megtartom a biztonságos távolságot, így hát leültem a szoba sarkában álló, öreg hintaszékbe.

Komolyan azt gondoltam egyszer, hogy teljesen átlagosan néz ki? Visszagondoltam az első napra, az undorra, amit azok iránt a fiúk iránt éreztem, akiknek rögtön fölkelte a kíváncsiságát. Most, ahogy eszembe jutott a lány arca az agyukban, nem is értettem, miért nem találtam én is rögtön gyönyörűnek. Pedig igazán nyilvánvalónak tűnt.

És most – ahogy sötét haja rendetlenül szétterült sápadt arca körül, ahogy ott feküdt egy rongyos pólóban, a tagjai akaratlanul is ellazultak, telt ajkai pedig lágyan szétnyíltak -, elállt tőle a lélegzetem. Illetve elállt volna, gondoltam fintorogva, ha lélegeztem volna.

Nem beszélt. Talán véget ért az álma.

Bámultam az arcát, és próbáltam kitalálni valamit, ami elviselhetővé tenné a jövőt.

Az, hogy bántsam, nem volt elviselhető. Nincs tehát más választásom, mint hogy meg kell próbálnom újra elmenni?

A többiek már nem vitatkozhattak velem. A távollétem nem jelentene veszélyt senkire. Nem voltak feltételezések, semmi, ami bárkit is arra készítetett volna, hogy visszagondoljon a balesetre.

Ugyanúgy megremegtem, mint délután, és semmi nem tűnt lehetségesnek.

Nem versenyezhettem a halandó fiúkkal, akár vonzották a lányt, akár nem. Én egy szörnyeteg voltam. Hogyan is láthatott volna másnak? Ha tudná rólam az igazságot, megijedne és visszautasítaná. Mint egy jövőbeli áldozat egy horrorfilmben, elrohanna, sikoltozva a rettegéstől.

Visszaemlékeztem az első biológiaórára... igen, pontosan ez történne.

Bolondság volt azt képzelnem, hogy ha én hívtam volna meg arra a nyavalyás bálra, akkor felhagyott volna a kibúvókereséssel, és eljött volna velem.

Nem én voltam az, akit arra rendelt a sors, hogy a lány igent mondjon. Az valaki más volt, egy meleg testű ember. És én nem engedhetem meg magamnak – valamikor, amikor a lány már igent mondott -, hogy vadásszak rá, hogy megöljem, mert a lány megérdemli őt, bárki is lesz az. Igen, a lány megérdemli a szerelmet és a boldogságot azzal, akit választ.

Tartoztam neki azzal, hogy megpróbálom azt tenni, ami helyes; többé nem tettethettem, hogy csak fenyeget az a veszély, hogy beleszeretek.

Mindezek után már egyáltalán nem számít, ha elmegyek, mert Bella soha nem fog úgy látni engem, ahogy én akartam, hogy lásson. Soha nem fog olyannak látni, aki megérdemli a szerelmét.

Soha.

Össze tud törni egy halott, dermedt szív? Úgy éreztem, az enyém igenis össze tud törni.

Edward. – mondta Bella.

Megdermedtem, még mindig a csukott szemeit bámultam.

Felébredt és észrevett? Úgy látszott, alszik, de a hangja nagyon tisztán csengett...

Halkan sóhajtott, nyugtalanul megrándult és átfordult az oldalára – még mindig aludt és álmodott.

Edward. - motyogta lágyan.

Rólam álmodott.

Egy halott, dermedt szív újra el tud kezdeni dobogni? Úgy éreztem, az enyém erre is képes.

Maradj itt. – sóhajtott. – Ne menj el. Kérlek... ne menj el.

Rólam álmodott, és nem rémálom volt. Azt akarta, hogy vele maradjak, ott, az álmában.

Igyekeztem szavakat találni, hogy megnevezhessem az érzéseket, amik elárasztottak, de sehogy sem tudtam leírni őket. Egy hosszú pillanatig csak fuldokoltam bennük.

Amikor végül a felszínre emelkedtem, már nem voltam ugyanaz, mint előtte.

Az életem egy végtelen, változatlan éjszaka volt. Szükségszerűen egy örökös éjszakának kellett lennie. De akkor hogy lehet, hogy most felkelt a nap, az éjszaka közepén?

Amikor vámpírrá váltam, az átalakulás égető kínjai közepette eladtam a lelkemet és a halandóságomat a halhatatlanságért, és meg lettem dermedtve. A testem inkább szikla volt, mint hús, maradandó és soha nem változó. És én is olyan maradtam, amilyen akkor voltam – a személyiségem, hogy mit szeretek, és mit nem szeretek, a szeszélyeim, a vágyaim; minden úgy maradt, ahogy akkor volt.

A legtöbbünkkel ugyanez a helyzet. Mind megdermedtünk. Élő sziklák vagyunk.

Ha valamelyikünk megváltozott, az ritka volt, és tartós. Láttam, ahogy ez történt, először Carlisle-lal, majd egy évtizeddel később Rosalie-val. A szerelem örökre megváltoztatta őket, és nem halványult el. Több mint nyolcvan év telt el, mióta Carlisle megtalálta Esme-t, de még mindig az első szerelem rácsodálkozó kifejezésével a szemében tekintett rá. És ez így is fog maradni.

És most velem is ez történik. Örökké szeretni fogom ezt a törékeny emberlányt, ameddig létezem.

Bámultam a lány öntudatlan arcát, és éreztem, ahogy a szerelem átjárta kőtestem minden porcikáját.

Már sokkal békésebben aludt, halvány mosoly játszott az ajkán.

Mindig nézni őt, kezdtem tervezni.

Szerettem, ezért meg kellett próbálnom elegendő erőt találnom magamban, hogy elbírjam hagyni őt. Tudtam, hogy erre képtelen vagyok. Még dolgoznom kellett ezen. De ahhoz talán elég erős vagyok, hogy más irányba tereljen a jövőt.

Alice csak két lehetséges jövőt látott Bella számára, és most már értettem mindkettőt.

Az iránta érzett szerelmem nem fog visszatartani attól, hogy megöljem, ha megengedem magamnak, hogy hibázzak.

Most már nem éreztem a szörnyet, sehol sem találtam magamban. Talán a szerelem örökre elhallgattatta. Ha akkor megöltem volna a lányt, az nem lett volna szándékos, csak egy szörnyű baleset.

Szokatlanul óvatosnak kellett lennem. Soha, de soha nem engedhetem, hogy kicsússzon a kezemből az irányítás. Figyelni fogok minden lélegzetvétellel. Mindig meg kell tartanom a szükséges, a biztonságos távolságot.

Nem fogok hibákat csinálni.

És végre megértettem a másik lehetőséget. Eddig ez a látomás mindig összezavart – lehetséges, hogy Bella is rabjává válik ennek a végtelen, fél életnek? Most – letarolva a lány iránti vágytól - már értettem, hogy történhetne meg; ha megbocsáthatatlan önzésből megkérném az apámat egy szívességre. Ha arra kérném, vegye el a lány életét és lelkét, hogy örökké létezhesen.

Ennél jobbat érdemel.

De láttam még egy lehetőséget, egy keskeny kis ösvényt, ami talán járható, ha egyensúlyban bírok maradni.

Meg tudom ezt tenni? Vele lenni és meghagyni embernek?

Szándékosan, mély levegőt vettem, majd még egyszer, hagyva, hogy az illata tűzként járjon át. A szoba tele volt az illatával; mindenhol ez áradt. Szédültem, de küzdöttem az árral. Újabb mély, égető lélegzetet vettem.

Néztem, ahogy alszik, míg a nap rózsaszínre nem festette a felhőket a horizonton, tervezgettem és lélegeztem.

Csak az után értem haza, hogy a többiek már elindultak az iskolába. Gyorsan átöltöztem, figyelmen kívül hagyva Esme kérdő tekintetét. Láta a lázas ragyogást az arcomon, és egyszerre érzett aggodalmat és megkönnyebbülést. Hosszú ideig tartó búskomorságom fájt neki, és most örült, hogy úgy tűnik, vége.

Elrohantam az iskolába, és pár másodperccel a testvéreim után érkeztem. Nem néztek felém, habár Alice biztos tudta, hogy ott álltam a járda mögötti erdőben. Megvártam, amíg senki nem nézett arra, aztán kísértálmam a fák közül a parkolóba, amely ekkor már tele volt autókkal. Hallottam Bella furgonjának dübörgését a sarokról, tehát megálltam egy Suburban mögött, ahonnan én jól láttam, de ő nem láthatott meg engem.

Behajtott a parkolóba, majd egy pillanatig rosszálló tekintettel méregette a Volvómat, mielőtt betolatott az egyik legtávolabbi üres helyre.

Furcsa volt emlékezni rá, hogy még mindig dühös rám, és jó oka van rá.

Nevetni akartam magamon – vagy belerúgni magamba. Minden szándékom és tervem teljesen értelmetlen, ha ő nem érdeklődik irántam, nemde? Az álma rólam lehetett teljesen véletlen. Micsoda beképzelt bolond vagyok!

Hát, az mindenképpen jobb volna neki, ha nem érdekelném. Ez még nem akadályozna meg engem abban, hogy kövessem, de így muszáj figyelmeztetnem. Tartozom neki ennyivel.

Némán továbbmentem, azon töprengve, hogy lehetne a legjobban megközelíteni.

Megkönnyítette. A furgon kulcsai kiestek a kezéből, bele egy mély tócsába.

Lehajolt, de én megelőztem, és felkaptam a kulcsokat, mielőtt az ujjait belemárthatta volna a hideg vízbe.

Háttal nekidőltem a furgonnak, és néztem, ahogy felegyenesedik.

Hát ezt meg hogy csináltad? – követelte a választ.

Igen, még mindig dühös volt.

Odanyújtottam a kulcsot.

Mit?

Kinyújtotta a kezét, és a tenyerébe ejtettem a kulcsot. Mély lélegzetet vettem, belélegezve a lány illatát.

Hogy csak így előbukkantál a semmiből. – világosított fel.

Bella, nem én tehetek róla, hogy nem veszed észre, ami az orrod előtt van. – a szavak kényszeredettek voltak, majdnem viccnek hatottak. Volt egyáltalán valami, amit nem látott? Vajon hallotta, hogy amikor kimondtam a nevét, mennyire igyekeztem palástolni a hangomban levő gyengédséget?

Rám bámult, nem nagyon értékelte a humoros megjegyzésemet. A szívverése gyorsult – a dühötől? A félelemtől? Egy pillanattal később lenézett a földre.

Mire volt jó az a közlekedési dugó tegnap? – kérdezte, és nem nézett a szemembe. – Eddig azt hittem, az a stratégiád, hogy úgy teszel, mintha nem is léteznék, nem pedig az, hogy halálra idegesítesz.

Még mindig nagyon dühös volt. Elhatároztam, hogy teszek néhány lépést azért, hogy rendbe hozzam a dolgokat vele. Emlékeztem arra, hogy elhatároztam, hogy őszinte leszek hozzá...

Azt Tyler kedvéért csináltam. Adnom kellett neki egy esélyt. – elnevettem magam. Nem bírtam megállni, mert eszembe jutott a tegnapi arckifejezése.

Te... - zihálta, majd elhallgatott, úgy tűnt, túl dühös ahhoz, hogy befejezze. És megint – ugyanaz az arckifejezés. Visszafojtottam a nevetést. Már így is épp elég dühös volt.

És nem teszek úgy, mintha nem léteznél. – fejeztem be. Fenn kellett tartanom a lezserséget, az ugratást. Nem értené meg, ha kimutatnám, amit érzek. Megijesztené. Ellenőrzés alatt kellett tartanom az érzéseimet, könnyednek kellett maradnom...

Szóval akkor tényleg azon vagy, hogy halálra bosszants? Ha már Tyler teherautója nem végzett velem.

Haraghullám öntött el. Komolyan ezt gondolta?

Jogtalan volt a sértettség a részemről – ő nem tudhatott az éjszaka történt átalakulásról. De akkor is dühös voltam.

Bella, te tisztára bolond vagy! – csattantam fel.

Elpirult, majd hátat fordított nekem. Elindult.

Bűntudat. Nem volt jogos a haragom.

Várj! – esedeztem.

Nem állt meg, úgyhogy követtem.

Sajnálom, tényleg goromba voltam. Ezzel nem azt mondom, hogy nem volt igazam, - elképzelhetetlen volt a feltételezés, hogy meg akartam bántani – de azért mégis sajnálom, hogy gorombáskodtam.

Miért nem hagysz békén?

„Hidd el,” akartam mondani „megpróbáltam.”

„Oh, és azért, mert nyomorultul beléd szerettem.”

Maradj könnyed.

- Kérdezni akartam tőled valamit, de másra terelted a szót. – hirtelen eszembe jutott az események lefolyása, és elnevettem magam.

- Talán többszörös személyiség szindrómában szenvedsz? – kérdezte.

Nagyon úgy festett. A hangulatom teljesen kiszámíthatatlan volt, annyi új érzélem hullámozott át rajtam.

Már megint kezdted. – mutattam rá.

Sóhajtott.

Jó, rendben. Mit akartál kérdezni?

Arra gondoltam, hogy a jövő szombaton... - döbbenet cikázott át az arcán, és újabb nevetést kellett visszafojtanom. – tudod, aznap, amikor az iskolából van...

Félbeszakított, és végre a szemembe nézett.

Te most viccelsz?

Igen.

Megengeded, hogy befejezzem?

Csendben várt, az ajkát beharapta.

A tekintete összezavart egy pillanatra. Furcsa, szokatlan érzelmek törtek fel a mélyen eltemetett emberi múltamból. Megpróbáltam elfojtani őket, hogy el bírjam játszani a szerepemet.

- Hallottam, amikor azt mondtad, hogy aznap Seattle-be mész. Arra gondoltam, talán örülnél egy fuvarnak. – ajánlottam fel. Észrevettem, hogy jobb, ha nem kérdezősködöm a tervei felől, inkább részt kéne venni bennük.

Kifejezéstelenül bámult rám.

Micsoda?

Nem akarod, hogy bevigyenek kocsival Seattle-be? – egyedül lenni vele egy kocsiban, a torkom égett a gondolatra. Mély levegőt vettem. Szokj hozzá.

De kicsoda? – a tekintete távoli és zavart volt, megint.

Hát én, természetesen. – mondtam lassan.

De miért?

Ennyire meglepő lenne, hogy vágyom a társaságára? Nyilván a lehető legrosszabb módon értelmezte az iménti viselkedésemet.

Hát, - mondtam olyan lezseren, ahogy csak tőlem tellett – mert én magam is úgy tervezem, hogy bemegyek Seattle-be valamikor, és őszintén szólva, nem vagyok biztos benne, hogy a furgonod kibír ekkora utat. – Úgy tűnt, a kötekedés biztonságosabb, mint megengedni magamnak, hogy komoly legyek.

A kocsimnak semmi baja, köszönöm szépen. – mondta, még mindig ugyanolyan meglepetten.

Újra elindult. Lépést tartottam vele.

Nem mondott kifejezetten nemet, szóval nyomás alatt tartottam.

Vajon nemet fog mondani? És én mit teszek, ha ez történik?

De eljutsz-e vele egy tankkal Seattle-ig?

Nem hinném, hogy ez rád tartozna. – morogta.

Ez még mindig nem volt „nem”. És a szívverése megint felgyorsult, és jóval gyorsabban lélegzett.

Közérdek, hogy ne pazaroljuk feleslegesen a véges mennyiségben rendelkezésre álló energiaforrásokat...

Komolyan, Edward, nem tudlak követni. Eddig azt hittem, nem akarsz velem barátkozni.

Megborzongtam, amikor kimondta a nevemet.

Azt mondtam, jobb lenne, ha nem barátkoznánk, nem azt, hogy nem akarok.

Ó, kösz, most már minden teljesen világos. – mondta gúnyosan.

Megint megállt, ezúttal a menza teteje alatt, és újra a szemembe nézett. A szívverése akadozott. Vajon félt?

Óvatosan válogattam meg a szavaimat. Nem, én nem tudom elhagyni őt, de ő talán elég okos ahhoz, hogy elhagyjon engem, mielőtt túl késő lenne.

Sokkal... okosabban tennéd, ha nem barátkoznál velem. – bámultam bele a csokoládé színű szemeibe, és elvesztettem a könnyedséget. – De már belefáradtam, hogy megpróbáljam magamat távol tartani tőled, Bella. – a szavak túl nagy szenvedéllyel lángoltak.

A lélegzete elakadt, és a pillanat, amíg újra indult, megijesztett. Vajon mennyire rémítettem meg? Hát, mindjárt kiderül.

- Eljössz velem Seattle-be? – kérdeztem.

Bólintott, a szíve hangosan kalapált.

Igen. Igent mondott nekem.

Aztán a józan eszem is utolért. Mibe fog ez kerülni neki?

Tényleg jobban tennéd, ha nagy ívben elkerülnél. – figyelmeztettem. Meghallotta egyáltalán?

Vajon meg fog-e szökni a jövő elől, amivel fenyegetem? Tényleg semmit nem tudtam tenni, hogy megvédjem őt magamtól?

Maradj könnyed! Ordítottam magamra.

Találkozunk az osztályban.

Erősen kellett koncentrálnom, hogy ne kezdjek rohanni, mikor elmentem.

## 6. Vércsoport

Egész nap követtem mások szemein keresztül, alig észlelve saját környezetemet.

Nem Mike Newton szemeivel, mert már nem bírtam elviselni sértő fantáziáit, és nem Jessica Stanley szemeivel, mert neheztelése Bellával szemben olyan mérgessé tett, hogy már nem volt biztonságos a jelentéktelen lány számára. Angela Weber jó választásnak bizonyult, mikor a szemei elérhetőek voltak; kedves volt – feje könnyen elviselhető hely. És néha a tanárok szemeivel, akik a legjobb rálátást biztosították.

Meg voltam lepve, látván, ahogy egész nap botladozott – elesett a járda repedéseiben, széthagyott könyvekben, és leggyakrabban saját lábában – hogy az emberek, akiket kihallgattam, úgy vélték, hogy Bella ügyetlen.

Megfontoltam ezt. Igaz volt, hogy gyakran nehezebb esett állva maradni. Emlékeztem, ahogy első nap megbotlott a padban, megcsúszott a jégen a baleset előtt, átesett a küszöbön tegnap...

Milyen különös, igazuk van. Tényleg ügyetlen volt.

Nem tudtam, miért tűnt ez viccesnek nekem, de hangosan elnevettem magam, miközben amerikai történelemről angol órára mentem, és néhányan gyanakvóan néztek rám. Hogy nem vettem ezt észre ezelőtt? Talán, mert volt valami méltóságteljeség benne, ahogy tartotta a fejét, ahogy hajlította a nyakát...

Most nem volt benne semmi méltóságteljeség. Mr. Varner látta, ahogy megbotlott a szőnyegben és a szó szoros értelmében bele esett a székébe.

Megint felnevettem.

Az idő hihetetlenül lassan telt, miközben arra vártam, hogy saját szememmel láthassam őt.

Végre kicsengettek. Gyorsan az ebédlőbe siettem, hogy elfoglaljam helyem. Egyike voltam a korai érkezőknek. Azt az asztalt választottam, amely általában üres szokott lenni, és biztos voltam benne, hogy az is marad, ha én ott ülök.

Mikor a családom megérkezett és látták, hogy új helyen ülök, nem voltak meglepve. Alice biztos figyelmeztette őket.

Rosalie elsétált mellettem anélkül, hogy rám nézett volna.

Idióta.



Rosalie és köztem sose volt felhőtlen kapcsolat – megsértettem az első alkalommal, mikor hallott engem beszélni, ez volt a lejtő alja - de úgy tűnt, hogy néhány napja még harapósabb, mint szokott lenni. Sóhajtottam. Rosalie mindent magáért csinál.

Jasper félig rám mosolygott, mikor elsétált mellettem.

Sok szerencsét – gondolta kételkedően.

Emmett szemeit forgatta és megrázta a fejét.

Elvesztette az eszét, szegény kölyök.

Alice sugárzott, fogai fényesen csillogtak.

Beszélhetek most Bellával?

„Maradj ki ebből.” Suttogtam alig hallhatóan.

Arca kisimult, majd újra felélénkült.

Rendben. Légy önfejű. Csak idő kérdése.

Megint sóhajtottam.

Ne feledd a mai biológia órát – emlékeztetett.

Bólintottam. Nem, nem felejtettem el.

Míg Bella érkezésére vártam, egy elsőéves szemén keresztül követtem, aki Jessica mögött sétált útból az ebédlőhöz. Jessica a közelgő bárról fecsegett, de Bella nem reagált rá. Nem mintha Jessica esélyt adott volna arra.

Amint belépett az ajtón, szemei azon asztal felé vándoroltak, ahol testvéreim ültek. Arra nézett egy darabig, majd homlokát ráncolta és szemeit lesütötte. Nem vette észre, hogy itt vagyok.

Olyan... szomorúnak tűnt. Erőtlen vágyat éreztem, hogy felálljak és oda menjek mellé, hogy valahogy megvigasztaljam, csak nem tudtam mi vigasztalná meg. Fogalmam sem volt mi okozott neki fájdalmat. Jessica tovább fecsegett a bárról. Bella azért volt szomorú, mert ő ebből kimarad? Nem tűnt valószínűnek...

De ez orvosolható, ha akarja.

Vett egy innivalót ebéd gyanánt és semmi mást. Jó ez így? Nem lenne ennél több táplálékra szüksége? Ezelőtt nem nagyon figyeltem az emberek táplálkozására.

Az emberek idegesítően gyengék voltak! Millió dolog miatt kellett aggódniuk...

„Edward Cullen megint téged bámul.” Hallottam Jessicát. „Kíváncsi lennék, ma miért ül egyedül?”

Hálás voltam Jessicának – habár most még inkább sértett volt – mert, Bella felkapta a fejét és szemeivel kutatott, míg meg nem találta az enyémet.

A szomorúságnak most nyoma se volt az arcán. Hagytam magam reménykedni, hogy azért volt szomorú, mert azt hitte hamarabb elmentem a suliból, és ez a remény mosolyra sarkallt. Ujjaimmal felé intettem, hogy csatlakozzon hozzám. Ettől annyira megdöbbsz, hogy tovább akartam incselkedni vele.

Ezért rákacsintottam, szája tátva maradt.

„Ez neked szól?” Kérdezte Jessica nyersen.

„Talán segítségre van szüksége a biológia házával kapcsolatban.” Mondta Bella halk, bizonytalan hangon. „Ööö, jobb, ha megnézem, mit akar.”

Ez megint egy igen volt.

Kétszer is megbotlott útból az asztalomhoz, habár semmi sem keresztezte útját, csak a tükörsima padló. Komolyan, hogy nem vettem ezt eddig észre? Több figyelmet szenteltem a néma gondolataimnak, feltételezem... Miről maradtam még le?

Csak őszintén, csak könnyedén – ismételtettem magamnak.

Tétovázva megállt a velem szemközti szék mögött. Mélyet lélegeztem inkább az orromon keresztül, mint a számon.

Érezd az égést – gondoltam szárazan.

„Nem ülnél ma velem?” Kérdeztem.

Kihúzta a széket és leült, egész idő alatt engem bámult. Idegesnek tűnt, de fizikai beleegyezése megint igent jelentett.

Vártam, hogy beszéljen.

Beletelt egy percbé, de végül megszólalt. „Ez nem mindennapi.”

„Nos...” Tétováztam. „Úgy döntöttem, amíg a pokolba tartok, addig azt csinálom, ami jól esik.”

Mi mondatta ezt velem? Gyanítom, ez legalább őszinte volt. És talán hallotta a benne rejlő ravasz figyelmeztetést. Talán rájön, hogy fel kellene állni és elsétálni, amilyen gyorsan csak lehetséges...

Nem állt fel. Csak várakozva bámult, mivel válaszomat nem tekintette befejezettnek.

„Tudod, fogalmam nincs, mire gondolsz.” Mondta, mikor nem folytattam.

Ez megnyugtató volt. Mosolyogtam.

„Tudom.”

Nehéz volt kizárni a háta mögötti felém ordító gondolatokat – és egyébként is témát akartam váltani.

„Szerintem a barátaid mérgesek rám, mert elraboltalak tőlük.”

Nem igazán törődött ezzel. „Túlélük.”

„Azonban lehet, hogy nem adlak vissza.” Nem tudtam, hogy csak őszinte próbáltam lenni, vagy csak incselkedtem vele. Közeliemben lennem megnehezítette, hogy gondolataim értelmet nyerjenek.

Bella hangosan nyelt egyet.

Nevettem arckifejezésén. „Nyugtalannak tűnsz.” Ennek tényleg nem kellene viccesnek lennie... Aggódnia kellene.

„Nem.” Nem volt jó hazudozó; nem segített rajta, hogy hangja megcsuklott. „Tulajdonképpen meg vagyok lepődve... Minek köszönhetem ezt?”

„Már mondtam.” Emlékeztettem. „Belefáradtam, hogy távol tartsam magam tőled. Szóval feladom.” Kis erőfeszítéssel próbáltam tovább mosolyogni. Ez nem igazán működött – egyszerre őszintének és közömbösnek lenni.

„Feladod?” Ismételte zavartan.

„Igen – feladom, hogy jó legyek.” És kétségtelenül feladom a közömbösséget is. „Most azt teszem, amihez kedvem van, és hagyom, hogy bármi megtörténjen.” Ez megint őszinte volt. Hagy lássa az önzőségemet. Hagy figyelmeztesse ez is.

„Már megint nem tudlak követni.”

Elég önző voltam ahhoz, hogy ennek is örüljek. „Mindig túl sokat mondok, ha veled vagyok – ez az egyik problémám.”

Egy elég jelentéktelen probléma, a többihez viszonyítva.

„Ne aggódj.” Biztosított. „Nem értek belőlük semmit.”

Jó. Tehát velem marad. „Számítok erre.”

„Szóval magyarul, most már barátok vagyunk?”

Mérlegeltem ezt egy pillanatig. „Barátok...” Ismételtem. Nem tetszett ennek a hangzása. Nekem ez nem elég.

„Vagy nem.” Motyogta zavartan.

Szerinte nem kedvelem ennyire?

Mosolyogtam. „Nos, gondolom megpróbálhatjuk. De figyelmeztetlek, nem vagyok a megfelelő barát számodra.”

Vártam a válaszára kettészakadva – remélve, hogy végül meghallja és megérti az egészet, és mégis belehalnék, ha így lenne. Milyen érzélgős. Egyre inkább emberi leszek.

Szíve gyorsabban vert. „Ezt már sokszor mondtad.”

„Igen, mivel nem hallgatsz rám.” Mondtam túl élesen. „Még mindig várom, hogy higgy nekem. Ha okos vagy, elkerülsz engem.”

Ah, de megengedném-e neki, hogy ezt tegye?

Szeme összeszűkül. „Szerintem már kifejtetted véleményed épelméjűségemről.”

Nem voltam biztos abba, hogy pontosan hogy is értette ezt, elnézést kérően mosolyogtam, azon gondolkodva, hogy véletlen talán megsértettem.

„Szóval.” Mondta lassan. „Amíg én... nem vagyok elég okos, megpróbálunk barátok lenni?”

„Ez jól hangzik.”

Lenézett, elszántan bámulta kezében lévő limonádés üveget.

A régi kíváncsiság kínzott megint.

„Mire gondolsz?” Kérdeztem – megkönnyebbülés volt végre kimondani hangosan ezeket a szavakat.

Rám nézett, légzése felgyorsult, miközben arca rózsaszínűvé vált. Beszívta a levegőt, hogy érezzem ezt.

„Próbálok rájönni mi vagy.”

Tovább mosolyogtam, tartottam vonásaim, miközben a pánik átfutott testemen.

Persze hogy kíváncsi volt. Nem buta. Nem remélhettem, hogy nem veszi észre valamit, ami ennyire nyilvánvaló.

„Jutottál valamire?” Kérdeztem olyan könnyedén, ahogy csak tudtam.

„Nem sokra.” Ismerte el.

Hirtelen megkönnyebbüléstől felkuncogtam. „Mik az elméleteid?”

Nem lehettek rosszabbak, mint maga az igazság, nem számít, mivel is hozakodik fel.

Arca világos pirossá vált és semmit se mondott. Éreztem a levegőbe pirulásának melegét.

Próbáltam a megnyerő hangomat használni. Elég jól működött normális embereken.

„Nem mondd el?” Mosolyogtam ösztönzőleg.

Megrázta a fejét. „Túl zavarba ejtő.”

Ugh. Nem tudni rosszabb volt, mint bármi más. Miért zavarja őt a találgatása? Nem bírtam nem tudni.

„Ez igazán idegesítő, tudod.”

Panaszkodásom felkorbácsolta. Szemei lángra lobbantak és szavai a szokásosnál gyorsabban ömlöttek ki belőle.

„Nem, el se tudom képzelni, miért lenne ez egyáltalán idegesítő – csak mert valaki nem hajlandó elmondani mire is gondol, mialatt apró, titokzatos jeleket kap, amik ébren tartják esténként azon tűnődve, mit is jelenthetnek azok... szóval miért is lenne ez idegesítő?”

Rámeredtem, felzaklatott, mivel rájöttem, hogy igaza volt. Nem voltam igazságos.

Tovább folytatta. „Vagy még jobb, az illető csupa furcsa dolgokat csinál – egyik nap megmenti az életed lehetetlen körülmények között, másnap úgy bánik veled, mintha leprás lennél, és semmit sem magyaráz meg, pedig megígérte azt. Ez persze nagyon nem frusztráló.”

Ez volt a leghosszabb beszéd, amit valaha is hallottam tőle, és így még egy tulajdonság került fel a listámra.

„Kicsit ingerlékeny vagy, igaz?”

„Nem szeretem a kettős mércét.”

Teljes joggal volt ideges, természetesen.

Csak néztem Bellát, és azon tanakodtam, hogy tehetnék bármi jót vele, mígnem Mike Newton halk, kiáltó gondolata meg nem zavart.

Olyan mérges volt, hogy nevetnem kellett rajta.

„Mi van?” Kérdezte Bella.

„A barátod szerint udvariatlan vagyok veled – Azon gondolkozik, hogy félbe szakítson-e minket, vagy ne.” Szeretném én azt látni. Megint felnevettem.

„Nem tudom, miről beszélsz.” Mondta fagyos hangon. „De biztos vagyok benne, hogy tévedsz.”

Élveztem, hogy ilyen elutasítóan beszélt róla.

„Nem hinném. Már mondtam, a legtöbb emberen könnyű átlátni.”  
„Kivéve engem, természetesen.”  
„Igen. Kivéve téged.” Minden tekintetben kivétel volt? Nem lenne igazságosabb – tekintve mindent, amivel most kell megbirkóznom – ha legalább hallhatnék valamit a fejéből? Olyan sok, amit kérek? „Kíváncsi vagyok, miért van ez így?”  
Belenéztem a szemébe, megpróbálva megint...  
Elnézett. Kinyitotta a limonádéját és gyorsan belekortyolt, szemei az asztalt nézték.  
„Nem vagy éhes?” Kérdeztem.  
„Nem.” Az üres asztalt nézte kettőnk közt. „És te?”  
„Nem, én nem vagyok éhes.” Mondtam. Biztos, hogy nem voltam éhes.  
Az asztalt bámulta lebiggyesztett ajkakkal. Vártam.  
„Megtennél nekem egy szívességet?” Kérdezte, hirtelen a szemembe nézett.  
Mit akarhatott tőlem? Az igazságot akarja tudni, amit nem mondhatok el neki – az igazat, amit nem akartam, hogy valaha is megtudjon?  
„Attól függ, mit akarsz.”  
„Nem nagydolog.” Ígérte.  
Kíváncsian vártam.  
„Csak azon tűnődöm...” Mondta lassan, limonádés üvegét bámulva, ujjjaival körözve az üveg száján. „Legközelebb figyelmeztethetnél, ha úgy döntenél, hogy átnézel rajtam a saját érdekemben? Csak hogy felkészülhessem.”  
Figyelmeztetést akart? Mintha rossz dolog lenne számára, ha én kerülöm őt... Mosolyogtam.  
„Ez ésszerűnek tűnik.” Értettem egyet.  
„Köszönöm.” Mondta és felnézett rám. Arca megenyhült, és nevetni akartam saját megkönnyebbülésemen.  
„Kérhetek én is valamit cserébe?” Kérdeztem reménykedve.  
„Egyet.” Engedélyezte.  
„Mondj nekem egy elméletet.”  
Elpirult. „Azt nem.”  
„Feltétel nélkül ígérted meg.” Ellenkeztem.  
„És te már szegtél meg ígéretet.” Vágott vissza.  
Ezzel megfogott.  
„Csak egy elméletet – nem fogok nevetni.”  
„Igen, nevetni fogsz.” Elég biztos volt ebben, bár nem tudtam semmi olyanra gondolni, ami vicces lehetne.  
Próbáltam újra meggyőzni. Mélyen a szemébe néztem – ilyen szemekbe könnyű elmerülni – és suttoztam. „Kérlek?”  
Pislogott és arca üressé vált.  
Nos, pontosan ezt a reakciót akartam elérni.  
„Ööö, mi van?” Kérdezte. Kábának tűnt. Mi baja lehet?  
De még nem adtam fel.  
„Kérlek, mondj nekem csak egyetlen egy elméletet.” Könnyörgtem lány, nem rémisztő hangon, egyenesen a szemébe nézve.  
Meglépetésemre és elégedettségemre működött a dolog.  
„Ööö, nos, megcsípett egy radioaktív pók?”  
Képregények? Nem csoda, hogy azt hitte, kinevetem.  
„Ez nem valami kreatív.” Csipkelődtem, próbáltam elrejteni megkönnyebbülésemet.  
„Sajnálom, ez minden, amim van.” Mondta megsértve.  
Ez még inkább megenyhített. Képes voltam megint incselkedni vele.  
„Még közel se jársz.”  
„Pókok?”

„Nem.”

„Radioaktivitás.”

„Nem.”

„A csudába.” Söhajtott.

„A kriptonit se zavar.” Mondtam gyorsan – mielőtt harapásokról kérdezne – és aztán felnevettem, mert azt hitte rólam, hogy egy szuperhős vagyok.

„Nem nevezhetsz ki, emlékszel?”

Összeszorítottam ajkaim.

„Úgy is ki fogom találni.” Ígérte.

És ha megteszi, el fog menekülni.

„Bárcsak ne tennéd.” Mondtam minden incselkedés nélkül.

„Mert...?”

Őszinteséggel tartoztam neki. Mégis mosolyogni próbáltam, hogy szavaim ne legyenek ijesztőek számára. „Mi van, ha én nem vagyok egy szuperhős? Mi van, ha én vagyok a rossz fiú?”

Szemei szélesre nyíltak és ajkai kissé kettéváltak. „Oh.” Mondta. Majd pár pillanat múlva folytatta. „Értem.”

Végre meghallotta, amit mondtam.

„Tényleg?” Kérdeztem aggodásom elrejtésével küszködve.

„Veszélyes vagy?” Találgatott. Légzése megiramodott, a szíve felgyorsult.

Nem tudtam felelni neki. Ez volt az utolsó percem vele? El fog rohanni? Elmondhatom neki, mennyire szeretem, mielőtt elmenne? Vagy ez csak még inkább megijesztené?

„De nem vagy rossz.” Suttogta fejét rázva, szeme félelemmentes volt. „Nem, szerintem nem vagy rossz.”

„Tévedsz.” Leheltem.

Persze hogy rossz voltam. Nem örültem most annak, hogy többnek tartott, mint amit megérdemeltem volna? Ha jó ember lettem volna, távol tartottam volna magam tőle. Kezemmel átnyúltam az asztalon, és elvettem a limonádés üvegének kupakját kifogás gyanánt. Nem húzódtott el a hirtelen közelébe kerülő kezemtől. Tényleg nem félt tőlem. Még nem.

Úgy forgattam a kupakot, mintha egy bűgöcsiga lett volna, és azt néztem helyette.

Gondolataim kátyúba kerültek.

Fuss, Bella, fuss. Nem tudtam rávenni magam, hogy ezeket a szavakat hangosan kimondjam. Talpra ugrott. „El fogunk késni.” Mondta, mikor azon kezdtem el aggódni, hogy valahogy meghallotta gondolataimat.

„Én ma nem megyek az órára.”

„Miért nem?”

Mert nem akarlak megölni. „Időközönként egészséges a lógás.”

Hogy pontos legyek, egészségesebb az emberek számára, ha a vámpírok lógnak azokon a napokon, amikor az emberek vére kispriccelhet. Mr. Banner vércsoport meghatározást tartott ma. Alice már ellógta a reggeli óráját.

„Nos, én megyek.” Mondta. Ez nem lepett meg. Felelősségtudó volt – mindig a helyes dolgot tette.

Az ellentétem volt.

„Később találkozunk.” Mondtam, próbáltam közömbös lenni megint, lenézve a forgó kupakra. És addig is imádni foglak... félelmetes, veszélyes módon.

Tétovázott, és egy pillanatig abban reménykedtem, hogy mindez után mégis velem marad.

De becsengettek és ő elsielt.

Vártam, míg eltűnt és a kupakot a zsebembe csúsztattam – emlékként erről a jelentős beszélgetésről – és a kocsimhoz sétáltam a szakadó esőben.

Betettem a kedvenc nyugtató CD-met – azt, amit első nap is hallgattam – de nem sokáig hallottam Debussy dallamát. Más hangok futották át fejemben, egy dallamtöredék, amely megnyugtató és kíváncsivá tett. Lehalkítottam a hangfalat, és a fejemben lévő zenére figyeltem, belemerültem ebbe a töredéknyi dallamba, míg teljesen össze nem állt. Ujjaim ösztönösen mozogtak a levegőben egy képzelt zongora billentyűin.

Az új szerzemény tovább fejlődött, majd figyelmem megakadt valaki aggódó gondolatain.

Az aggodás forrását kerestem.

El fog ájulni? Most mit csináljak? Mike pánikolt.

Száz méterrel arrébb, Mike Newton leeresztette Bella erőtlen testét a járdára. Kábultan leroskadt a nedves betonra, szeme becsukva, bőre fakó, mint egy holttest.

Majdnem kitéptem a kocsiját.

„Bella?” Kiáltottam.

Nem volt változás élettelen arcán, miközben nevét kiáltottam.

Egész testem olyan hideg lett, mint a jég.

Éreztem Mike bosszús meglepődését, mialatt dühösen átvizsgáltam gondolatait. Csak az irántam érzett mérgére tudott gondolni, így nem tudtam meg mi a baja Bellának. Ha valamivel is ártott neki, akkor megsemmisítem.

„Mi a baj – megsérült?” Követeltem, miközben gondolataira összpontosítottam. Örjítő volt emberi sebességgel sétálni. Nem kellett volna felhívnom a figyelmet érkezésemre.

Aztán meghallottam Bella szívverését és egyenletes levegővételét. Miközben néztem, szemeit egyre jobban összeszorította. Ez valamivel enyhítette aggodalmamat.

Láttam az emlékfoslányokat Mike fejében, képeket a biológia teremből. Bella feje az asztalunkon volt, gyönyörű arca zöldre színeződött. Vörös cseppek a fehér lapokon...

Vércsoport vizsgálat.

Megálltam ott, ahol voltam, lélegzetemet visszatartottam. Az illata egy dolog volt, de kifolyó vére teljesen más téma.

„Szerintem elájult.” Mondta Mike egyszerre nyugtalanul és sértetten. „Nem tudom mi történt, még csak meg se szúrta az ujját.”

Megkönnyebbülés futott végig rajtam, és újra lélegeztem, megízlelve a levegőt. Ah, megéreztem Mike szúrt sebéből kifolyt vért. Valaha ez vonzott volna.

Letérdeltem mellé, míg Mike mellettem álldogált, dühöngött a közbelépésem miatt.

„Bella. Hallasz engem?”

„Nem.” Nyöszörögte. „Menj el.”

A megnyugvás olyan gyönyörű volt, hogy felnevettem. Bella jól volt.

„Éppen az ápolónőhöz kísértem.” Mondta Mike. „De nem akart tovább menni.”

„Majd én odaviszem. Te visszamehetsz az órára.” Mondtam elutasítóan.

Mike összeszorította fogait. „Nem. Ez az én dolgom.”

Nem álltam le vitatkozni a nyomorulttal.

Megborzongva és megijedve, félig boldogan és félig bánatosan attól a kínos helyzettől, amely miatt meg kellett érintenem, felemeltem Bellát a járdáról és karjaimban tartottam, csupán ruháját érintve, annyira eltartva magamtól, amennyire csak lehetett. Sietve lépkedtem előre, hogy biztonságba helyezzem – messze tőlem, más szavakkal.

Szemei kinyíltak, meg volt döbbenve.

„Tegyé le.” Utasított vékony hangon – megint zavart volt, gondoltam ezt az arckifejezéséből.

Nem szeretett gyengének látszani.

Alig hallottam Mike hangos tiltakozását mögülünk.

„Szörnyen nézel ki.” Mondtam neki vigyorogva, mert nem volt semmi baja, csak egy kis szédülés és gyenge gyomor.

„Tegyé le a járdára.” Mondta. Ajkai elfehéredtek.

„Szóval elájulsz a vér látványától?” Lehet ez még ennél is ironikusabb?

Becsukta a szemét, és ajkait összeszorította.

„És még csak nem is a saját véredtől.” Tettem hozzá széles vigyorral.

Az iroda előtt voltunk. Az ajtó résnyire nyitva volt, és elrúgtam azt az utamból.

Ms. Cope felugrott és ránk meredt. „Oh, Istenem.” Zihálta, miközben végigmérte a karjaiban lévő sápadt lányt.

„Elájult biológia órán.” Magyaráztam, mielőtt még képzelete túlságosan szárnyra kapna.

Ms. Cope sietve kinyitotta a gyengélkedő ajtaját. Bella szeme megint nyitva volt, és a titkárnőt figyelte. Hallottam az idős nővér meglepődését, mikor lefektettem a lányt a kopott ágyra. Amint Bella kikerült karjaim közül, a legmesszebb húzódtam tőlem. Testem túl izgatott volt, túl türelmetlen, izmaim megfeszültek és a méreg a számba folyt. Olyan meleg és illatos volt.

„Csak egy kicsit gyenge.” Nyugtattam a nővért. „Biológia órán vércsoport meghatározást végeztek.”

Bólintott, most már értette a helyzetet. „Mindig megesik valakivel.”

Elnyomtam egy nevetést. Biztos Bella az az egy.

„Csak feküdj le pá percig, drágám.” Mondta Mrs. Hammond. „Elmúlik.”

„Tudom.” Mondta Bella.

„Gyakran előfordul ez veled?” Kérdezte az ápolónő.

„Néha.” Ismerte el Bella.

Próbáltam köhögésnek álcázni nevetésem.

Ezzel felhívtam magamra az ápolónő figyelmét. „Te visszamehetsz az órára.” Mondta.

Egyenesen a szemébe néztem, és teljes magabiztossággal hazudtam. „Vele kell maradnom.”

Hmm. Kíváncsi lennék... oh, jól van. Mrs. Hammond bólintott.

Ez jól működött rajta. Bella miért volt annyira nehéz eset?

„Hozok egy kis jeget a homlokodra, drágám.” Mondta az ápolónő kissé kényelmetlenül miután a szemembe nézett – ahogy az emberek érzik ilyenkor magukat – és elhagyta a szobát.

„Igazad volt.” Nyögte ki Bella, szemei csukva voltak.

Mire értette? A legrosszabb következtetésre jutottam: elfogadta a figyelmeztetéseimet.

„Általában igazam van.” Mondtam, próbáltam tartani hangomat; savanyúnak hangzott. „De most miben is volt igazam?”

„A lógás egészséges.” Sóhajtotta.

Ah, megnyugvás megint.

Ezután csendben volt. Lassan ki- és belélegzett. Ajkai kezdtek rózsaszínné válni. Szája kissé kiegyensúlyozatlan volt, alsó ajka kicsit teltebb volt. Száját nézve furcsa érzés fogott el.

Közelebb akartam menni hozzá, amely nem lett volna egy jó ötlet.

„Megijesztettél egy pillanatra.” Mondtam – újra kezdve a beszélgetést, így ismét hallhattam a hangját. „Azt hittem, hogy Newton azért vonszolja a testedet, hogy elássa azt az erdőben.”

„Ha ha.” Mondta.

„Őszintén – láttam már holttestet jobb színben.” Ez tulajdonképpen igaz is volt. „Azon gondolkoztam, hogy bosszút kell majd állnom a gyilkosodon.” És megtettem volna.

„Szegény Mike.” Mondta. „Fogadni mernék, hogy most mérges.”

A düh elöntött, de gyorsan elfojtottam azt. Törődése biztos csak sajnálat volt. Bella kedves. Ez minden.

„Utál engem.” Mondtam felderülve a gondolattól.

„Nem tudhatod.”

„Láttam az arcát – tudhatom.” Ez valószínűleg igaz volt, mivel arcát olvasva elég információhoz jutottam ahhoz, hogy pontos következtetést vonjak le. Bellán való gyakorlásom kiélesítette azt a képességemet, amellyel az emberek arckifejezését tudtam olvasni.

„Hogy láttál meg? Azt hittem lógsz.” Arca jobban nézett ki – áttetsző bőréről eltűnt a zöld árnyalat.

„A kocsimba voltam és egy CD-t hallgattam.”

Arca megrándult, mintha hétköznapi válasza volna, ahogy meglepte volna.

Megint kinyitotta szemét, mikor Mrs Hammond visszatért egy jeges zacskóval.

„Itt is van, drágám.” Mondta az ápolónő miközben Bella homlokára tette azt. „Jobban nézel ki.”

„Szerintem már jól vagyok.” Mondta Bella, és felült, miközben eltolta magától a jeges zacskót. Persze. Nem szereti, ha gondoskodnak róla.

Mrs. Hammond ráncos kezei kinyúltak Bella felé, hogy visszanyomja őt az ágyra, de ekkor Ms. Cope kinyitotta az irodába vezető ajtót és behajolt rajta. Megjelenésével friss vér illata érkezett, csak egy fuvallat volt.

Láthatatlanul a mögötte lévő irodában Mike Newton még mindig dühös volt, azt kívánta, bárcsak az általa vonszolt nehéz fiú az itt velem lévő lány lenne.

„Van még egy.” Mondta Ms. Cope.

Bella gyorsan leugrott az ágyról, türelmetlenül ki akart kerülni a középpontból.

„Itt van.” Mondta, miközben visszaadta a borogatást Mrs. Hammond-nak. „Már nincs rá szükségem.”

Mike motyogott, miközben félig átlökte Lee Stevens-t az ajtón. A vér még mindig csepegett Lee azon kezéből, amivel fogta az arcát, és tovább folyt a csuklójára.

„Oh nem.” Ez volt számomra a végszó, hogy elhagyjam a szobát – és úgy tűnt Belláé is.

„Menj át az irodába, Bella!”

Megzavarodott szemekkel nézett fel rám.

„Bízz bennem – menj!”

Megfordult és még azelőtt elkapta az ajtót, hogy az becsukódott volna, és átrohant az irodába.

Néhány centi távolságból követtem. A lebegő haja végigsimította kezemet...

Megfordult, hogy rám nézhessen csodálkozó szemeivel.

„Te most hallgattál rám.” Ez volt az első alkalom.

Apró orra megrándult. „Éreztem a vér illatát.”

Megdöbbenve bámultam rá. „Az emberek nem érzik a vér illatát.”

„Nos, Én igen – ettől leszek rosszul. Olyan az illata, mint a rozsda... és a só.”

Arcom megdermedt, még mindig bámultam.

Tényleg emberi lény volt? Embernek tűnt. Olyan lány volt, mint egy ember. Olyan illata volt, mint az embereknek – nos, sokkal jobb. Úgy viselkedett, mint egy ember... legalább is valami hasonlóképpen. De nem úgy gondolkozott, mint egy ember, és nem is úgy reagált.

Azonban mi más eshetőség maradt?

„Mi van?” Kérdezte.

„Semmi.”

Aztán Mike Newton megzavart minket, mikor belépett a szobába sértett és heves gondolataival.

„Jobban nézel ki.” Mondta gorombán.

Kezem megrándult, modorra akartam tanítani. Vigyáznom kellett magamra, vagy különben még megöltem volna ezt az utálatos fiút.

„Csak tartsd a kezed a zsebedben.” Mondta Bella. Egy szörnyű pillanatig azt hittem, hogy nekem mondta ezt.

„Már nem vérzik.” Válaszolt Mike mogorván. „Visszajössz az órára?”

„Most viccelsz? Csak sarkon fordulhatnék és visszajöhetnék ide.”

Ez nagyon jó volt. Azt hittem, hogy ezt az órát nélküle kell eltöltenem, és most mégis extra időt kaptam vele. Mohóságot éreztem minden egyes perc után.

„Igen, gondolom...” Motyogta Mike. „Szóval jössz hétféig? A partra?”



Ah, terveik voltak. A düh helyben megdermesztett. Ez azonban egy csoportos kirándulás volt. Láttam erről képeket a többi diák fejében. Ez nem csak kettejükről szólt. Mégis őrzöm. Mozdulatlanul támaszkodtam a pultra, próbálva magamat kontrolálni.

„Persze, már mondtam, hogy benne vagyok.” Ígérte.

Szóval neki is igent mondott. A féltékenység lángolt bennem, fájdalmasabb volt, mint a szomjúság.

Nem, ez csak egy csoportos szórakozás volt, próbáltam meggyőzni magam, Csak eltölt egy napot a barátaival. Semmi több.

„Apám boltjánál találkozunk tíz órakor.” És Cullen NINCS meghívva.

„Ott leszek.” Mondta Bella.

„Akkor találkozunk testnevelés órán.”

„Szia.” Felelte.

Elcsoszogott az órájára, gondolatai tele voltak ingerültséggel. Mit lát ebben a torzszülöttben? Persze, gazdag, gondolom. A csajok szerint dögös, de szerintem nem az. Túl... túl tökéletes. Fogadok, hogy az apja plasztikai műtétekkel kísérletezik mindegyiken. Ezért olyan fehérek és szépek. Ez nem természetes. És ő olyan... ijesztő kinézetű. Néha, mikor engem néz, megesküdnek rá, hogy meg akar ölni... Torzszülött...

Mike nem volt teljesen figyelmetlen.

„Testnevelés.” Ismételte Bella csendesen. Egy nyögés.

Ránéztem, és láttam, hogy megint szomorú volt valami miatt. Nem tudtam biztosan miért, de az világos volt, hogy nem akart a következő órájára menni Mike-kal, és én oda voltam ezért a tervért.

Mellé sétáltam és közel hajoltam az arcához, éreztem, hogy bőre melege eléri ajkaimat. Nem mertem levegőt venni.

„Majd én gondoskodom erről.” Suttogtam. „Ülj le és legyél sápadt.”

Megtette amit kértem, leült az egyik összecusukható székre és fejét nekitámasztotta a falnak, miközben mögöttem Ms. Cope visszajött a hátsó szobából és asztalához ült. Csukott szemével Bella megint úgy nézett ki, mint aki el akarna ájulni. Még nem tért vissza teljesen a színe.

Odafordultam a titkárnőhöz. Remélhetőleg Bella figyelni fog, gondoltam keserű gúnnyal. Ez volt a mód, ahogy egy embernek feltételezhetőleg reagálnia kellett.

„Ms. Cope?” Kérdeztem ismét meggyőző hangomat használva.

Szempillái rezegtek, és a szíve felgyorsult. Túl fiatal, fogd vissza magad! „Igen?”

Ez érdekes volt. Mikor Shelly Cope pulzusa felgyorsult, az azért volt, mert fizikailag vonzónak talált, nem azért, mert meg lett volna ijedve. Hozzászóltam ehhez a nők körül... eddig mégse tekintettem ezt Bella felgyorsult szívverésének magyarázatának.

Tetszett ez a lehetőség. Valójában túlságosan is. Mosolyogtam, és Ms. Cope légzése hangosabb lett.

„Bella következő órája testnevelés, és szerintem még nincs elég jól. Igazából azt hiszem, haza kellene vinnem most. Gondolja, tudna adni neki egy igazolást?” Belebámultam mélység nélküli szemébe, élvezve a rombolást, amit gondolatmenete okozott számára. Lehetséges ez Bella esetében...?

Ms. Cope hangosan nyelt egyet, mielőtt válaszolt. „Neked is szükséged van igazolásra, Edward?”

„Nem, nekem Mrs. Goff-fal lesz órám, ő nem bánja.”

Nem fordítottam több figyelmet rá. Megvizsgáltam ezt az új lehetőséget.

Hmm. Szerettem azt hinni, hogy Bella vonzónak talált engem, mint a többi ember, de Bella mikor reagált úgy, mint a többi ember? Nem kellett volna reménykednem.

„Rendben, minden elintézve. Jobban nézel ki, Bella.”

Bella gyengének tűnve bólintott – egy kicsit túljátszva szerepét.

„Tudsz sétálni, vagy azt szeretnéd, hogy megint felvegyelek?” Kérdeztem gyenge színjátékán szórakozva. Tudtam, hogy sétálni akar – nem akart gyengének látszódni.

„Sétálok.” Mondta.

Megint igazam volt. Egyre jobb voltam ebben.

Felállt, tétozott egy pillanatig, mintha egyensúlyát tesztelte volna. Kinyitottam neki az ajtót és kísértünk az esőre.

Néztem, ahogy fejét a szitáló eső felé emelte, szemei csukva voltak, apró mosoly a száján. Mire gondolhat? Ebből a cselekedetből valami kitűnt, és gyorsan rájöttem, hogy miért volt ismeretlen nekem ez a testtartás. Normális emberlányok nem fordították volna arcukat a szitáló eső felé; normális emberlányok általában sminket viseltek, még ezen a nedves helyen is.

Bella sose viselt sminket, nem is kellett neki. A kozmetikaipar milliárdokat keresett egy év alatt olyan nőkön, akik olyan bőrt szerettek volna, mint amilyen a Belláé.

„Köszönöm.” Mondta rám mosolyogva. „Megéri rosszul lenni, ha ellőghatod a testnevelés órát.”

Keresztülnéztem az iskolaudvaron azon tűnődve, miként hosszabbíthatnám meg a vele tölthető időmet. „Szívesen, bármikor.” Mondtam.

„Szóval jössz? Úgy értem, most szombaton?” Reménykedőnek tűnt.

Ah, reménykedése megnyugtató volt. Velem akart lenni, és nem Mike Newtonnal. És én igent akartam neki mondani. De sok dolgot kellett szem előtt tartanom. Az egyik, szombaton sütni fog a Nap...

„Pontosan hova is mentek?” Próbáltam hangomat közömbösen tartani, mintha ez nem sokat jelentene számomra. Mike azonban azt mondta part. Nem volt sok esély a napfény elkerülésére.

„La Push-ba, az Első Partra.”

Fenébe. Nos, akkor végképp lehetetlen.

Lenéztem rá, és kényszeredetten mosolyogtam. „Nem hinném, hogy meg lennék hívva.” Sőhajtott lemondóan. „Épp most hívtalak meg.”

„Ne zaklassuk fel még ennél is jobban szegény Mike-ot a héten. Nem akarjuk, hogy összetörjön.” Elgondolkoztam szegény Mike általam történő összetörésén, és nagyon élveztem ezt a képet.

„Kit érdekel Mike?” Mondta megint elutasítóan. Szélesen mosolyogtam.

És ezután elsétált tőlem.

Gondolkodás nélkül utánanyúltam és megfogtam az esőkabátja hátulját. A rántásra megállt.

„Mit gondolsz hová mész?” Majdnem mérges voltam rá, hogy itt akar hagyni engem. Még nem töltöttem vele elég időt. Nem mehet el, még nem.

„Hazamegyek.” Mondta megzavarodva attól, hogy ez engem miért zaklatott fel.

„Nem hallottad, hogy megígértem biztonságban hazaviszlek? Szerinted hagyom, hogy ilyen állapotban vezess?” Tudtam, hogy ez nem fog tetszeni neki – gyengeségének felhozása általam. De amúgy is gyakorolnom kellett a seattle-i útra. Látni akartam, hogy képes vagyok-e kezelni a közelségét egy zárt helyen. Ez egy sokkal rövidebb út volt.

„Milyen állapotban?” Követelte. „És mi lesz a furgonommal?”

„Alice majd elviszi neked sulis után.” Óvatosan a kocsim felé húztam a hátánál fogva, mivel tudtam, elég csábító volt számára most az, hogy elsétáljon.

„Engedj el!” Mondta oldalazva és majdnem elesett. Kinyújtottam egy kezem, hogy elkapjam, de még azelőtt visszanyerte egyensúlyát, hogy szükség lett volna rám. Nem kellett volna kifogásokat keresnem arra, hogy megérintsem. Elkezdtem gondolkozni Ms. Cope felem szembeni reakcióján, de inkább elhessegettem azt későbbre. Sokkal többet kellett most átgondolnom.

Othagytam a kocsim mellett, és ő nekiesett az ajtónak. Sokkal óvatosabbnak kellett volna lennem, számításba vehettem volna siralmas egyensúlyérzékét...

„Olyan rámenős vagy!”

„Nyitva van.”

Beszálltam és beindítottam a kocsit. Teste megmerevedett, még mindig nem szállt be, habár az eső felerősödött, és tudtam, hogy nem szereti a hideget és a nedvességet. Az eső átáztatta sűrű haját, ami egyre sötétebb lett ettől.

„Tökéletesen alkalmas vagyok arra, hogy egyedül is haza tudjak menni!”

Persze, hogy képes volt – csak én nem voltam képes elengedni őt.

Leengedtem a mellette lévő ablakot és felé hajoltam. „Szállj be, Bella.”

Szemei összeszűkültek, és arra tippeltem, hogy az elfutás lehetőségét vitatja meg magában.

„Úgyis visszarángatlak.” Ígértem, élveztem az arcán megjelenő bosszúságot, mikor rájött, hogy komolyan gondoltam.

Állát mereven tartva kinyitotta az ajtót és bemászott. Haja a bőrüléshez tapadt és a cipői egymáson csikorogtak.

„Ez teljesen szükségtelen.” Mondta fagyosan. Szerintem zavarban volt megsértett büszkesége miatt.

Felcsavartam a fűtést, hogy ne legyen kényelmetlen számára, és a zenét halkra állítottam. A kijárat felé vezettem, közben szemem sarkából őt figyeltem. Alsó ajkát makacsul kitolta.

Vizsgálgattam az ez által kiváltott érzéseimet... újra a titkárnő reakciójára gondolva...

Hirtelen a lejátszóra nézett és mosolygott, szemei csodálkoztak. „Clair de Lune?” Kérdezte.

Egy klasszikus-kedvelő? „Ismered Debussy-t?”

„Nem túl jól.” Mondta. „Anyám sok klasszikus zenét hallgatott otthon – csak a kedvenceimet ismerem.”

„Ez szintén az én egyik kedvencem.” Néztem az esőt ezen tűnődve. Van valami közös bennünk. Pedig azt kezdtem hinni, hogy egymás ellentétjei vagyunk minden tekintetben.

Sokkal nyugodtamnak tűnt most, ő is az esőt figyelte vak szemekkel. Pillanatnyi figyelmetlenségét kihasználva megpróbáltam levegőt venni.

Óvatosan belélegeztem az orromon keresztül.

Hatásos.

Szorosan megmarkoltam a kormányt. Az eső még jobba tette az illatát. Nem gondoltam volna, hogy ez lehetséges. Ostoba módon hirtelen elképzeltem milyen lehet az íze.

Próbáltam nyelni egyet a torkom lángolása ellenére, valami másra gondolni.

„Hogy néz ki anyukád?” Kérdeztem elterelés gyanánt.

Bella mosolygott. „Úgy néz ki mint én, csak csinosabb.”

Ebben kételkedtem.

„Túlságosan hasonlítok Charlie-ra.” Folytatta. „Anya társaságkedvelőbb, mint én, és bátrabb is.”

Ebben is kételkedtem.

„Felelőtlen és egy kicsit hóbotos, és egy kiszámíthatatlan szakács. Ő a legjobb barátom.”

Hangja szomorú lett; homloka ráncossá vált.

Megint úgy beszélt, mint egy szülő és nem úgy, mint egy gyerek.

Megálltam a háza előtt, túl későn belegondolva abba, hogy tudhattam-e volna, hogy hol is lakik. Nem, ez nem volt gyanús egy ilyen kicsi városban, ahol az apja egy közszereplő...

„Hány éves vagy, Bella?” Biztos idősebb, mint az osztálytársai. Talán későn kezdte az iskolát, vagy visszatartották... habár ez nem valószínű.

„Tizenhét.” Válaszolta.

„Nem tűnsz tizenhétnek.”

Felnevetett.

„Mi van?”

„Anya mindig azt mondja, hogy harmincöt évesen születtem és minden évvel egyre inkább középkorú leszek.” Megint felnevetett, majd sóhajtott. „Nos, valakinek felnőtnnek kellett lennie.”

Ez mindent megmagyarázott számomra. Most már láttam... miként magyarázza a felelőtlen anya Bella érettségét. Korán fel kellett nőnie, hogy gondviselővé váljon. Ezért nem szerette, ha róla gondoskodtak – úgy érezte, ez az ő feladata.

„Te se nézel ki harmadéves középiskolásnak.” Mondta kirántva engem ábrándozásomból. Grimaszoltam. Ha megtudtam róla valamit, akkor ő is túl sokat vett észre velem kapcsolatban. Témát váltottam.

„Szóval miért ment hozzá anyukád Phil-hez?”

Tétovázott egy pillanatig a válasza előtt. „Anya... nagyon fiatal a korához képest. Szerintem Phil mellett még fiatalabbnak érzi magát. Más szóval, teljesen bele van bolondulva.”

Elnézően rázta meg fejét.

„Helyesled ezt?” Kíváncsiskodtam.

„Számít ez?” Kérdezte. „Azt akarom, hogy boldog legyen... és ő Phil-t akarja.”

Magyarázatának önzetlensége megdöbbentett, annak ellenére, hogy ez teljesen beleillett abba a képbe, amit róla alkottam.

„Ez nagyon nagylelkű... Kíváncsi lennék.”

„Mire?”

„Szerinted ő is ilyen előzékeny lenne veled szemben? Nem számítana, hogy kit választanál?”

Ez egy nevetséges kérdés volt, és nem tudtam közömbös hangomat megtartani, miközben megkérdeztem ezt. Milyen butaság volt már csak arra gondolni is, hogy valaki elfogadna engem a lánya mellett. Milyen örütség volt arra gondolni, hogy Bella engem választana.

„Én – én, gondolom igen.” Dadogta tekintetem hatására. Félelem... vagy vonzódás?

„De mindent figyelembe véve ő a szülő. Így ez egy kicsit más.” Fejezte be.

Savanyúan mosolyogtam. „Tehát senki se túl ijesztő?”

Rám vigyorgott. „Mit értesz az ijesztő alatt? Piercinggel teli arcot és óriási tetoválásokat?”

„Ez is egy definíció, gondolom.” Egy igazán nem ijesztő megfogalmazás, véleményem szerint.

„Mi a te definíciód?”

Mindig a rossz kérdéseket tette fel. Vagy talán pontosan a megfelelőket. Azokat, amelyekre semmiképpen se akartam felelni.

„Szerinted én tudnék ijesztő lenni?” Kérdeztem tőle egy kis mosoly kíséretében.

Átgondolta, mielőtt válaszolt volna komoly hangon. „Hát... szerintem tudnál, ha akarnál.”

Én is komoly voltam. „Most félsz tőlem?”

Most azonnal válaszolt, nem gondolta át. „Nem.”

Könnyebben mosolyogtam. Nem gondoltam, hogy teljesen az igazat mondja, nem nem is hazudott. Nem félt tőlem annyira, hogy itt akart volna hagyni. Kíváncsi voltam, mit érezne akkor, ha elmondanám neki, hogy ezt egy vámpírral vitatja meg. Megremegtem a magam elé képzelt reakcióját látva.

„Szóval, most te is mesélsz nekem a családonról? Biztos érdekesebb a történeted, mint az enyém.”

Legalábbis ijesztőbb.

„Mit akarsz tudni?” Kérdeztem körültekintően.

„Cullen-ék örökbe fogadtak?”

„Igen.”

Tétovázott, majd halkán beszélt tovább. „Mi történt a szüleiddel?”

Ez nem volt olyan nehéz kérdés; még hazudnom se kellett. „Már nagyon régen meghaltak.”

„Sajnálom.” Suttogta attól aggódva, hogy megbántott engem.

Ő miattam aggódott.

„Már nem is emlékszem rájuk tisztán.” Nyugtattam meg. „Már régóta Carlisle és Esme a szüleim.”

„És te szereted őket.” Következtette.

Mosolyogtam. „Igen. Nem tudok még két ilyen jó embert elképzelni.”

„Nagyon szerencsés vagy.”

„Tudom.” Szülők tekintetében a szerencsém nem lehet megkérdőjelezni.

„És a testvéreid?”

Ha hagyom, hogy túl sokat kérdezzen, hazudnom kellene. Az órára nézve elszomorodtam, mivel az együtt tölthető időnk lejárt.

„A testvéreim, főleg Jasper és Rosalie elég feldúltak lesznek, ha az esőbe kell majd rám várniuk.”

„Oh, sajnálom, gondolom menned kell.”

Nem mozdult. Ő sem akarta, hogy közös időnk véget érjen. Ez nagyon, nagyon szerettem.

„És valószínűleg szeretnéd visszakapni a furgonod, mielőtt Swan rendőrfőnök hazajönne, így nem kell elmondanod neki a biológia órai balesetedet.” Vigyorogtam az emlék hatására, amelyben Bella zavarodottan karjaimban volt.

„Biztos vagyok benne, hogy már tud róla. Forks-ban nincsenek titkok.” A város nevét kifejezett undorral mondta ki.

Felnevettem szavai hatására. Valóban nem voltak titkok. „Szórakozz jól a parton.” Néztam a zuhogó esőt, tudván, hogy már nem tart sokáig, és erősen kívántam, hogy hátha mégis. „Jó idő lesz napozáshoz.” Nos, az lesz szombaton. Biztos élvezni fogja.

„Holnap nem látlak?”

A hangjában lévő aggodás örömet okozott nekem.

„Nem. Emmett és én hamarabb kezdjük meg a hétvégét.” Dühös voltam magamra, hogy terveim voltak. Törölhettem volna őket... de ezen a ponton nem volt olyan, hogy túl sok vadászás lett volna, és a családom eleget foglalkozott a viselkedéssel, feltárva előttem, hogy milyen rögeszméssé váltam.

„Mit fogtok csinálni?” Kérdezte, és nem tűnt boldognak kijelentésemtől.

Remek.

„Túrázni megyünk a Goat Rocks Parkba, Rainier-től délre.” Emmett türelmetlenül várta a medve szezon.

„Oh, hát akkor, jó szórakozást.” Mondta kedvtelenül. Lelkesedésének hiánya megint öröömre szolgált.

Ahogy ránéztem, majdhogynem gyötrődést éreztem attól a gondolattól, hogy egy időre búcsút kell mondanom neki. Olyan lágy és sebezhető volt. Meggondolatlanságnak tűnt szem elől veszíteni, ahol bármi megtörténhetett vele. És mégis az volt a legrosszabb dolog, ami vele történhetett, hogy velem volt.

„Megtennél nekem valamit a hétvégén?” Kérdeztem komolyan.

Bólintott, szemei csodálkoztak és megdöbbentek hevességetemtől.

Csak könnyedén.

„Ne sértődj meg, de olyan embernek látszol, aki mágnesként vonzza a baleseteket. Szóval... próbálj meg nem beleesni a tengerbe, vagy nem elütni magad, vagy bármi hasonló, rendben?”

Bánatosan mosolyogtam, reménykedve abba, hogy nem látta meg a szomorúságot a szememben. Mennyire kívántam, hogy ne legyen neki sokkal jobb nélkülem, nem törődve azzal, ami vele történhet ott.

Fuss, Bella, fuss. Túlságosan is szeretlek, a te érdekedbe vagy az enyémbe.

Megsértette incselkedésem. Engem nézett. „Meglátom, mit tehetek.” Csattant fel, kiugrott az esőbe és olyan erővel vágta be maga mögött az ajtót, ahogy csak tudta.

Mint egy felbőszült macska, aki azt hiszi magáról, hogy egy tigris.

Elfordítottam a kulcsot, csak a kabátja gombját láttam, és mosolyogtam, miközben elhajtottam.

## 7. Dallam

Várom kellett, mikor visszaértem a sulihoz. Az utolsó órának még nem volt vége. Ez jó volt, mert át kellett gondolnom pár dolgot, és szükségem volt egy kis egyedüllétre.

Az illata átjárta az autót. Nem húztam le az ablakot, hagytam, hogy ostromozzon az illat, próbáltam hozzászokni a torkomat égető érzéshez.

Vonzalom.

Ez egy megfontolásra váró probléma volt. Annyi oldala, annyi különböző jelentése és szintje volt. Nem ugyanaz, mint a szerelem, de nagyon is közel volt ahhoz.

Nem tudhattam, hogy Bella vonzódik-e hozzám. (Mentális némasága egyre idegesítőbb lesz addig, míg az örületbe nem kerget vele? Vagy volt ennek egy határa, amit végül el fogok érni?)

Próbáltam összehasonlítani fizikai reakcióit a többiekével, mint a titkárnő és Jessica Stanley, de ez az összevetés nem volt sokatmondó. Az azonos jelek – változás a szívverésének és a légzésének ritmusában – könnyen jelenthettek félelmet, vagy döbbenetet, vagy nyugtalanságot, mintsem érdeklődést. Valószínűtlennek tűnt, hogy Bella ugyanolyan fajta gondolatokkal szórakoztatná magát, mint ahogy Jessica Stanley tette valaha. Mindezek mellett Bella nagyon jól tudta, hogy valami baj van velem, még ha nem is tudta pontosan, hogy mi is az. Megérintette jéghideg bőröm, és utána elrántotta kezeit.

És mégis... visszaemlékeztem azokra a fantáziaképekre, amiket valaha elutasítottam, de Bellát képzeltem Jessica helyére...

Egyre gyorsabban vettem a levegőt, a tűz fel-le futott a torkomon.

Mi lenne akkor, ha Bella képzelné azt, hogy karjaimmal átölelem törékeny testét? Érezné, hogy szorosan a mellkasomhoz húzom és kezem az álla alá rakom? Hajzuhatagát hátrasimítanám elpirult arcából? Ujjaimmal megérinteném ajkait? Közelebb hajtánám arcom az övéhez, ahol számon érezném forró leheletét? Még közelebb kerülnék...

De aztán összereztem az álmodozástól, tudva, mint hogy már akkor tudtam, mikor Jessica képzelte ezeket, hogy mi történne, ha ilyen közel kerülnék hozzá.

A vonzalom egy eldönthetetlen dilemma volt, mivel már így is túlságosan vonzódtam Bellához, rossz értelemben.

Azt akartam, hogy Bella vonzódjon hozzám, mint egy nő a férfihoz?

Ez volt a rossz kérdés. A helyes kérdés az lett volna, hogy akarnom kellene-e, hogy vonzódjon hozzám, és erre a válasz: nem. Mert én nem egy emberférfi voltam, és ez így nem lett volna igazságos vele szemben.

Létezésem minden részével azért epedeztem, hogy normális férfi lehessenek, így karjaimban tarthatnám anélkül, hogy életét kockáztattam volna. Így szabad utat adhatnék saját fantáziáimnak, azoknak, amelyek nem végződtek volna azzal, hogy vére áztatja kezeimet, vagy attól izzanának szemeim.

Íránta érzett vonzalmam kivédhetetlen volt. Milyen kapcsolatot ajánlhatnék én fel neki, miközben meg sem érinthetem?

Kezeim közé tettem a fejem.

Annyira össze voltam zavarodva, mivel egész életem során ennyire még sose éreztem magam emberinek – még akkor sem, mikor tényleg ember voltam, már amennyire vissza tudtam emlékezni. Mikor ember voltam, gondolataim csak a katonák dicsősége körül forogtak. A világháború egész fiatalságom alatt tombolt, és ár csak kilenc hónapra voltam a tizennyolcadik születésnapomtól, mikor kitört a járvány... Emberi éveimből nem sok maradt

meg, csak homályos emlékképek, amelyek minden évtizeddel csak tovább halványodtak. Édesanyámra emlékeztem a legtisztábban, és ősrégi fájdalmat éreztem, mikor arcára gondoltam. Búsan gondoltam arra, hogy mennyire gyűlölte a jövőt, melyre és oly buzgón vágytam, minden este azért imádkozott, mikor asztali áldást mondott a vacsora előtt, hogy a „szörnyű háború” érjen véget... Nem voltak emlékeim másfajta vágyakozásról. Édesanyám szeretetén kívül nem volt másfajta szeretet, amelyet vissza akartam volna kapni... Ez teljesen újszerű volt számomra. Nem tudtam semmivel se párhuzamot vonni, vagy összehasonlítást tenni.

A szerelem, amit Bella iránt éreztem, kristálytiszt volt, de most valami mégis megbolygatta. Annyira akartam, hogy képes legyek megérinteni őt. Vajon ő is így érzett?

Ez nem számít, próbáltam magam meggyőzni.

Fehér kezeimre meredtem, gyűlölve keménységüket, hűvösségüket, embertelen erejüket...

Felugrottam, mikor kinyílt az utas oldali ajtó.

Ha. Meglepetésen értelek. Ez az első ilyen alkalom – gondolta Emmett, miközben becsusszant az ülésre. „Fogadok, hogy Mrs. Goff szerint drogozol, olyan szeszélyes vagy mostanában. Hol voltál ma?”

„Én... valójában jót cselekedtem.”

Huh?

Felnevettem. „Betegséggel törődtem, vagy valami ilyesmi.”

Még inkább összezavarodott, de aztán levegőt vett és megérezte az illatot a kocsiban.

„Oh. Már megint a lány?”

Grimaszoltam.

Ez egyre furcsább.

„Nekem mondd?” Motyogtam.

Megint levegőt vett. „Hmm, elég jó illata van, igaz?”

Morgás tört elő fogaimon keresztül, még mielőtt szavai értelmet nyerhettek volna, egy automatikus reakció.

„Nyugalom, kölyök, csak megjegyeztem.”

A többiek is megérkeztek. Rosalie is észrevette az illatot és csak engem bámult, még mindig nem tette túl magát bosszúságán. Kíváncsi voltam, mi is a problémája, de csak sértéseket hallottam tőle.

Nem tetszett Jasper reakciója sem. Mint Emmett, ő is vonzónak találta Bella illatát. Habár az illat számukra ezred annyira sem volt csábító, mint számomra. Mégis felzaklatott, hogy vére számukra is édes volt. Jasper elég gyenge önkontrollal rendelkezett...

Alice odaszökdécselt hozzám és kinyújtotta kezét Bella furgonjának kulcsáért.

„Csak annyit láttam, hogy én fogom ezt csinálni.” Mondta bizonytalanságot mutatva – ez volt a szokása. „El kell majd mondanod az okokat.”

„Ez nem azt jelenti –”

„Tudom, tudom. Várok. Nem fog sokáig tartani.”

Felsóhajtottam és odaadtam neki a kulcsot.

Követtem Bella házáig. Az eső úgy dübörgött lefelé, mint millió apró kalapács, olyan hangosan, hogy talán Bella emberi fülei meg se hallották a furgon motorjának zúgását.

Néztem az ablakát, de nem nézett ki rajta. Talán nem volt ott. Nem hallottam egy gondolatot sem.

Szomorú voltam, mert még annyit se hallottam, amivel le tudtam volna ellenőrizni őt – megbizonyosodni róla, hogy boldog, vagy legalább biztonságban volt-e.

Alice beült hátra és elindultunk hazafelé. Az utak üresek voltak, szóval az egész út csak pár percig tartott. Bevonultunk a házba és mindenki saját időtöltésébe merült.

Emmett és Jasper egy körülményes sakkjátszma közepén jártak, felhasználva nyolc összekapcsolt táblát – amely a fekete üvegfal hosszában volt felállítva – és saját bonyolult szabályait. Engem nem hagytak játszani; csak Alice volt hajlandó erre.

Alice a számítógépéhez ment, ami a sarokba volt nem messze a fiúktól, és hallottam a monitor sistergését, mikor bekapcsolta azt. Alice egy divat-projekten dolgozott Rosalie ruhatárát illetően, de Rosalie ma nem csatlakozott hozzá, hogy mögötte állva magyarázza a szabásmintákat és a színeket, miközben Alice keze végigsuhan az érintőképernyős kijelzőn. (Carlisle és én kicsit bajban voltunk ezzel a rendszerrel, tekintve, hogy a legtöbb ilyen képernyő a hőmérsékletre reagál.) Helyette Rosalie ma mogorván elterpeszkedett a kanapén és végigfuttatott húsz tv-csatornát egy másodperc alatt a síkképernyőn, soha meg nem állva egyikén sem. Hallottam, hogy próbálta eldönteni, kimenjen-e a garázsba tovább fejleszteni a BMW-jét.

Esme az emeleten volt, és új tervrajzokon dolgozott.

Alice egy perccel később a falnak támasztotta a fejét, és tátogni kezdte Emmett következő lépését – Emmett a földön ült háttal neki – Jaspernek, aki változatlanul tartotta arckifejezését, mialatt leütötte Emmett kedvenc lovagját.

És én, hosszú idő után először, amiért szégyeltem is magam, leültem a páratlan zongorához, mely a bejárat mellett helyezkedett el.

Gyengéden végigfuttattam ujjaimat a billentyűkön, tesztelve a hangzást. A hangolása még mindig tökéletes volt.

Az emeleten Esme abbahagyta, amit éppen csinált és a fejét oldalra biccentette.

Elkezdtem játszani a dallam első sorát, ami a kocsiban jutott eszembe ma, öröömre szolgált, hogy még jobban hangzott, mint gondoltam volna.

Edward megint játszik – gondolta Esme élvezettel, egy mosoly végigfutott az arcán. Felállt az asztaltól és csendesen kisuhant a lépcső tetejéhez.

Hozzáadtam egy kísérő dallamsort, hagyva, hogy a fődallam átszöje azt.

Esme meglepődéssel felsóhajtott, leült a legfelső lépcsőre és fejét a korlátnak támasztotta.

Egy új dal. Olyan régen volt már ilyen. Micsoda imádnivaló hangzás.

Hagytam a dalt új irányba kanyarodni, követve egy mély hangsorral.

Edward megint komponál? – gondolta Rosalie, és fogait összeszorította heves neheztelés gyanánt.

Ebben a pillanatban elbukott, és láthattam alapvető sérelmét. Láttam, hogy miért volt rossz hangulatban. Miért nem zavarta volna lelkiismeretét Isabella Swan megölése.

Rosalie esetében mindig minden a hiúságról szólt.

A zene hirtelen elhallgatott, és felnevettem, mielőtt megakadályozhattam volna azt, egy éles ugatás tört ki belőlem az élvezettől, miközben számra szorítottam a kezem.

Rosalie felém fordulva bámult, szemei felvillantak a bosszús dühöngéstől.

Emmett és Jasper is felém fordultak, és hallottam Esme zavarodottságát. Esme egy pillanat alatt a földszinten termett, mikor megállt, Rosalie-t és engem nézett.

„Ne hagyd abba, Edward.” Ösztönzött Esme egy feszült pillanat után.

Újra elkezdtem játszani, hátat fordítva Rosalie-nek, miközben nagyon erősen próbáltam kontrolálni az arcomat átszelő vigyort. Rosalie talpra szökkent és kirohant a szobából, inkább dühös volt, mint szégyenkező. De bizonyára elég zavarban volt.

Ha bármit is mondasz, levadászlak, mint egy kutyát.

Elfojtottam egy újabb nevetést.

„Mi a baj, Rosalie?” Szólt utána Emmett. Rosalie nem fordult meg. Egyenesen a garázsba ment és befészkelte magát az autója alá, mintha el tudná temetni magát.

„Mi volt ez?” Kérdezte tőlem Emmett.

„Halvány sejtésem sincs.” Hazudtam.

Emmett idegesen felmorgott.



„Játszd tovább.” Ösztönzött Esme. Kezeim megint megálltak.

Tettem, amit kért, és mögém állt, kezeit a vállamra tette.

A dal ellenállhatatlan volt, de még nem volt kész. Eljátszadoztam az átvezető dallammal, de valahogy nem volt odaillő.

„Ez elbűvölő. Van neve?” Kérdezte Esme.

„Még nincs.”

„Van története?” Kérdezte mosolygós hangon. Nagy örömet okozott neki, és pedig büntudatot éreztem, amiért ilyen sokáig hanyagoltam a zenémet. Önző dolog volt.

„Ez... egy altatódal, gondolom.” Megtaláltam a megfelelő átvezetést. Egyszerűen vezette elő a következő sorokat, életben tartva saját magát.

„Egy altatódal.” Ismételte Esme magának.

Megvolt a története ennek a dalnak, és láttam, ahogy minden darab könnyedén a helyére kerül. A történet egy alvó lányról szólt, aki egy keskeny ágyon aludt, sűrű, sötét haja össze-vissza hevert a párnáján, mint a tengeri moszat.

Alice sorsára hagyta Jaspert és leült mellém a padra. Trillázó, harangozó hangjával felvázolt egy szótlán dallamot a daltól két oktávval magasabban.

„Ez tetszik.” Suttogtam. „De hogy is szól ez?”

Hozzáadtam a többihez az ő sorát is – kezeim repültek a billentyűkön, hogy minden rész összehangolódjon – módosítva egy kicsit azokon, az egészet egy új irányba engedve...

Felvette a hangnemet és így énekelt.

„Igen. Tökéletes.” Mondtam.

Esme megszorította a vállamat.

De most már láttam a befejezést, Alice hangja a dal felé emelkedett és más irányba vitte.

Láttam, hogyan kell végződnie a dalnak, mert az alvó lány úgy volt tökéletes, ahogy volt, és minden változás csak rontana a helyzeten, csak szomorúságot okozna. A dal a vége felé tartott, már lassabb és mélyebb volt. Alice hangja is mélyült, és komollyá vált, egy hang, amely egy gyertyával megvilágított templom visszhangzó boltozata alól szólt volna.

Eljátszottam az utolsó hangot is, majd fejemet a billentyűkre hajtottam.

Esme megsimította a hajamat. Minden rendben lesz, Edward. Működni fog a legjobbjért.

Megérdemled a boldogságot, fiam. A sors tartozik neked ezzel.

„Köszönöm.” Suttogtam azt kívánva, bárcsak elhihetném ezt.

A szerelem nem érkezik mindig könnyű úton.

Felnevettem minden humor nélkül.

Az összes embert figyelembe véve, te vagy talán a legalkalmasabb arra, hogy megbirkózzál ezzel a bonyolult helyzettel. Te vagy a legjobb és legokosabb közöttünk.

Felsóhajtottam. Minden anya ugyanezt gondolja fiáról.

Esme még mindig tele volt boldogsággal attól, hogy ilyen hosszú idő után végre az én szívemet is megérintette valaki, és nem törődött az ebből következő lehetséges tragédiával.

Azt hitte, mindig egyedül leszek...

Viszonoznia kell majd a szerelmedet – gondolta hirtelen, meglepett gondolatainak új irányával. Ha ő egy nagyszerű lány. Mosolygott. De el se tudom képzelni, hogy valaki olyan lassú lenne, hogy ne venné észre egyből, milyen jó fogás vagy.

„Állj le, anya, zavarba hozol.” Bosszankodtam. Szavai, habár valószínűtlenek voltak, örömet okoztak nekem.

Alice felnevetett és elém vetítette a „Heart and Soul”-t (Szív és lélek). Vigyorogtam, és összhangba kerültem vele. Aztán megtiszteltem a „Chopsticks” (Evőpálcikák) előadásával.

Kuncogott, majd felsóhajtott. „Szóval azt kívánom, bárcsak elmondanád nekem min neveltél Rosalie-val kapcsolatban.” Mondta Alice. „De látom, hogy nem fogod megtenni.”

„Nem.”

Megfricskázta ujjával a fületem.

„Légy jó, Alice.” Szidta le Esme. „Edward egy úriember.”

„De én tudni akarom.”

Felnevettem vinnyogó hangját hallva. Majd azt mondtam: „Itt van, Esme.” Elkezdtem játszani kedvenc dalát, amely annak a szerelemnek a tiszteletére született, amit annyi éven át láttam közte és Carlisle között.

„Köszönöm, drágám.” Ismét megszorította a vállamat.

Nem kellett odafigyelnem, hogy el tufjam játszani az ismerős dallamot. Helyette Rosalie-ra gondoltam, aki képletesen még mindig vonaglott a sajgó keserűségtől a garázsban, és elvigyorodtam magamban.

Épp csak felfedezve a féltékenység erejét, egy kis szánalmat éreztem iránta. Ez egy vacak érzés volt. Persze, az ő féltékenysége ezerszer jelentéktelenebb volt, mint az enyém.

Eltűnődtem azon, hogy Rosalie élete és személyisége más lenne-e, ha nem ő lett volna mindig a legszebb. Boldogabb ember lett volna, ha nem a szépsége lett volna mindig az erőssége? Kevésbé önző? Könyörületesebb? Nos, ez hasztalan tűnődés volt, mert a múlt már megtörtént, és ő mindig a legszebb lesz. Még emberként is, mindig szépségének fényében élt. Nem mintha bánta volna. Ellenkezőleg – szeretett túlragyogni mindent. Ez nem változott semmit halandóságának elvesztésével.

Ezért nem volt meglepő, ezt a szükségletet adottnak tekintve, hogy megsértődött, mikor én, a kezdetektől, nem bálványoztam szépségét úgy, ahogy azt ő minden férfitől elvárta. Nem mintha akart volna engem úgy – messze attól. De ez mégis azt jelentette számára, hogy én nem akartam őt. Hozzá volt szokva, hogy akarják őt.

Más volt a helyzet Jasper és Carlisle esetében – ők már szerelemesek voltak. Teljesen független voltam, és mégis makacsol érzéketlen maradtam szépségére.

Azt hittem ez a régi sérelem már el lett ásva. Hogy már rég túl tette magát ezen.

És úgy is volt... addig a napig, mikor végül találtam valakit, akinek szépsége megérintett úgy, ahogy az övé sose.

Rosalie azt hitte, hogy ha nem találom az ő szépségét érdemlegesnek, akkor bizonyára nem létezik olyan szépség a Földön, amely megfogna engem. Attól a pillanattól kezdve dühös, amikor megmentettem Bella életét, és rájött, éles női ösztöneivel, hogy érdeklődöm Bella iránt, habár én tisztába sem voltam még ezzel.

Rosalie halálosan megsértődött, hogy egy jelentéktelen emberlányt vonzóbbnak tartottam, mint őt.

Elnyomtam egy újabb nevetés vágyát.

Azonban zavart ez, ahogy Bellára nézett. Rosalie úgy gondolta, hogy a lány közönséges. Hogy hihette ezt? Ez érthetetlen volt számomra. A féltékenység eredménye, kétségtelenül.

„Oh.” Mondta Alice hirtelen. „Jasper, tudod mi lesz?”

Láttam, amit ő is, és kezeim megdermedtek a billentyűkön.

„Mi az, Alice?” Kérdezte Jasper.

„Peter és Charlotte Forksba jön?” Sziszegtem Alice-nek.

Megforgatta szemeit. „Nyugalom, Edward. Ez nem az első látogatásuk.”

Fogaimat összeszorítottam. Ez volt az első látogatásuk, mióta Bella megérkezett, és édes vére nem csak nekem volt vonzó.

Alice rosszalló képet vágott. „Sose vadásznak itt. Tudod nagyon jól.”

De Jasper bátyja, vagy valami olyasmi, és az a kis vámpír, akit szeretett, nem olyanok voltak, mint mi; a megszokott módon vadásztak. Nem lennének megbízhatóak Bella körül.

„Mikor?” Követeltem.

Ajkait bosszúsan összeráncolta, de megmondta, amit tudni akartam. Hétfő reggel. Senki se fogja bántani Bellát.

„Nem.” Értettem egyet és elfordultam tőle. „Kész vagy, Emmett?”

„Azt hittem, hogy reggel indulunk.”

„Vasárnap éjfélre visszajövünk. Tőled függ, mikor akarsz indulni.”  
„Oké, rendben. Csak először hagy búcsúzzam el Rose-tól.”  
„Persze.” Amilyen hangulatban volt most Rosalie, ez egy gyors búcsú lesz.  
Te tényleg megbolondultál, Edward – gondolta, miközben a hátsó ajtó felé ment.  
„Gyanítom, hogy igen.”  
„Játszd el az új dalt nekem még egyszer.” Kérte Esme.  
„Ha szeretnéd.” Egyeztem bele, habár egy kicsit haboztam, hogy kövessem a dal hangzását az elkerülhetetlen vég felé – a vég, amely ismeretlen módon sajgott bennem. Gondolkoztam egy pillanatig, majd előhúztam a kupakot a zsebemből és az üres kottatartóra helyeztem. Ez segített egy kicsit – az én kis emléktárgyam az igenjéről  
Bólintottam magamnak, és elkezdtem játszani.  
Esme és Alice pillantást váltottak, de egyikőjük se kérdezett.

„Nem mondta még neked senki, hogy ne játssz az étellel? Kiáltottam Emmett-nek.  
„Oh, hé Edward!” Ordította vissza, vigyorgott és integetett. A medve előnyt szerzett figyelmetlenségéből, és nehéz mancsai nekicsapódtak Emmett mellkasához. Az éles karmok szétszaggatták a pólóját, és visítva végigcsúsztak a bőrén.  
A medve magas hangon felbőgött.  
A pokolba, ezt a pólót Rosalie-től kaptam!  
Emmett visszamorgott a felbőszült állatra.  
Felsőhajtottam és leültem egy kényelmes szikladarabra. Ez eltarthat egy darabig.  
De Emmett majdnem végzett. Hagyta a medvének, hogy megpróbálja lecsapni a fejét mancsának egy újabb erős ütésével, nevetett azon, hogy az ütést kikerülte és a medve visszatántorgott. A medve morgott és Emmett nevetve viszonzta azt. Majd az állatra vetette magát, ami egy fejjel magasabb volt nála hátsó lábaira állva, és testük egymásba gabalyodva a földre zuhant, magukkal rántva egy jókora fenyőfát. A medve morgása egy bugyogással fejeződött be.  
Pár perccel később Emmett odakocogott, ahol én vártam rá. Pólója tönkrement, elszakadt és véres volt, ragadt a nedvességtől és tele volt szőrrel. Sötét, göndör haja se volt a legjobb állapotban. Óriási vigyor volt az arcán.  
„Ez egy erős példány volt. Majdnem megéreztem, mikor megkarmolt.”  
„Olyan gyerekes vagy, Emmett.”  
Nézte a sima, tiszta, fehér ingemet. „Nem tudad levadászni a hegyi oroszlánt?”  
„Természetesen megtettem. Csak én nem eszek úgy, mint egy bennszülött.”  
Emmett dübörögve felnevetett. „Bárcsak erősebbek lennének. Több móka lenne benne.”  
„Senki se mondta, hogy meg kell küzdened az ételért.”  
„Igen, de ki mással harcolhatnék? Te és Alice csaltok, Rose soha se akarja összekócolni a haját, és Esme mérges lesz, ha Jasper és én igazán belemélyülünk a dologba.”  
„Az élet mindenhol nehéz, igaz?”  
Emmett rám vigyorgott, testhelyzetét megváltoztatta, így hirtelen támadó pozícióba került.  
„Gyerünk, Edward. Csak kapcsolj ki egy percre és küzdj igazságosan.”  
„Nem tudom kikapcsolni.” Emlékeztettem.  
„Kíváncsi lennék, mit csinál az az emberlány, hogy ki tud téged zárni a fejéből?” Merengett el Emmett. „Talán tudna nekem adni pár tippet.”  
Jókedvem eltűnt. „Maradj tőle távol.” Morogtam fogaimon keresztül.  
„Érzékeny, érzékeny.”  
Felsőhajtottam. Emmett leült mellém a sziklára.

„Sajnálom. Tudom, hogy nehéz időn mész keresztül. Tényleg próbálok nem túl érzéketlen barom lenni, de mióta ez a természetem...”

Várta, hogy nevessek a viccén, majd vágott egy arcot.

Mindig olyan komoly. Mi zavar most?

„Rá gondolk. Nos, igazából aggódok miatta.”

„Miért aggódsz? Te most itt vagy.” Nevetett fel hangosan.

Figyelmen kívül hagytam megint a viccét, de válaszoltam kérdésére. „Belegondoltál már valaha, hogy mennyire törékenyek? Mennyi rossz dolog van, ami megtörténhet a halandókkal?”

„Nem igazán. Habár azt hiszem értem, mire gondolsz. Nem most mérkőztem meg először egy medvével, igaz?”

„Medvék.” Motyogtam, hozzáadva egy új félelmet a többihez. „Az lenne csak az ő szerencséje, igaz? Kóbor medve a városban. Természetesen egyenesen Bella felé tartana.” Emmett kuncogott. „Úgy beszélsz, mint egy örült ember, tudtad?”

„Csak képzelj el egy percre, hogy Rosalie ember lenne, Emmett. És belefutna egy medvébe... vagy elütné egy kocsi... vagy villámcsapás... vagy leesne a lépcsőről... vagy megbetegedne – elkapna egy kórt!” A szavak viharosan robbantak ki belőlem.

Megkönnyebbülés volt kimondani őket – a hét alatt felgyülemlettek bennem. „Tűzvész és földrengés és tornádó! Ugh! Mikor nézted utoljára a híreket? Láttad milyen dolgok történnek velük? Betörések és gyilkosságok...” Fogaimat összeszorítottam, és hirtelen olyan dühös lettem attól az ötlettől, hogy egy másik ember bánthatja őt, hogy nem tudtam lélegezni.

„Ho-ho! Hagyd abba, kölyök. Forksban él, emlékszel? Szóval esőt kapott.”

„Szerintem komoly balszerencséje van, Emmett. Tényleg azt hiszem. Nézd a bizonyítékot. A világ bármely részére tudott volna menni, és végül abban a városban kötött ki, ahol a vámpírok a lakosság jelentős részét teszik ki.”

„Igen, de mi vegetáriánusok vagyunk. Szóval ez szerencse, nem?”

„Amilyen a szaga? Határozottan balszerencse. És aztán, még több balszerencse, ahogy rám hat az illat.” A kezeimet néztem, utálva őket megint.

„Kivéve, hogy te több önkontrollal rendelkezel mindenkinél, kivéve Carlisle-t. Ez megint szerencse.”

„A furgon?”

„Az csak egy baleset volt.”

„Látnod kellett volna, ahogy közeledett hozzá, Em, újra és újra. Esküszöm, olyan volt, mintha valami mágneses ereje lett volna.”

„De te ott voltál. Az is szerencse volt.”

„Az volt? Nem ez a legrosszabb balszerencse, ami lehet egy embernek – hogy egy vámpír szerelmes legyen belé?”

Emmett gyorsan megfontolta ezt egy pillanat alatt. Elképzelte a lányt és a látvány unalmas volt számára. Őszintén, nem látom a vonzerőt.

„Nos, én se igazán látom Rosalie varázsát.” Mondtam gorombán. „Őszintén, szerintem neki mindent megér, hogy csinos arca legyen.”

Emmett kuncogott. „Nem feltételeztem, hogy elmondod...”

„Nem tudom mi a baja, Emmett.” Hazudtam egy hirtelen, széles vigyorral.

Időben megláttam szándékát, így megmerezítettem magam. Próbált lelökni a szikláról, hangos, recsegő hang hallatszott, amint egy repedés keletkezett a sziklán kettőnk között.

„Csaló.” Motyogta.

Vártam, hogy újra próbálkozzon, de gondolatai más irányt vettek. Megint elképzelte Bella arcát, de most fehérebb volt, szemei vörösek...

„Nem.” Mondtam fojtott hangon.

„Ez megoldja a halandóság miatti aggodalmadat, nem? És így nem is akarnád megölni. Nem ez a legjobb megoldás?”

„Nekem? Vagy neki?”

„Neked.” Válaszolta egyszerűen. Gondolatban hozzáadta: természetesen.

Humor nélkül felnevettem. „Rossz válasz.”

„Én nem bántam meg.” Emlékeztetett.

„De Rosalie igen.”

Felsóhajtott. Mindketten tudtuk, hogy Rosalie bármit megtenne, mindent feladna, ha újra ember lehetne. Még Emmett-et is.

„Igen, Rose megbánta.” Fogadta el halkan.

„Én nem tudom... nem kellene... nem fogom tönkretenni Bella életét. Nem így éreznél te is, ha Rosalie-ről lenne szó?”

Emmett elgondolkozott egy pillanatig. Te tényleg... szereted őt?

„Még csak le se tudom írni, Emmett. Hirtelen ez a lány jelenti számomra az egész világot. Nélküle nem látom az értelmét a világnak többé.”

De nem változtatod át? Nem tart örökké, Edward.

„Tudom.” Nyögtem ki.

És, ahogy kitalálhattad, ő elég törékeny.

„Higgy nekem – ezt is tudom.”

Emmett nem volt egy tapintatos ember, és az érzékeny beszélgetés nem volt az erősege.

Küzdött magával azért, hogy ne legyen túl sértő.

Meg tudod egyáltalán érinteni? Úgy értem, ha szereted... nem akarnád, nos, megérinteni őt...?

Emmett és Rosalie között intenzív testi szerelem volt. Nehezen tudta megérteni, hogy képes valaki szeretni e nélkül.

Sóhajtottam. Még gondolni se merek erre, Emmett.”

Wow. Szóval akkor mi a te választásod?

„Nem tudom.” Suttogtam. „Próbálok kitalálni valamit... hogy elhagyjam. Csak nem tudom, hogy maradhatnék tőle...”

Az öröm mély érzésével rájöttem, hogy helyes volt, hogy maradok – legalábbis most, hogy Peter és Charlotte ide tartottak. Nagyobb biztonságba volt velem, átmenetileg, mintha akkor lett volna, ha elmegyek. Addig is én lehetek a valószínűtlen védelmezője.

Ez a gondolat nyugtalanná tett; égtem a vágytól, hogy visszamenjek, és addig töltssem be ezt a szerepet, amíg lehet.

Emmett észrevette a változás az arckifejezésemben. Min gondolkozol?

„Épp most.” Ismertem el egy kicsit szégyenlősen. „Majd belehalok, hogy visszafussak Forksba és leellenőrizhessem. Nem tudom, hogy kibírom-e vasárnap estig.”

„Ho-ho! Nem mész haza hamarabb. Hagyd, hogy Rosalie lehiggadjon egy kicsit. Kérlek! A kedvemért.”

„Megpróbálok maradni.” Mondtam kétkedve.

Emmett megérintette a telefont a zsebemben. „Alice felhívna, ha lenne valami alapja az aggodalmadnak. Ő is olyan furcsa a lánnal kapcsolatban, mint te.”

Grimaszoltam erre. „Rendben. De nem maradok tovább vasárnapnál.”

„Nincs értelme hazasietni – úgyis napos idő lesz. Alice szerint szerdáig nem mehetünk suliba.”

Ridegen megráztam a fejem.

„Peter és Charlotte tudnak viselkedni.”

„Nem igazán érdekel, Emmett. Bella szerencséjével, majd sétálni indul az erdőbe pontosan a rossz időben –” Összerezzenem. „Peter nem az önkontroljáról ismet. Vasárnap visszamegyek.”

Emmett sóhajtott. Pont, mint egy örült ember.

Bella békésen aludt, mikor bemásztam hálósobája ablakán hétfőn kora reggel. Emlékeztem az olajra, és az ablak most csendesen nyílt ki előttem.

Meg tudtam mondani - abból, hogy a haja egyenletesen feküdt a párnáján -, hogy kevésbé nyugtalan éjszakája volt, mint legutóbb itt jártam. Kezei az arca alatt voltak, mint egy kisgyerek, és a szája kissé nyitva volt. Hallottam, ahogy lassan ki és belélegez ajkain keresztül.

Csodálatos megkönnyebbülés volt itt lenni, látni őt megint. Rájöttem, hogy igazából nem voltam nyugodt. Semmi se volt jó, míg távol voltam tőle.

Nem mintha bármi is rendben lett volna, mikor vele voltam. Sóhajtottam, hagytam, hogy a szomjúság tüze végigfusson a torkomon. Túl sokáig voltam távol. A fájdalom és vágyakozás nélküli idő még erőteljesebbé tette ezt most. Elég rossz volt, így féltem az ágya mellé térdelni, ahol el tudtam volna olvasni a könyveinek címeit. Tudni akartam a fejében kavargó történeteket, de többitől féltem, mint a szomjúságom. Attól féltem, hogy ha túl közel engedem magam hozzá, akkor még közelebb akarnék lenni...

Ajkai lágynak és melegnek látszódtak. Elképzeltem, hogy megérintem őket ujjhegyemmel. Csak könnyedén...

Ez pontosan olyan fajta hiba volt, amit el kellett kerülnöm.

Szemeim végigfutottak az arcán újra és újra, változásokat keresve. A halandók mindig változtak – szomorú voltam a gondolattól, hogy lemaradok valamiről...

Úgy tűnt, mintha... fáradt lenne. Mintha nem aludta volna ki magát a hétvégén. Szórakozni volt?

Csendesen és savanyúan nevettem azon, hogy ez mennyire felzaklatott. Mi van, ha elment? Nem birtokoltam őt. Nem volt az enyém.

Nem, nem volt az enyém – és megint szomorú lettem.

Egyik keze megrándult, és észrevettem, hogy volt rajta egy felületi, gyógyulófélben lévő horzsolás a tenyere sarkában. Megsérült? Még ha ez nyilvánvalóan nem volt egy súlyos sérülés, mégis felzaklatott. A seb helyét figyelve arra jutottam, hogy biztos elesett. Ez egy ésszerű magyarázatnak tűnt, mindent figyelembe véve.

Vigasztaló volt arra gondolni, hogy már nem kell tippelgetnem ezen apró rejtélyek eredetét többé. Most már barátok voltunk – vagy legalábbis azok próbáltunk lenni. Megkérdezhettem a hétvégével kapcsolatban – a partról, és bármilyen késő esti szórakozásról, ami miatt ilyen fáradtnak nézett ki. Megkérdezhettem mi történt a kezeivel. És nevettem, mikor alátámasztja az erről szóló elméletemet.

Szelíden mosolyogtam, miközben azon tűnődtem, hogy beleesett –e a tengerbe. Jól érezte-e magát a kiránduláson. Gondolt-e rám egyáltalán. Hiányoztam-e neki töredéknyire is annak, ahogy én hiányoltam őt.

Próbáltam elképzelni őt a napsütötte parton. A kép nem volt teljes, mivel soha nem voltam a First Beach-en. Csak képekből tudtam, hogy néz ki...

Egy kis nyugtalanságot éreztem, mikor annak az okaira gondoltam, hogy miért nem láttam még egyszer se azt a szép partot, ami csak pár percnyi futásra volt az otthonomtól. Bella egy egész napot töltött La Push-ban – egy helyen, ahonnét én ki voltam tiltva egy szerződés által. Egy hely, ahol néhány öregember még mindig emlékezett a történetekre a Cullen-ekről, emlékeztek és hittek bennük. Egy hely, ahol a titkunk ismert volt...

Megráztam a fejem. Emiatt nem kellett aggódnom. A Quileute-okat is kötötte a szerződés.

Még ha Bella össze is futott az öreg bölcsek egyikével, nem fedhetett fel semmit. És miért lett

volna ez a téma felhozva? Miért adott volna hangot a kíváncsiságának ott Bella? Nem – a Quileute-ok voltak talán az egyetlenek, akik miatt nem kellett aggódnom.

Mérges voltam a Napra, mert felkelt. Ez emlékeztetett arra, hogy még napokig nem elégíthettem ki kíváncsiságomat. Miért pont most döntött úgy, hogy kisüt?

Egy sóhaj kíséretében kimásztam az ablakán, még mielőtt elég világos nem lett, hogy valaki megláthatott volna. Úgy volt, hogy a sűrű erdőben maradok a háza mellett és nézem, ahogy elindul a suliba, de mikor a fák közé értem, meglepődtem, mivel illatának nyoma még mindig az ösvényen volt.

Követtem azt gyorsan, kíváncsian, egyre inkább aggódva, mivel az egyre mélyebbre vezetett a sötétségbe. Mit csinált itt Bella?

Az ösvény hirtelen véget ért a semmi közepén. Csak pár lépésnyivel hagyta el az ösvényt a páfrányok felé, ahol megérintett egy kidőlt fa törzsét. Talán ráült...

Leültem oda, ahol előttem ő is, és körbenéztem. Minden, amit láthatott a páfrányok és az erdő volt. Valószínűleg esett az eső – az illatát elmosta, sose ivódott az mélyen a fába.

Miért jött volna leülni ide Bella – és egyedül volt, ebben nem kételkedtem – a nedves, homályos erdő kellős közepére?

Ennek nem volt értelme, és, kíváncsiságom ellenére, ezt aligha hozhattam fel egy hétköznapi beszélgetés közben.

Szóval, Bella, követtem az illatodat azon erdőben, miután elhagytam a szobádat, ahol néztem, ahogy alszol... Igen, ez elég érdekes lenne.

Sose tudhatom meg, mire gondolt és mit csinált itt, és erre a fogaimat csikorgattam az idegességtől. Rosszabb, ez sokkal több volt, mint amiről Emmett-tel beszéltem – Bella egyedül sétál az erdőben, ahol az illata bárki figyelmét felhívhatja magára, akinek van egy kis érzéke a vadászatra...

Morogtam, Nem csak balszerencséje van, de még vonzza is a bajt.

Nos, ebben a pillanatban volt egy védelmezője. Vigyázhattam rá, távol tarthattam a sérülésektől, addig, amíg szüksége van rá.

Hirtelen azon kaptam magam, hogy azt kívántam, Peter és Charlotte bárcsak hosszabb ideig maradna.

## 8. Szellem

Nem sokat láttam Jasper vendégeit a két napsütötte nap alatt, amíg Forksban voltak. Csak azért jártam haza, hogy Esme ne aggódjon. Egyébként is létezésem inkább olyan volt, mintha egy szellem lennék, és nem egy vámpír. Láthatatlanul az árnyékban keringtem, ahonnét követhettem szerelmem és megszállottságom tárgyát – ahonnét láthattam őt, és hallhattam minden szerencsés ember gondolataiban, akik képesek voltak sétálni mellette a napsütésben, néha véletlenül megsimítva kézfejét a sajátjukkal. Sose reagált erre az érintésre; az ő kezük éppen olyan meleg volt, mint az övéi.

Az iskolából való kényszerű hiányzás még soha se jelentett ekkora megpróbáltatás. De úgy tűnt, hogy a napsütés boldoggá tette, szóval nem neheztelhettem nagyon a Napra. Bármilyen örömet okozott neki, az az én kegyemet élvezte.

Hétfő reggel kihallgattam egy beszélgetést, amelynek meg volt a lehetősége arra, hogy eltiporja önbizalmam, és az időt, amit nélküle kellett töltenem, gyötrődésbe sodorja. Aztán mikor a beszélgetésnek vége lett, inkább feldobta a napomat.

Éreztem egy kis tiszteletet Mike Newton iránt; nem adta fel egyszerűen és kezdte el nyalogatni a sebeit. Bátrabb volt, mint képzeltem volna róla. Éppen újra próbálkozott.

Bella hamar beért a suliba és azzal a szándékkal, hogy kiélvezze a napsütést, amíg az tart, leült az egyik ritkán használt kerti padra, miközben várta az első csengetést. A haja váratlan mód megváltozott a napsütésben, vöröses árnyalatot kapva, amire nem számítottam.

Mike ott találta, megint firkálgatott, és megremegett a szerencséjétől.

Gyöttrő érzés volt, hogy csak nézni tudtam, erőtlenül, az erdő árnyékához kötve a fényes napsütés miatt.

Elég lelkesedéssel üdvözölte Mike-ot, hogy az önkívületi állapotba kerüljön, és én pedig ennek az ellentétjébe.

Látod, kedvel téged. Nem mosolyogna így, ha nem kedvelne. Fogadok, hogy el akart jönni velem a táncra. Kíváncsi vagyok, mi ilyen fontos Seattle-be...

Észrevette a haja változását. „Ez előtt észre se vettem – a hajadnak van egy kis vöröses árnyalata.”

Véletlen gyökerestől kitéptem azt a lucfenyőt, amelyen a kezem pihent, mikor ujjai közé csípte Bella egy tincset.

„Csak a napsütésben.” Mondta. Legmélyebb elégedettségemre kissé elhajolt Mike-tól, mikor a tincset a füle mögé simította.

Beletelt egy percbe, mire Mike bátorságot vett, elpazarolva az időt egy kis beszélgetésre.

Bella emlékeztette az esszére, amit mindenkinek be kellett adni szerdán. Bella halványan önelégült arcából tudtam, hogy az övé már kész volt. Mike azonban elfeledkezett róla, és ez egyszerűen megrövidítette szabadidejét.

Fenébe – az a hülye esszé.

Végre elért a megfelelő pontra – fogaim olyan erősen zárultak össze, hogy még a gránitot is szétzúzták volna – és még akkor se tudta rávenni magát arra, hogy nyíltan feltegye a kérdését.

„Meg akartam kérdezni, hogy nem-e lenne kedved eljönni velem valahová.”

„Oh.” Mondta Bella.

Egy rövid szünet következett.

Oh? Mit jelent ez? Igent fog mondani? Várj – azt hiszem, nem is tettem fel kérdést.

Nehezen nyelt egyet.

„Nos, elmehetnénk vacsorázni vagy valami... és később megcsinálnám az esszét.”

Bolond – ez megint nem egy kérdés volt.

„Mike...”

Féltékenységem gyötrelmének és dühének minden része olyan erőteljes volt, mint múlt héten.

Kitörtem még egy fát, miközben próbáltam a helyemen maradni. Annyira át akartam rohanni az iskola udvarán, túl gyorsan az emberi szemeknek, és felkapni Bellát – ellopni a fiú elől, akit annyira gyűlöltem ebben a pillanatban, hogy örömmel meg tudtam volna ölni.

Igent fog neki mondani?

„Nem hiszem, hogy ez egy jó ötlet volna.”

Újra levegőt vettem. Merev testem elernyed.

Seattle akkor is csak egy kifogás volt. Nem kellett volna megkérdezned. Mire gondoltál?

Fogadok, hogy ez arról a torzszülött Cullen-ről szól...

„Miért?” Kérdezte gorombán.

„Szerintem...” Tétovázott. „És ha valakinek elismétled, mit mondok most, akkor szívélyesen a halálba üldözlek –”

Hangosan felnevettem az ajkain keresztül kipréselt halálos fenyegetést hallva. Egy szajkó felrikoltott és elszállt messze tőlem.

„De szerintem, ez bántaná Jessica érzéseit.”

„Jessica?” Mi? De... Oh. Oké. Gondolom... Szóval... Huh.

Gondolatai nem voltak értelmesek.

„De tényleg, Mike, vak vagy?”



Elmerengtem megérzéseim. Nem kellett volna mástól is elvárnia, hogy olyan figyelmes legyen, mint amilyen ő volt, de ez az eset tényleg elég nyilvánvaló volt. Annyi nehézség árán készült fel Mike Bella elhívására, nem gondolt arra, hogy ez nem lett volna olyan bonyolult Jessica esetében? Biztos az önzőség tette őt vakká másokkal szemben. És Bella olyan önzetlen volt, mindent észrevett.

Jessica. Huh. Wow. Huh. „Oh.” Mondta ki nehezen.

Bella kihasználva Mike zavarodottságát, felkészült a távozásra.

„Ideje órára menni, és nem akarok megint késni.”

Mike egy komolytalan szemponttá vált ez után. Rájött, miközben Jessicán gondolkozott újra és újra, hogy tetszik neki az a gondolat, hogy Jessica vonzónak találja őt. Ez csak másodlagos volt, nem olyan jó, mintha Bella érezne így iránta.

Habár aranyos, gondolom. Megfelelő test. Jobb ma egy veréb...

Teljesen elmerült az új fantáziáiba, amelyek ugyanolyan otrombák voltak, mint azok, amelyek Belláról szóltak, de most kevésbé voltak bosszantóak. Mennyire nem érdemelte meg egyiküket se; számára majdnem egymással felcserélhetőek voltak ezek a lányok. Ezek után távol maradtam a fejétől.

Mikor Bella látóteremen kívül volt, nekidőltem egy hatalmas fa hideg törzsének, és gondolatról gondolatra ugrottam, szemmel tartva őt, midig boldog voltam, ha Angela Weber elérhető volt. Azt kívántam, bárcsak megköszönhetném ennek a Weber lánynak valahogy, amiért egyszerűen csak egy kedves ember. Jobban éreztem magam attól, hogy Bellának van legalább egy értékes barátja.

Bella arcát néztem abból a szemszögből, amelyik éppen elérhető volt, és láttam, hogy megint szomorú. Ez meglepett – azt hittem a napsütés elegendő arra, hogy mosolyogjon. Ebédnél láttam, hogy újra és újra az üres Cullen asztalt figyelte, és ez örömet okozott nekem. Reményt adott. Talán ő is hiányolt engem.

A többi lánnyal kiruccanást terveztek – én pedig automatikusan terveztem a saját felügyeletem – de a tervek el lettek halasztva, mikor Mike elhívta Jessicát arra a randira, amire Bellával akart volna menni.

Szóval egyenesen a házához mentem, gyorsan átfésültem az erdőt, hogy biztos legyek abban, semmi veszélyes nincs a közelben. Tudtam, hogy Jasper figyelmeztette egykori testvérét a város elkerülésére – hivatkozva az elmezavaromra egyben magyarázatként és figyelmeztetésként – de nem kockáztattam. Peter és Charlotte nem szándékozták elnyerni családom ellenszenvét, de a szándék egy változékony dolog...

Rendben, túlreagáltam a dolgot. Tudtam ezt nagyon jól.

Mintha tudta volna, hogy őt figyelem, mintha sajnálta volna, hogy szenvedek, ha nem láthatom, Bella kijött a hátsó kertbe egy órás bent létet követően. Egy könyv volt a kezében és egy takaró a karján.

Csendesen annak a legközelebbi fának a magasabb ágaira másztam, amely rálátást biztosított az udvarra.

Szétterítette a takarót a nedves fűvön és hasra feküdt, elkezdte lapozgatni a kopott könyvet, miközben eligazgatta magát. Válla felett olvastam.

Ah – még több klasszikus. Egy Austin rajongó.

Gyorsan olvasott, bokáit összekulcsolta, majd szétválasztotta a levegőben. Néztem, ahogy a napsütés és a szél játszott a hajával, majd teste hirtelen megdermedt és kezei megálltak az egyik oldalon. Csak annyit láttam, hogy a harmadik fejezetnél járt, mikor durván megmarkolt jó pár lapot és tovább lapozott.

Megpillantottam a címlapot, Mansfield Park. Új történetbe kezdett – a könyv egy novella gyűjtemény volt. Azon tűnődtem, miért váltott ilyen hirtelen történetet.

Néhány perccel később dühösen becsapta a könyvet. Egy morcos ábrázattal az arcán félretolta a könyvet és hátára fordult. Mély levegőt vett, hogy lenyugtassa magát, majd felgyűrte

pulóvere ujját és lecsukta a szemét. Emlékeztem a novellára, de nem jutott eszembe semmi sértő dolog belőle, ami felzaklathatta volna. Még egy rejtély. Felsőhajtottam. Nyugodtan feküdt, csak egyszer mozdult meg, hogy haját kisimítsa az arcából. Feje fölött szétterítette, egy gesztenyebarna folyónak látszott. Majd újra mozdulatlan lett. Légzése lelassult. Néhány hosszú perccel később ajkai remegni kezdtek. Motyogott álmában. Lehetetlen volt ellenállni. Olyan messzire elhallgattam, amennyire csak tudtam, a házhoz közeli hangokat keresve.

Két evőkanál liszt... egy pohár tej...

Gyerünk! Dobd kosárra! Oh, gyerünk már!

A pirosat, vagy a kéket... vagy talán valami hétköznapiabbat kellene felvennem...

Senki se volt a közelben. Leugrottam a földre, csendesen lábujjhegyre érkezve. Ez nagyon helytelen volt, nagyon kockázatos. Milyen leereszkedő voltam, mikor Emmett-et bíraltam a gondatlansága és Jasper-t az elveinek hiánya miatt – és most én is tudatosan semmibe vettem az összes szabályt, ami által a hibájuk semmiségnek tűntek az enyémhez képest. Valaha én voltam a felelősségteljes.

Felsőhajtottam, és gondatlanul kiléptem a napsütésre.

Kerültem, hogy magamra nézzek a Nap ragyogásában. Elég rossz volt az is, hogy a bőröm már az árnyékban is úgy nézett ki, mint a kő és nem volt emberi; nem akartam látni Bellát és magamat egymás mellett a napsütésben. A különbség kettőnk között már így is leküzdhetetlen volt, elég fájdalmas e látvány nélkül is.

De nem tudtam figyelmen kívül hagyni a szivárványszínű ragyogást, ami Bella bőrén tükröződött vissza, mikor a közelébe értem. Állam megmerevedett a látványtól. Tudnék még ijesztőbb lenni? Elképzeltem rémületét, ha most kinyitná a szemét...

Elkezdtem visszavonulni, de megint motyogott, amivel ott tartott.

„Mmm... Mmm.”

Semmi érthető. Nos, egy kicsit még várhattam.

Óvatosan elloptam a könyvét, kinyújtottam a karom és visszatartottam a légzésemet, amíg a közelében voltam, minden esetre. Levegőt vettem, mikor már pár méterre voltam tőle, megízlelve, hogy a napsütés és a friss levegő hogyan hatott az illatára. A meleg megédesítette az illatát. A torkom vágytól égett, a tűz friss és indulatos volt, mert túl sokáig voltam távol tőle.

Egy pillanatot ennek kontrolálásával töltöttem, majd – kényszerítve magamat, hogy orrmon át vegyem a levegőt – kinyitottam a könyvet a kezemben. Az első történettel kezdett... Gyorsan átfutottam az Érzelem és Értelem harmadik fejezetén, valami sértőt keresve Austin túlságosan is udvarias prózájában.

Mikor a szemem automatikusan megállt a saját nevemen – Edward Ferrars karaktere itt lett először bemutatva – Bella ismét megszólalt.

„Mmm. Edward.” Sőhajtott.

Ez alkalommal nem tartottam attól, hogy felébredt. Hangja csak egy halk, szomorkás motyogás volt. Nem a rémült sikítás, amit akkor hallottam volna, ha most felébredne. Az élvezet harcolt az önutálattal. Legalább még mindig rólam álmodik.

„Edmund. Ahh. Túl... közel...”

Edmund?

Ha! Egyáltalán nem rólam álmodott, jöttem rá komoran. Az önutálat újra életre kelt. Egy kitalált karakterről álmodott. Ez túl sok volt önteltségemnek.

Visszavitettem a könyvét, és visszaosontam az árnyék fedezékébe – ahová tartoztam.

A délután eltelt és néztem, érezve megint a reménytelenséget, miközben a Nap lassan lement az égen, és az árnyék egyre közelebb kúszott hozzá a pázsiton. Vissza akartam őket nyomni, de a sötétség elkerülhetetlen volt; az árnyék elérte őt. Mikor a napfény eltűnt, a bőre túl sápadtnak tűnt – kísértetiesnek. Haja megint sötét volt, majdnem fekete arcához képest.

Rémisztő volt így látni – mintha Alice látomása megvalósult volna. Bella egyenletes, erős szívverése volt az egyetlen megnyugvásom, a hang, amely távoltartott a rémálomtól.

Megkönnyebbülés volt, hogy apja hazaért.

Hallottam valamennyit tőle, miközben az utcán hazafelé vezetett. Néhány meghatározhatatlan bosszankodás... a múltból, valami a mai munkájával kapcsolatban. A várakozás összevegyült az éhséggel – úgy tippeltem, hogy már előre örült a vacsorának. De gondolatai olyan csendesek és tartózkodóak voltak, hogy nem lehettem biztos az igazamban; csak a lényegüket kaptam el.

Azon tűnődtem, hogy vajon az anyja gondolatai hogy hangzanak – milyen genetikai kombináció hozta létre egyedülállóságát.

Bella felébredt, ülő helyzetbe ugrott, mikor apja kocsijának kerekei megálltak a téglakocsifelhajtón. Körülnézett, összezavarodott a váratlan sötétségtől. Egy rövid pillanatig szeme megállt azon az árnyékon, ahol rejtőztem, majd gyorsan továbbshantak.

„Charlie?” Kérdezte halkan, még midig az udvart körülvevő fákat kémlelte.

Apja kocsijának ajtaja becsapódott, és a hang irányába fordult. Gyorsan lábra szökött és összeszedte dolgait, még egy utolsó pillantást vetve az erdő felé.

Egy olyan fához mentem, amely közelebb volt a apró konyha melletti hátsó ablakhoz, és hallgattam, hogy telik az estékük. Érdekes volt összehasonlítani Charlie szavait bezárt gondolataival. Szeretete és törődése egyetlen lánya iránt közel elsöprő volt, és a szavai mégis mindig tömörek és közömbösek voltak. Legtöbbször barátságos csendben ültek.

Hallottam, hogy megvitatják Bella másnapi tervét Port Angeles-ről, és én is módosítottam saját terveimet, miközben hallgattam. Jasper nem figyelmeztette Petert és Charlotte-t, hogy maradjanak távol Port Angeles-től. Habár tudtam, hogy mostanában táplálkoztak, és hogy nem szándékoztak az otthonunk közelében vadászni, mégis figyelni fogok rá, minden esetre. Végül is mindig voltak odakinn az én fajtámból. És mindezek mellett ott voltak még azok az emberek, akik veszélyt jelenhettek, és akikre ezelőtt még nem is gondoltam.

Hallottam, hangot adott aggodalmának a felől, hogy apját vacsora nélkül hagyja, és mosolyogtam azon, hogy az elméletem bebizonyosodott – igen, ő egy gondoskodó ember.

Aztán elmentem, abban a tudatban, hogy visszatérek, ha majd alszik.

Nem sértettem meg magánéletét úgy, mint azt egy leskelődő tette volna. A védelme érdekében voltam itt, és nem azért, hogy meglessem őt, ahogy azt Mike Newton tette volna kétséget kizáróan, ha elég mozgékony lett volna ahhoz, hogy hozzám hasonlóan tudjon mozogni a fák tetején. Nem bánhattam vele olyan durván.

A házunk üres volt, mikor hazaértem, ami számomra pont megfelelt. Nem hiányoztak a zavaros és becsmélő gondolatok, kérdések az épelméjűségemmel kapcsolatban. Emmett hagyott egy cetlit a lépcső korlátjához szúrva.

Foci a Rainier mezőn – Gyere! Kérlek!

Találtam egy tollat és könyörgése mellé firkantottam, hogy sajnálom. A csapatok nélkülem is ki voltak, mindenesetre.

Elmentem a legrövidebb vadászatomra, megelégedve a kisebb, szelídebb teremtményekkel, amelyeknek nem volt olyan jó ízük, mint a ragadozóknak, majd tiszta ruhát vettem fel, és visszafutottam Forks-ba.

Bella nem aludt valami jól ma este. Hánykolódott a takarója alatt, arca néha aggódó, néha szomorú volt. Azon tűnődtem, milyen rémálom kísértette... aztán rájöttem, hogy talán nem is akarom azt tudni.

Mikor beszélt, legtöbbször csak becsmélő szavakat motyogott Forks-ról savanyú hangon.

Egyetlen egyszer - mikor suttogva kimondta, hogy „Gyere vissza” és kézfejét kinyitotta, mint egy szóttan kérés - volt esélyem abban reménykedni, hogy talán rólam álmodott.

A következő nap, az utolsó nap, amikor a Nap rabságban tarthatott, nagyjából ugyanolyan volt, mint az előző. Bella még lehangoltabbnak tűnt, mint tegnap volt, és azon tűnődtem, vajon kibúvik-e az aznapi tervei alól – nem tűnt jó hangulatúnak.

De, mivel ő Bella volt, valószínűleg barátai szórakozását helyezi előtérbe, mintsem a magáét. Ma egy sötétkék blúzt viselt, és ez a szín tökéletesen illett bőréhez, ami így krémszínűnek tűnt.

Az iskolának vége lett, és Jessica belement, hogy felveszi a lányokat – Angela is ment, az én nagy örömömré.

Hazamentem a kocsimért. Mikor Petert és Charlotte-ot ott találtam, úgy döntöttem, hogy adok a lányoknak egy órát vagy egy kis egérutat. Sose lennék képes mögöttük haladni, betartva a sebességhatárt – borzalmas gondolat.

Bementem a konyhán keresztül, bizonytalanul bólintva Emmett és Esme üdvözlésére, miközben elmentem a többiek mellett a nappaliban és leültem a zongorához.

Húha, visszajött. Rosalie, persze.

Ah, Edward. Utálom nézni, ahogy ennyire szenved. Esme örömét lerombolta az aggodalom. Aggódnia kellett. Ez a szerelmi történet, amit elképzelt nekem, egyre észrevehetőbben száguldott egy tragédia felé minden egyes eltelt perccel.

Érezd jól magad Port Angeles-ben ma este – gondolta Alice derűsen. Szólj, ha már beszélhetek Bellával.

Szálnalmas vagy. Nem tudom elhinni, hogy kihagytad a meccset tegnap este, csakhogy nézhess valakit aludni – zsörtölődött Emmett.

Jasper nem törődött velem, még akkor sem, mikor a dal, amit játszottam, kicsit hevesebb lett szándékom ellenére. Egy régi dal volt, témája ismerős: türelmetlenség. Jasper elkészönt a barátaitól, akik engem néztek kíváncsian.

Milyen különös teremtmény – gondolta az Alice méretű, tejföl szőke hajú Charlotte. Olyan normális és kedves volt még legutóbb, mikor találkoztunk.

Peter gondolatai egy hullámhosszon voltak a lányéval, mint az általában lenni szokott.

Biztos az állatok miatt. Az embervér hiánya végül az örületbe kergeti őket – következtette. A haja majdnem olyan világos volt, mint Charlotte-é, és majdnem olyan hosszú. Nagyon hasonlítottak – kivéve a méretüket, mivel Peter majdnem olyan magas volt, mint Jasper – mind külsőre, mind gondolataikat tekintve. Egy összeillő pár, mindig így gondoltam.

Esme-n kívül senki se gondolt rám egy perccel később, és sokkal szelídebben játszottam, így senki se figyelt fel rám.

Nem fordítottam figyelmet rájuk egy darabi, csak hagytam, hogy a zene feloldja nyugtalanságomat. Nehéz volt a lányt látótávolságon kívül tudni. Csak akkor eszméltem fel beszélgetésükre, mikor a búcsúzkodás kezdett befejeződni.

„Ha megint látod Mariát ” – mondta Jasper kissé óvatosan – „add át neki jókívánságaimat.”

Maria volt az a vámpír, aki átalakította Jaspert és Petert – Jaspert a 19. század második felében, Petert később, az 1940-es években. Meglátogatta egyszer Jaspert, mikor Calgary-ban voltunk. Egy eseménydús látogatás volt – azonnal el kellett költöznünk. Jasper udvariasan megkérte, hogy a jövőben tartson távolságot.

„Nem hinném, hogy ez mostanában megtörténne.” Mondta Peter nevetve – Maria tagadhatatlanul veszélyes volt és nem maradt túl sok szeretet közte és Peter közt. Végül is Peter közreműködött Jasper elpártolásakor. Jasper volt Maria kedvence; csak egy jelentéktelen dolognak tartotta, hogy egyszer meg akarta őt ölni. „De ha látom, természetesen átadom.”

Majd kezét ráztak, felkészülve az elválásra. Hagytam a dalt, amit játszottam, kielégítetlen végbe torkolni, és gyorsan lábra pattantam.

„Charlotte, Peter.” Mondtam bólintva.

„Öröm volt újra látni, Edward.” Mondta Charlotte kétkedően. Peter csak visszabólintott.

Örült – vetette utánam Emmett.

Idióta – gondolta Rosalie ugyanakkor.

Szegény fiú – Esme.

És Alice dorgáló hangon. Egyenesen kelet felé mennek, Seattle-be. Nem mennek Port Angeles közelébe. Megmutatta a bizonyítékot látomásában.

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna. Kifogásaim már így is elég gyengék voltak.

Már a kocsiba voltam, mikor elkezdtem megnyugodni; a motor erőteljes zúgása, amit Rosalie szerelt be nekem – tavaly, mikor még jobb hangulatban volt – csendesebb lett. Megnyugtató volt mozgásban lenni, tudni, hogy minden egyes kilométerrel, amelyek kocsikerekek alatt elrepülnek, egyre közelebb kerülök Bellához.

## 9. Port Angeles

Túl világos volt számomra, hogy bevezessek a városba, mikor elértem Port Angeles határát; a Nap még mindig túl magasan járt, és habár az ablak sötétített volt, nem volt értelme szükségtelen kockázatot vállalni. Több szükségtelen kockázatot, kellett volna mondanom. Biztos voltam abban, hogy képes vagyok megtalálni Jessica gondolatait távolról is – Jessica gondolatai hangosabbak voltak, mint Angeláé, de ha megtalálom az elsőt, képes leszek hallani a másodikat. Aztán, mikor az árnyék kiterjedt, közelebb tudtam menni. De most, lehúzódtam az útról egy elhagyatott elágazásnál a városon kívül, ami úgy tűnt ritkán volt használva. Tudtam, hogy melyik irányba keressek – csak egy olyan hely volt Port Angeles-ben, ahol ruhákat lehetett venni. Nem telt sok időbe megtalálni Jessicát, egy háromirányú tükör előtt forgolódott, és megláttam Bellát a szeme sarkából, épp a fekete ruhát értékelte, amit Jessica viselt.

Bella még mindig olyan kótyagos. Ha ha. Angelának igaza volt – Tyler el van telve magával. Habár nem tudom elhinni, hogy Bella emiatt lenne zaklatott. Legalább tudja, hogy van egy tartalék randija a bálra. Mi lesz, ha Mike nem érzi majd jól magát a táncon, és nem fog elhívni megint? Mi lesz, ha Bellát hívja el a bálra? Bella elhívta volna Mike-ot a táncra, ha nem mondtam volna semmit? Vajon Mike úgy gondolja, hogy Bella csinosabb, mint én? Vajon Bella úgy gondolja, hogy csinosabb, mint én?

„Nekem jobban tetszik a kék ruha. Igazán kihangsúlyozza a szemedet.”

Jessica rámosolygott Bellára álmelegséggel, miközben gyanakodva méricskélte.

Tényleg így gondolja? Vagy azt akarja, hogy úgy nézzek ki szombaton, mint egy tehén?

Máris belefáradtam Jessica hallgatásába. A közelben keresgéltem Angela után – ah, de Angela ruhacsere közben volt, és gyorsan elhagytam a fejét, hogy egy kis egyedüllétet adjak neki.

Nos, nem volt sok lehetőség arra, hogy Bella bajba kerüljön egy áruházban. Hagytam őket vásárolni és majd utolérem őket, ha végeztek. Nem tart sokáig, hogy sötét legyen – a felhők kezdtek megjelenni, nyugat felől sodródtak erre. Csak futólag láttam őket a sűrű fákon keresztül, de láttam, hogy sürgetik a napnyugtát. Örültem neki, jobban vágytam rájuk, mint ahogy az árnyékukért epekedtem ezelőtt. Holnap megint Bella mellett ülhetek az iskolában, kisajátíthatom figyelmét megint az ebédnél. Megkérdezhetem tőle a kérdéseket, melyeket összegyűjtöttem...

Szóval dühös volt Tyler elbizakodottsága miatt. Láttam azt a fiú fejében – hogy szóról szóra értette azt, mikor a bálról beszélt, hogy igényt tartott rá. Elképzeltem Bella arckifejezését a másik délutánról – a sértett hitetlenkedést – és felnevettem. Azon tűnődtem, mit mondana Tyler-nek ezzel kapcsolatban. Nem akarom kihagyni reakcióját.

Az idő lassan telt, miközben az árnyék szétterülésére vártam. Időnként leellenőriztem Jessicán keresztül őket; elméjének hangját volt a legegyszerűbb követni, de nem szerettem sokáig tartózkodni a fejében. Láttam a helyet, ahol enni készültek. Sötét lesz vacsoraidőre... talán

véletlenszerűen ugyanazt az éttermet választom majd. Megérintettem a zsebemben lévő telefont, arra gondoltam, meghívom Alice-t vacsorára... Tetszett volna neki, de beszélni is akart volna Bellával. Nem voltam biztos, hogy felkészültem arra, hogy Bella jobban belekeveredjen a világomba. Nem volt elég egy vámpír bajforrás?

Gyakorlottan bejelentkeztem megint Jessicánál. Az ékszereire gondolt, megkérdezte Angela véleményét.

„Talán vissza kellene vinnem a nyakláncot. Van otthon egy, ami valószínűleg illene a ruhához, és már így is többet költöttem, mint lehetett volna...” Anyám ki fog borulni. Mit gondoltam?

„Nem bánom, ha visszamegyünk a boltba. Azonban, gondolod Bella keresni fog minket?”

Mi volt ez? Bella nem volt velük? Először Jessica szemével néztem szét, majd átváltottam Angelára. Egy boltlánc előtti járdán voltak, visszafordultak egy másik útra. Bella nem volt a láthatáron.

Oh, kit érdekel Bella? – gondolta Jess türelmetlenül, mielőtt válaszolt volna Angela kérdésére.

„Ő jól van. Elég időnk van, hogy odaérjünk az étterembe, még ha vissza is megyünk. Bárhogya is, szerintem egyedül akar lenni.” Egy futó pillanatig láttam a könyvesboltot Jessica gondolatában, ahova Bella ment.

„Akkor siessünk.” Mondta Angela. Remélem Bella nem gondolja azt, hogy le akarjuk rázni. Olyan kedves volt velem a kocsiba, mielőtt... Tényleg egy kedves ember. De olyan szomorúnak tűnt egész nap. Kíváncsi lennék, hogy ez Edward Cullen miatt van? Fogadnék, hogy ezért kérdezett a családjáról...

Jobban oda kellett volna figyelnem. Mi másról maradtam le? Bella egymaga kószál, és rólam kérdezősködött azelőtt? Angela most Jessicára figyelt – Jessica arról az idióta Mike-ról fecsegett – és nem tudtam meg tőle semmi mást.

Az árnyékot bíráltam. A Nap nemsoká a felhők mögé kerül. Ha az út nyugati oldalán maradok, ahol az épületek elárnyékolják az utcát a halványuló fény elől...

Kezdtem nyugtalanságot érezni, miközben a városközpont felé vezettem a gyér forgalomban. Ez nem vettem tekintetbe azelőtt – Bella saját útját járja – és semmi ötletem se volt, hogyan találjam meg. Gondolnom kellett volna erre is.

Jól ismertem Port Angeles-t; egyenesen a Jessica fejében megjelenő könyvesbolthoz vezettem, remélve, hogy kutatásom rövid lesz, de kétségbe vontam, hogy olyan könnyű lesz. Mikor könnyítette meg Bella a helyzetet?

Elég biztos voltam benne, hogy a kis üzlet üres volt, eltekintve az idejétmúlt öltözetű nőt a pénztár mögött. Nem olyan fajta helynek nézett ki, amely érdekelte volna Bellát – túl újszerű egy praktikus embernek. Kíváncsi voltam, hogy egyáltalán be ment-e?

Volt egy árnyékos hely, ahol le tudtam parkolni... Sötét utat csinált éppen a bolt előtt.

Tényleg nem kellene. Kóborolni azon órákban, mikor süt a Nap, nem volt biztonságos. Mi van, ha egy elhaladó kocsi visszatükrözi a napfényt az árnyékba pont a rossz pillanatban?

De nem tudtam, hol keressem Bellát!

Leparkoltam és kiszálltam, az árnyék mélyében maradtam. Gyorsan bementem az üzletbe, észrevettem Bella illatának gyenge nyomát a levegőbe. Itt volt a járdán, de nem volt nyoma illatának a bolton belül.

„Üdvözlöm. Segíthetek –” Az eladónő elkezdte mondani, de én már el is mentem.

Követtem Bella illatát addig, míg az árnyék engedte, megálltam, mikor elértem a napfényszélét.

Mennyire erőtlennek éreztem magam – bekerítve a sötétség és a világosság közötti vonal által, amely a járdán húzódott előttem. Olyan korlátozott voltam.

Csak találgatni tudtam, hogy továbbment az utcán dél felé tartva. Nem sok minden volt abban az irányban. Eltévedt? Nos, ennek valószínűsége nem hangzott teljesen elképzelhetetlennek őt ismerve.

Beszálltam a kocsiba és lassan továbbhajtottam az utcán őt keresve. Kereszteztem még pár árnyékos útszakaszt, de már csak egyszer éreztem meg az illatát, és annak iránya összezavart. Hova próbált eljutni?

Oda-vissza vezettem a könyvesbolt és az étterem között néhányszor, remélve, hogy meglátom őt. Jessica és Angela már ott voltak, próbálták eldönteni, hogy rendeljenek, vagy várják meg Bellát. Jessica azonnal a rendelést erőltette.

Átsuhantam az idegenek gondolatain, keresztülnézve szemeiken. Valaki biztos csak látta őt valahol.

Annál nyugtalanabb lettem, minél tovább maradt távol. Nem gondoltam arra ezelőtt, hogy milyen nehéznek bizonyulhat őt megtalálni, mint most, mikor kikerült a látókörömből és letért a saját útjáról. Nem tetszett ez nekem.

A felhők felhalmozódtak a horizonton, és így pár perc múlva szabad lesz az út előttem, hogy követhessem őt gyalog. Nem fog sokáig tartani, hogy megtaláljam. A Nap volt az egyetlen, amely nem segített nekem. Csak még pár perc, és az előny nálam lesz megint és az emberek világa lesz az erőtlén.

Még egy gondolat, és megint egy másik. Annyi jelentéktelen gondolat.

... gondolom, a kisbabának megint fülgyulladás van...

Hat-négy-nulla vagy hat-nulla-négy...?

Megint kések. El kellene mondanom neki...

Itt is van! Aha!

Utoljára, de ott volt az arca. Végre valaki észrevette őt!

A megkönnyebbülés csak a másodperc töredékéig tartott, és aztán jobban beleolvastam a férfi gondolataiba, aki kárörvendően figyelte őt az árnyékban.

Elméje idegen volt számomra, és mégis nem teljesen ismeretlen. Egyszer pontosan az ilyenekre vadásztam.

„NEM.” Ordítottam, és egy morgásözön tört ki torkomból. Lábam padlóig nyomta a gázpedált, de merre is menjek?

Tudtam a gondolatainak az általános helyzetét, de ez a tudás nem volt elég pontos. Valami, lennie kell valaminek – egy utcátábla, egy üzlet kirakata, valami a látókörébe, ami megadná a helyzetét. De Bella az árnyék mélyébe volt, és a férfi szemei csak az ő rémült arckifejezésére koncentrált – élvezte a félelmet.

Bella arca elhomályosodott a férfi gondolatában más arcok emlékeitől. Nem Bella volt az első áldozata.

Morgásom hangzása megrázta a kocsi vázát, de ez nem terelte el figyelmemet.

Nem volt ablak a mögöttem lévő falon. Valami ipari környék, távol a forgalmasabb bevásárló övezettől. Az autóm csikorogva befordult egy sarkon, kikerülve más járműveket, egyenesen arra, amiről azt reméltem, hogy az a jó irány. Ekkor egy másik vezető rám dudált, de annak hangja messze mögöttem volt.

Nézd hogy remeg! Előre nevetett. A félelem vonzotta – azt a részt élvezte.

„Maradj tőlem távol.” Bella hangja halk és szilárd volt, nem egy sikoly.

„Ne légy ilyen, édesem.” Nézte, ahogy Bella összerezzen egy vad nevetéstől, ami egy másik irányból jött. Ideges lett a hangtól – Fogd be, Jeff! – gondolta – de élvezte, ahogy Bella reszketett. Ez ösztönözte. Elképzelte könnyörgéseit, ahogy azt tette volna...

Nem vettem észre, hogy mások is voltak vele, míg nem hallottam a hangos nevetést.

Átvizsgáltam őt is, kétségbeesve kerestem valamit, amit használhattam volna. A férfi Bella irányába lépett, kezeit ökölbe szorította.

A közelébe lévő elmék nem voltak annyira undorítóak, mint a férfié. Mindannyian kissé ittasak voltak, egyikük se vette észre, meddig akart elmenni ezzel a férfival, akit Lonnie-nak hívtak. Vakul követték Lonnie-t. Szórakozást ígért nekik...

Egyikőjük átnézett az utcán, ideges volt – nem akarta, hogy rajta kapják a lány zaklatásán – és megadta nekem, amire szükségem volt. Felismertem a kereszteződést, ami felé nézett. Átrepültem a piros lámpa alatt, átsusszanva egy elég szűk résen két kocs között a forgalomban. Dudák harsogtak mögöttem.

A telefonom vibrált a zsebemben. Nem figyeltem rá.

Lonnie lassan mozgott Bella felé, hogy elnyújtsa a bizonytalanságot – a rémület pillanatát, hogy élvezhesse azt. Várta, hogy Bella sikítson, felkészülve a támadásra.

De Bella összeszorította állkapcsát, és mereven tartotta magát. Lonnie meg volt lepve – azt várta, hogy megpróbál elfutni. Meglepettség és egy kis csalódottság. Szerette levadászni az áldozatait, a vadászat nyújtotta adrenalint.

Ez bátor. Talán jobb is így, gondolom... több harci szellem van benne.

Egy háztömbnyire voltam. A szörnyeteg most már hallhatta a motor zúgását, de nem figyelt fel rá, túlságosan is az áldozatára koncentrált.

Szerettem volna látni, mennyire élvezné a vadászatot, ha ő lenne az áldozat. Szeretném tudni, mit gondolna az én vadásztílusomról.

A fejem másik parcellájában már ki is választottam jó pár kínt, amelynek tanúja voltam önbíráskodó napjaimon, és kerestem köztük a legfájdalmasabbat. Szenvedni fog ezért. Kínok között fog vonaglni. A többiek csupán meghalnak a részvételükért, de Lonnie sokáig fog könyörögni a halálért, mielőtt megadnám neki azt az ajándékot.

Az úton állt, szemben Bellával.

Élesen befordultam a sarkon, fényszóróim bevilágították a helyszínt, és a többiek megmerevedtek a helyükön. Elűthettem volna a vezérüket, elugrott az útról, de az túl könnyű halál lett volna számára.

Hagytam a kocsit kipörögni, minden irányban kilengeni, és aztán visszafordult arra, amerről jöttem, és így az utas oldali ajtó volt Bella közelében. Kinyitottam, és ő máris a kocs felé rohant.

„Szállj be.” Morogtam.

Mi a fene?

Tudtam, hogy ez rossz ötlet volt! Nincs egyedül.

El kellene futnom?

Szerintem hányni fogok...

Bella tétozás nélkül beugrott a nyitott ajtón át, és becsapta azt maga mögött.

És aztán felnézett rám a legbizalomteljesebb arckifejezéssel, amit valaha láttam emberi arcon, és minden erőszakos tervem szétporladt.

Nem tartott egy másodperce se, hogy lássam, nem hagyhatom őt a kocsiba, míg a négy férfival elrendezem a dolgot az utcán. Mit mondhatnék neki: ne nézd? Ha! Mikor tette azt, amire kértem? Mikor tette a biztonságos dolgot?

Elvigyem őket innen, el a látómezejéből, és itt hagyjam egyedül? Nem valószínű, hogy egy másik veszélyes ember is zsákmányra vadásszon ma este Port Angeles utcáin, de az se valószínű, hogy nem-e ez lenne az első ilyen! Mint egy mágnes, úgy vonzott minden veszélyt maga felé. Nem engedhetem, hogy eltűnjön a szemem elől.

Neki úgy tűnhetett, ahogy beült, ugyanabban a pillanatban fel is gyorsítottam, elmenekítve őt az üldözői elől olyan gyorsan, hogy azok csak tátott szájjal és értetlen arckifejezéssel néztek a kocs után. Nem vette észre belső tétozásomat. Azt feltételezhette, hogy az elmenekítése volt a terv a kezdetektől.

Még csak meg se lökhettem a kocsival Lonnie-t. Az megijesztette volna Bellát.

Olyan brutálisan akartam a halálát, hogy annak szüksége visszhangzott a fülemben és elhomályosította látásomat és volt egy íz a nyelvemen. Izmaim rángatóztak a nyomástól, a vágástól, a szükségstől. Meg kellett ölnöm. Szép lassan megnyúzhatnám, apránként, a bőrt az izmokról, az izmokat a csontokról...



Kivéve, hogy a lány – az egyetlen lány a világon – két kézzel kapaszkodott az ülésébe, engem bámulva, szemei még mindig tágra nyitva és teljesen bizalommal telve. A bosszúnak várnia kellett.

„Kapsold be a biztonsági övedet.” Utasítottam. Hangom durva volt a gyűlölettől és a vérszomjtól. Nem a szokásos vérszomjtól. Nem akartam beszennyezni magam azzal, hogy egy kis részük is belém kerüljön.

Bekapcsolta az övet, annak hangjától kissé felugrott. Ez a kis zaj is ugrásra készítette, mégse rezzent össze attól, hogy keresztülszáguldoztam a városon, figyelmen kívül hagyva minden közlekedési szabályt. Éreztem magamon a szemeit. Különösen nyugodtnak tűnt. Számomra ennek nem volt értelme – tudván, hogy min ment keresztül.

„Jól vagy?” Kérdezte, hangja rekedt volt a nyomástól és a félelemtől.

Ő akarta tudni, hogy én jól vagyok-e?

Átgondoltam a kérdését a másodperc töredéke alatt. Nem olyan sokáig, hogy észrevegye tétovázásom. Jól voltam?

„Nem.” Jöttem rá, és hangom forrt a dühtől.

Elvittem ahhoz az úthoz, ahol a délutánt töltöttem a legsilányabb felügyeletet végrehajtva, ami csak létezett. Most sötét volt a fák alatt.

Olyan dühös voltam, hogy testem megfagyott, teljesen mozdulatlan volt. Jeges kezeim sajogtak, hogy összetörhessék a támadót, olyan torz darabokra zúzzák, hogy ne tudják azonosítani...

De az együtt járna Bella egyedül hagyásával, védtelenül a sötétben.

„Bella?” Kérdeztem fogaimon keresztül.

„Igen?” Rekedt hangon válaszolt.

„Jól vagy?” Ez volt a legfontosabb dolog, az elsődleges. A megtorlás csak másodlagos. Tudtam ezt, de a testem annyira telve volt haraggal, hogy nehéz volt ezt el is hinni.

„Igen.” Hangja még mindig tompa volt – a félelemtől, nem kétséges.

És ezért nem hagyhattam itt.

Még ha nem lett volna állandó veszélybe valami bosszantó oknál fogva – valami tréfa, amit a világegyetem játszik vele – még ha biztos is lehetnék benne, hogy tökéletes biztonságban lenne távollétemben, akkor se tudnám itt hagyni a sötétbe.

Biztos nagyon meg van ijedve.

Nem voltam még olyan állapotban, hogy megnyugtassam – még ha pontosan tudtam volna is, hogy csináljam azt, de nem tudtam. Biztos érezte, hogy sugárzik belőlem az erőszakosság, mivel ez elég nyilvánvaló volt. Csak még jobban megijesztettem volna, ha nem tudom lenyugtatni a bennem izzó mérsárlás erős vágyát.

Valami másra kellett gondolnom.

„Tereld el a figyelmem, kérlek.” Könyörögtem.

„Sajnálom, mit csináljak?”

Alig volt erőm, hogy megpróbáljam elmagyarázni neki, mire van szükségem.

„Csak csacsogj valami lényegtelenről, míg le nem nyugszom.” Utasítottam, állkapcsom még mindig összezárva. Csak az a tény tartott a kocsiba, hogy szüksége volt rám. Hallottam a férfi gondolatait, csalódottságát és haragját... Tudtam, hol találom... Becsuktam a szemem, azt kívántam, bárcsak ne látnék semmit...

„Um...” Tétovázott – próbált értelmet találni a kérésem mögött, legalábbis képzeltem. „El fogom ütni Tyler Crowley-t holnap iskola előtt?” Úgy mondta, mintha egy kérdés lett volna. Igen – erre volt szükségem. Természetesen csak Bella tudott ilyen váratlan dologgal előhozakodni. Mint ezelőtt is, az erőszakos fenyegetés viccesen hangzott a szájából – olyan komikus, hogy az már fülsértő. Ha nem égtem volna a gyilkolás vágyától, biztos felnevettem volna.

„Miért?” Kérdeztem parancsoló hangon, hogy tovább beszéljen.

„Azt mondja mindenkinek, hogy elvisz a bálba.” Mondta, hangja megtelt tigris-macska dühvel. „Vagy bolond, vagy még mindig azt akarja helyrehozni, hogy majdnem megölt múlt... nos, emlékszel.” Tette hozzá szárazon. „És úgy gondolja, valahogy a bál a legjobb módja ennek. Szóval kitaláltam, ha veszélyeztetem az életét, akkor egálban leszünk, és akkor nem próbál többet kártalanítani. Nincs szükségem ellenségekre, és talán Lauren is megnyugszik, ha békén hagy engem. Habár lehet, hogy tönkreteszem a Sentra-ját.” Folytatta, most elgondolkozva. „Ha nincs kocsija, senkit se tud elvinni a bálba...”

Olyan serkentő volt látni, hogy néha ő is rosszul értelmez dolgokat. Tyler kitartásának semmi köze se volt a balesethez. Nem úgy tűnt, hogy tudatában lett volna a vonzerejének, amellyel minden fiút megfogott a suliban. Azt se vette észre, hogy milyen vonzerővel bír felettem is? Ah, ez működött. Elméjének zavarba ejtő működése mindig lekötött. Kezdttem kontrollt gyakorolni magam felett, megláttam valamit a bosszún és a kínzáson túl...

„Hallottam erről.” Mondtam neki. Abbahagyta a beszédet, és szükségem volt arra, hogy folytassa.

„Hallottál?” Kérdezte hitetlenkedve. És aztán hangja mérgesebb lett, mint előtte volt. „Ha lebénulna nyaktól lefelé, akkor se tudna elmenni a bálba.”

Azt kívántam, valahogy bárcsak megkérhetném arra, folytassa a halálos fenyegetéseket és a testi bántalmazásokat, amik bolondságnak hangzottak. Nem találhatna jobb módszert, hogy lenyugtasson. És szavai – csak gúnyosak az ő esetében, túlzás – emlékeztetők voltak, amikre nagyon is szükségem volt.

Felsőhajtottam, és kinyitottam szemeimet.

„Jobb?” Kérdezte félénken.

„Nem igazán.”

Nem, nyugodtabb voltam, de nem jobban. Mivel rájöttem, hogy nem ölhettem meg a Lonnie nevű szörnyet, mégis meg akartam tenni, majdnem jobban, mint bármit a világon. Majdnem. Az egyetlen dolog ebben a pillanatban, amit jobban akartam, mint egy nagyon is jogos gyilkosság elkövetését, az ez a lány volt. És habár nem lehetett az enyém, csak egy álom volt, mégis lehetetlenné tette, hogy gyilkos vérengzést tartsak ma este – nem számított, mennyire igazolható tett lett volna.

Bella egy gyilkosnál jobbat érdemelt.

Hét évtizedet töltöttem el azzal, hogy valami más legyek – bármi más, mint egy gyilkos. Az erőfeszítés azon éveit se tettem érdemessé arra, hogy a lány mellett üljek. És mégis úgy éreztem, hogy ha visszatérek abba az életbe – egy gyilkos életébe – még ha csak egyetlen éjszakára is, biztos elvesztem örökké Bellát. Még ha nem is iszom vérükből – még ha nem is lesznek vérvörösek a szemeim bizonyíték gyanánt – nem észlelné a különbséget?

Próbáltam elég jó lenni számára. Ez egy lehetetlen cél volt. Mégis próbálkoztam.

„Mi a baj?” Suttogta.

Lehelete előntötte orromat, és emlékeztem, miért nem érdemlem meg őt. Mindezek után, még akkor is, hogy szerettem őt... még mindig összefolyt tőle a nyál a számban.

Annyi ösztinteséget kellett adnom neki, amennyit csak tudtam. Tartoztam ennyivel neki.

„Néha problémám van a vérmérsékletemmel, Bella.” Kibámultam a sötét éjszakába, azt kívánva, hogy meghallotta a rémületet a hangomban, és hogy mégse tette. Többnyire hogy nem hallotta. Fuss, Bella, fuss. Maradj, Bella, maradj. „De az nem segítene rajtam, ha visszamennék és levadásznám azokat a...” Csak a gondolat majdnem kirántott a kocsiból. Mély levegőt vettem, hagyva illatát, hogy perzselje torkomat. „Legalábbis erről próbálom meggyőzni magamat.”

„Oh.”

Semmi mást nem mondott. Mennyit hallott ki a szavaimból? Lopva rápillantottam, de arca kiolvashatatlan volt. Üres a soktól, talán. Nos, legalább nem sikított. Még nem.

Csend volt egy pillanatig. Magammal harcoltam, próbáltam az lenni, akinek kellett volna lennem. Aki nem lehettem.

„Jessica és Angela aggódni fog.” Mondta halkan. Hangja nagyon nyugodt volt és nem tudtam, hogy lehet ez. Sokkot kapott? Talán a ma esti események még nem értek meg benne. „Úgy volt, hogy találkozom velük.”

Távol akart lenni tőlem? Vagy csak aggódott a barátai aggodalma miatt?

Nem válaszoltam neki, de beindítottam a kocsit és visszafordultam. Minden egyes méterrel a városhoz közeledve nehezebb volt tartanom magam a céljaimhoz. Olyan közel voltam a férfihöz...

Ha lehetetlen volt – ha soha se érdemelhetem meg ezt a lányt – akkor mi értelme volt hagyni, hogy az a férfi büntetlenül elmehessen? Bizonyára megengedhetném magamnak...

Nem. Nem adhattam fel. Még nem. Túlságosan akartam Bellát, hogy megadjam magam.

Az étteremnél voltunk, ahol találkoznia kellett a barátaival, még mielőtt gondolataim értelmet nyerhettek volna. Jessica és Angela már befejezték a vacsorát, és most már mindketten igazán aggódtak Bella miatt. Elindultak megkeresni őt, egyenesen a sötét utcán keresztül.

Nem a megfelelő este volt, hogy kóboroljanak...

„Honnan tudad hová...?” Bella befejezetlen kérdése megzavart, és rájöttem, hogy még egy baklövést követtem el. Túl szétszórt voltam, hogy megkérdezzem, hol kellett találkoznia barátaival.

De ahelyett, hogy befejezte volna a kérdést és a kipréselte volna a választ, Bella megrázta a fejét és félig elmosolyodott.

Mit jelentett ez?

Nos, nem volt időm, hogy rájöjjek, miért fogadta el különös tudásomat. Kinyitottam az ajtómat.

„Hava mész?” Kérdezte megdöbbenve.

Nem hagylak szem elől veszni. Nem engedem meg magamnak, hogy egyedül maradjak ma este. Ebben a sorrendben. „Vacsorázni vislek.”

Nos, ez érdekes lesz. Ez teljesen más estének tűnt, mint mikor azt terveztem, hogy elhozom Alice-t és azt színleljük, hogy véletlen ugyanazt az éttermet választottuk, mint Bella és a barátai. És most itt voltam, tulajdonképpen egy randin a lánnyal. Csak ez nem számított annak, mert nem adtam neki esélyt arra, hogy nemet mondhasson.

Már félig kinyitotta az ajtót, mielőtt körbe sétáltam volna a kocsit – általában nem volt ilyen idegesítő, hogy nem feltűnő sebességgel kellett mozognom – ahelyett, hogy megvárta volna, hogy én tegyem meg azt. Azért volt ez, mert nem szokott ahhoz, hogy úrihölgyként kezeljék, vagy mert nem gondolta, hogy én egy úriember vagyok?

Vártam, hogy csatlakozzon hozzám, egyre nyugtalanabb voltam, miközben barátai a sötét sarok felé tartottak.

„Állítsd meg Jessicát és Angelát, mielőtt az ő nyomukra is rá kellene bukkanom.” Utasítottam gyorsan. „Nem gondolom, hogy vissza tudnám tartani magam, ha megint a többi barátaidba futnék.” Nem, nem lennék elég ahhoz.

Megremegett, és aztán gyorsan összeszedte magát. Lépett egyet feléjük, majd hangosan kiáltott. „Jess! Angela!” Megfordultak, és Bella a feje felett integetett a kezével, hogy észrevegyék.

Bella! Oh, biztonságban van! – gondolta Angela megkönnyebbülve.

Ennyit késni? – dünnyögte magának Jessica, de ő is örült annak, hogy Bella nem vészett el, vagy nem sérült meg. Ez egy kicsit jobban megkedveltette velem.

Visszasiettek, és aztán megálltak megdöbbenve, mikor megláttak mellette.

Uh-uh! – gondolta Jessica aléltan. Ez nem lehet igaz!

Edward Cullen? Azért ment el, hogy megkeresse? De miért kérdezett arról, hogy elmentek kirándulni, ha tudta, hogy itt van... Kaptam egy villámképet Bella gyötrődő arckifejezéséről,

mikor megkérdezte Angelától, hogy a családom sokat hiányzik az iskolából. Nem, nem tudhatta – döntötte el Angela.

Jessica gondolatai átváltottak meglepettségből gyanakvásba. Bella ezt elhallgatta előttem.

„Hol voltál?” Követelte Bellát bámulva, de engem is meglesett a szeme sarkából.

„Eltévedtem. És aztán belefutottam Edward-ba.” Mondta Bella felém intve egyik kezével.

Hangja feltűnően normális volt. Mintha tényleg ez lett volna minden, ami történt.

Biztos sokkot kapott. Csak ez az egy magyarázat volt a nyugodtságára.

„Nem lenne gond, ha csatlakoznék hozzátok?” Kérdeztem – udvariasan; tudtam, hogy már ettek.

Szent ég, de helyes! – gondolta Jessica, feje hirtelen értelmetlenségekkel lett tele.

Angela se volt sokkal nyugodtabb. Bárcsak ne ettünk volna. Wow. Csak. Wow.

Miért nem tudom ezt elérni Bellánál?

„Ööö... persze.” Egyezett bele Jessica.

Angela homlokát ráncolta. „Um, igazából, Bella, mi már ettünk, miközben rád vártunk.”

Ismerte be. „Sajnálom.”

Mi? Fogd be! – panaszkodott magában Jessica.

Bella vállat vont. Olyan nyugodt. Határozottan sokkot kapott. „Semmi gond – nem vagyok éhes.”

„Szerintem enned kellene valamit.” Ellenkeztem. Szüksége van egy kis cukorra a véráramlatába – habár így is elég édes illata volt, gondoltam savanyúan. A félelem pillanatokon belül legyűrhetette, és egy üres gyomor nem segített volna. Olyan könnyen elájult, tudtam ezt tapasztalatból.

Ezek a lányok nem kerülnek veszélybe, ha egyenesen haza mennek. A veszély nem lopózik az ő nyomukban.

És inkább lennék egyedül Bellával – addig, amíg hajlandó egyedül lenni velem.

„Nem bánod, ha én viszem Bellát haza?” Mondtam Jessicának, mielőtt Bella felelhetett volna.

„Így nem kell várnotok, miközben eszik.”

„Uh, nem gond, gondolom...” Jessica szándékosan Bellára nézett, valami jelet keresett, hogy Bella is ezt akarta.

Maradni akarok... de Bella valószínűleg csak magának akarja. Ki ne tenné? – gondolta Jess.

Ugyanabba a pillanatban látta, hogy Bella kacsintott.

Bella kacsintott?

„Oké.” Mondta Angela gyorsan, hogy mihamarabb el tudjanak menni, ha Bella tényleg ezt akarta. És úgy tűnt, ezt akarta. „Holnap találkozunk, Bella... Edward.” Küzdött, hogy közömbösen tudja kimondani a nevemet. Aztán megragadta Jessica kezét és elkezdte őt elhúzni.

Találnom kell valami módot arra, hogy megköszönjem Angelának mindezt.

Jessica kocsija a közelbe volt egy utcalámpa fénye alatt. Bella óvatosan figyelte őket, a kis ránc megjelent a szemei között, míg be nem szálltak a kocsiba, tehát teljesen tudatában volt a veszélynek, amibe benne volt ezelőtt. Jessica integetett, miközben elhajtott, és Bella visszaintegetett. Amint a kocsi eltűnt, mély levegőt vett és felém fordulva rám nézett.

„Őszintén, nem vagyok éhes.” Mondta.

Miért várta meg, hogy elmenjenek, mielőtt beszélt volna? Tényleg egyedül akart velem maradni – még most is, miután tanúja volt gyilkos dühömnek?

Ha ez volt a helyzet, ha nem, enni fog valamit.

„Ne nevetess.” Mondtam.

Kinyitottam előtte az étterem ajtaját és vártam.

Felsőhajtott, és besétált.

Mellette sétáltam a pulthoz, ahol a vendéglősnő várt. Bella még mindig teljesen higgadtnak tűnt. Meg akartam érinteni a kezét, a homlokát, hogy ellenőrizsem hőmérsékletét. De a hideg kezem eltaszítaná az övét, mint ezelőtt is történt.

Jaj nekem – a vendéglősnő gondolati hangja befurakodott tudatomba. Oh, jaj nekem.

Úgy látszott, hogy ez az én éjszakám a csábításra. Vagy csak azért észleltem ezt most jobban, mert annyira kívántam, hogy Bella is lásson engem? Mi mindig vonzóak voltunk a zsákmányunk számára. Nem nagyon gondolkoztam el ezen ezelőtt. Általában – kivéve olyan embereket, mint Shelly Cope és Jessica Stanley, az állandó találkozás enyhítette a félelmet – a félelem meglehetősen gyorsan átveszi a helyét a kezdeti vonzalomnak...

„Egy asztalt két személyre?” Ösztönöztem, mikor a vendéglősnő nem beszélt.

„Oh, ööö, igen. Üdvözlöm Önöket a La Bella Italia-ban.” Mmm! Micsoda hang! „Kérem kövessenek.” Gondolatai elmerültek – számítók lettek.

Talán az unokahúga. Nem lehet a testvére, egyáltalán nem hasonlítanak. De családtag, határozottan. Nem járhatnak.

Az emberek szeme elhomályosodott; semmit se láttak tisztán. Hogy találhatta ez a kicsinyes nő az én fizikai varázsomat - a zsákmányok csapdáját - vonzónak, és hogy nem látta a mellettem álló lánynak a lágy tökéletességét?

Nos, nincs szüksége segítségre, minden esetre – gondolta a vendéglősnő, miközben egy családi méretű asztalhoz vezetett minket az étterem legzsúfoltabb részének közepére.

Megadhatom neki a számomat, miközben a lány itt van...? Merengett.

Kihúztam egy bankjegyet a hátsósebemből. Az emberek mindig együttműködők, ha pénz kerül az előtérbe.

Bella már majdnem elfoglalta a helyét, amit a vendéglősnő mutatott, ellenvetés nélkül.

Megráztam a fejem, és tétozva, oldalra döntötte fejét a kíváncsiságtól. Igen, nagyon kíváncsi volt ma este. A tömeg nem az ideális hely volt a beszélgetésre.

„Talán van valami nyugodtabb hely is?” Kértem a vendéglősnőtől, átadva neki a pénzt.

Szemei kitágultak a meglepettségtől, és aztán összeszűkült, miközben keze közé szorította a borravalót.

„Persze.”

Megleste a pénzt, miközben elvezetett minket egy válaszfal mellett.

Ötven dollár egy jobb asztalért? Még gazdag is. Van értelme – fogadok, hogy a kabátja többbe kerül, mint az én utolsó fizetésem. Fenébe. Miért akar egyedül lenni vele?

Felajánlott nekünk egy fülkét az étterem csendes sarkában, ahol senki se láthatott minket – Bella reakcióját, bármit is mondjak neki. Fogalmam se volt, mit akarhatott ma este tőlem.

Vagy mit adhatok neki.

Mennyi mindent talált már ki? Milyen magyarázattal állt elő a ma esti eseményekre?

„Ez milyen?” Kérdezte a vendéglősnő.

„Tökéletes.” Mondtam neki és, kissé ingerültséget érezve a Bellával szembeni sértő magatartása miatt, szélesen rámosolyogtam, kivillantva fogaimat. Hagy lásson engem tisztán.

Whoa. „Um... a felszolgálójuk azonnal itt lesz.” Nem lehet igaz ez a srác. Biztos csak álmodok. Talán a lány eltűnik... talán ráírom a számomat a tányérjára ketchuppal... Elsétált, kissé oldalazva.

Különös. Még mindig nem volt megijedve. Hirtelen eszembe jutott Emmett incselkedése az ebédlőből, oly sok héttel ez előtről. Fogadok, hogy ennél jobban meg tudnám ijeszteni.

Elvesztettem az életem?

„Tényleg nem kellene ezt tenned az emberekkel.” Szakította félbe gondolataimat Bella rosszalló hangja. „Ez nem igazságos.”

Mereven néztem a bíráló arckifejezését. Hogy értette? Nem ijesztettem meg a vendéglősnőt, szándékom ellenére se. „Mit csináltam?”

„Elkápráztatod az embereket, mint most – valószínűleg levegő után kapkod a konyhában épp most.”

Hmm. Bella közel volt az igazsághoz. A vendéglősnő csak félig volt magánál ebben a pillanatban, tökéletlen értékelést adott rólam az egyik barátjának a kiszolgáló személyzetből.

„Oh, gyerünk már.” Dorgált le Bella, mikor nem válaszoltam azonnal. „Tudnod kell, milyen hatással vagy az emberekre.”

„Elkápráztatom az embereket?” Érdekes módja a dolog kifejezésének. Elég hiteles a ma estét tekintve. Kíváncsi lennék, mi okozta a különbséget...

„Nem vetted észre?” Kérdezte még mindig bíráló hangon. „Szerinted mindenki ilyen könnyen eléri, amit akar?”

„Téged is elkápráztatlak?” Adtam hangot erőteljes kíváncsiságomnak, és aztán a szavak csak kicsúsztak, és túl késő volt visszaszívni őket.

De mielőtt időm lett volna mély megbánásba süllyedni, amiért kimondtam a szavakat hangosan, ő válaszolt. „Gyakran.” És arca halvány rózsaszíntől izzott.

Elkápráztattam.

Csendes szívem jobban megtelt reménnyel, mint azelőtt éreztem volna.

„Hello.” Mondta valaki, a pincérnő, bemutatva magát. Gondolatai hangosak és nyíltabbak voltak, mint a vendéglősnőé, de kizártam hangját. Bella arcát néztem ahelyett, hogy a pincérnőt hallgattam volna, figyeltem a vér szétáradását bőre alatt, azt nem vettem észre, milyen hatással volt ez a torkomra, de azt igen, hogy élénkült fel az arca, hogy mennyire illett ez a bőréhez...

A pincérnő várt valamit tőlem. Ah, az italrendelésünket kérte. Tovább néztem Bellát, és a pincérnő is felé fordult kelletlenül, hogy ránézzen.

„Egy kólát kérek?” Mondta Bella, mintha jóváhagyást kért volna.

„Két kólát kérünk.” Javítottam ki. A szomjúság – normális, emberi szomjúság – a sokk egyik jele volt. Biztosra kell mennem, hogy extra cukor kerüljön a szervezetébe az üdítő által.

Azonban egészségesnek tűnt. Több mint egészségesnek. Sugárzóan nézett ki.

„Mi az?” Követelte – kíváncsi volt, miért bámulok rá, gondolom. Nem voltam teljesen tudatában, hogy a pincérnő elment.

„Hogy érzed magad?” Kérdeztem.

Pislogott, meglepődött a kérdésemtől. „Jól vagyok.”

„Nem érzel szédülést, émelygést, nem fázol?”

Most még inkább összezavarodott. „Kellene?”

„Nos, tulajdonképpen arra várok, hogy sokkot kapj.” Félig mosolyogtam, várva az ellenkezését. Nem szerette, hogy ha vele törődtek.

Beletelt egy percbe, mire válaszolt. Szemei kissé életlenek voltak. Így nézett néha, mikor rámosolyogtam. El volt... kápráztatva?

Szerettem ezt hinni.

„Nem gondolom, hogy az megtörténne. Mindig jó voltam a kellemetlen dolgok elnyomásában.” Válaszolt kissé kifulladásra.

Sok gyakorlata volt a kellemetlen dolgokkal? Az élete mindig ilyen veszélyes volt?

„Akkor is.” Mondtam neki. „Jobban fogom magam érezni, ha beléd kerül egy kis cukor és étel.”

A pincérnő visszatért a két kólával és egy kosár kenyérrel. Letette elém őket, és a rendelést kérte tőlem, próbálva magára vonni szemeimet. Mutattam neki, hogy Bellára kellene figyelnie, és aztán megint kizártam a hangját. Közönséges volt az elméje.

„Um...” Bella gyorsan az étlapra pillantott. „Kérek egy gombás raviolit.”

A pincérnő türelmetlenül visszafordult felém. „És neked?”

„Nekem semmit.”

Bella vágott egy kis arcot. Hmm. Biztos észrevette, hogy sose eszek. Mindent észre vett. És én mindig elfelejtettem óvatosnak lenni körülötte.

Vártam, míg megint egyedül lettünk.

„Igyál.” Követeltem.

Meglepődtem, mikor azonnal és tiltakozás nélkül teljesítette kérésemet. Addig ivott, míg a pohár ki nem ürült, így elé toltam a másik pohár kólát is, homlokomat ráncoltam. Szomjúság, vagy sokk?

Ivott még egy kicsit, és aztán reszketett.

„Fázol?”

„Csak a kóla miatt.” Mondta, de megint megborzongott, ajkai kissé remegtek, mint ha vacogna a foga.

A csinos blúz, amit viselt, túl vékonynak tűnt, hogy kelően megvédje őt; úgy tapadt rá, mint egy második bőr, majdnem olyan törekeny, mint az első. Olyan gyenge, olyan halandó volt.

„Nincs kabátod?”

„De.” Körülnézett maga körül, kicsit zavarodott volt. „Oh – Jessica kocsijában hagytam.”

Kibújtam a kabátomból, azt kívánva, hogy ez a gesztus bárcsak ne lenne elrontva testem hőmérséklete miatt. Kedves lett volna tőlem, ha egy meleg kabátot tudtam volna felajánlani neki. Mereven nézett rám, arca megint forni kezdett. Mire gondol most?

Átadta neki a kabátot az asztalon keresztül, és azonnal fel is vette azt, és aztán megint megborzongott.

Igen, jó lett volna melegebbnek lenni.

„Köszönöm.” Mondta. Mély levegőt vett, és aztán felgyűrte a túl hosszú ujjakat, hogy kiszabadítsa a kezeit. Megint vett egy mély levegőt.

Végre megértette, mi történt vele az este folyamán? A színe még mindig jó volt; bőre krém és rózsaszínű a mélykék blúzzal szemben.

„Ez a kék remekül megy a bőröd színéhez.” Bókoltam neki. Csak őszinte voltam.

Elpirult, kihangsúlyozva ezzel véleményem hatását.

Jól nézett ki, de nem volt értelme kockázatot vállalni. Eléltam a kosár kenyeret.

„De tényleg.” Ellenkezett, kitalálva motivációm. „Nem fogok sokkot kapni.”

„Kellene – egy normális ember azt kapna. Még megrázottnak se tűnsz.” Ránéztem rosszallóan, kíváncsi voltam, miért nem tudott normális lenni, majd arra, hogy tényleg azt akarom-e, hogy normális legyen.

„Igazán biztonságban érzem magam veled.” Mondta, szemei megint bizalommal voltak megtelve. Bizalommal, amit nem érdemeltem meg.

Ösztönei mindig rosszak voltak – fordítottak. Ez biztos probléma. Nem ismerte fel úgy a veszélyt, ahogy azt egy embernek kellene. Ellentétes reakciói voltak. A futás helyett ottmaradt, vonzotta azt, amitől meg kellene ijednie...

Hogyan védhetném meg magamtól, ha egyikünk se akarja azt?

„Ez sokkal bonyolultabb, mint terveztem.” Motyogtam.

Láttam, ahogy forgatja a szavaimat a fejébe, és azon tűnődtem, mit fog kihámozni belőlük.

Megfogott egy kenyérrudat és elkezdte azt enni anélkül, hogy úgy tűnt volna, tudatában lenne az eseményeknek. Rágcsált egy pillanatig, és aztán oldalra hajtotta fejét elgondolkozva.

„Általában jobb hangulatban vagy, mikor ilyen volágosak a szemeid.” Mondta közömbös hangon.

Megfigyelése, tényként tálalva, felkavart. „Mi van?”

„Mindig mogorvább vagy, mikor a szemeid feketék – akkor számítok is rá. Van egy elméletem erről.” Tette hozzá könnyedén.

Szóval előhozakodott a saját magyarázatával. Természetesen ezt tette. Éreztem a rettegés mély értelmét, miközben azon tűnődtem, mennyire kerülhetett közel az igazsághoz.

„Még több elmélet?”

„Mm-hm.” Még egy falatot elrágcsált, teljesen közömbösen. Mint ha nem egy szörnyeteg tekintetét vitatná meg magával a szörnyeteggel.

„Remélem kreatívabb voltál ezúttal...” Hazudtam, mikor nem folytatta. Amit igazán reméltem az az volt, hogy tévedett – hogy mérföldekre járt az igazságtól. „Vagy még mindig képregényekből lopsz?”

„Nos, nem, nem egy képregényből szedtem ezt.” Mondta, egy kicsit zavarban volt. „De nem is egyedül jöttem rá.”

„És?” Kérdeztem fogaimon keresztül.

Biztos nem beszélne ilyen nyugodtan, ha a sikítás közelében járna.

Miközben tévővázott, harapdálta az ajkát, a pincérnő visszatért Bella ételével. Kis figyelmet fordítottam csak a felszolgálóra, miközben lerakta a tányért Bella elé, és aztán megkérdezte, akarok-e bármit is.

Udvariasan elutasítottam, de kértem még két kólát. A pincérnő nem vette észre az üres poharakat. Felvette őket és elment.

„Elmondod?” Buzdítottam nyugtalanul, amint megint egyedül voltunk.

„Elmondom majd a kocsiba.” Mondta halkan. Ah, ez rossz lesz. Nem vot hajlandó elmondani találgatását mások előtt. „Ha...” Tette hozzá hirtelen.

„Feltételek is vannak?” Olyan feszült voltam, hogy majdnem morogva mondtam ki a szavakat.

„Van pár kérdésem, természetesen.”

„Természetesen.” Értettem egyet, hangom kemény volt.

Kérdései valószínűleg elegek lesznek ahhoz, hogy megtudjam gondolatainak irányát. De hogy válaszoljak rájuk? Felelősségteljes hazugságokkal? Vagy elűzzem az igazsággal? Vagy ne mondjak semmit, képtelen voltam eldönteni.

Csendben ültünk, miközben a pincérnő újratöltötte a poharainkat.

„Nos, vágj bele.” Mondtam, állkapcsom összeszorítva, mikor a pincérnő elment.

„Miért vagy itt Port Angeles-ben?”

Ez túl egyszerű kérdés volt – neki. Ezzel nem árult el semmit, míg a válaszom, ha őszinte, túl sokat adna neki cserébe. Hagy tárjon fel valami mást először.

„Következő.” Mondtam.

„De ez a legegyszerűbb!”

„Következő.” Mondtam újra.

Mérges lett elutasításom miatt. Elnézett rólam, le a lábára. Lassan, erősen gondolkozva, beleharapott a kenyérbe és rágcsált mérlegelés közben. Leöblítette egy kis kólával, és aztán végül felnézett rám. Szemei összeszűkültek a gyanakvástól.

„Akkor rendben.” Mondta. „Mondjuk, természetesen feltételesem, hogy... valaki... tudja, mit gondolnak az emberek, olvassa a gondolatokat, tudod – csak pár kivétellel.”

Lehetett volna rosszabb is.

Ez magyarázta a félmosolyát a kocsiba. Gyors volt – soha senki nem feltételezte még ezt rólam. Kivéve Carlsile, és az inkább nyilvánvaló volt akkor, a kezdetekkor, mikor minden gondolatára válaszoltam, mint ha nekem mondta volna őket. Hamarabb megértette, mint én... Ez a kérdés nem volt olyan rossz. Miközben az tiszta volt, hogy tudta, valami baj volt velem, az mégse volt olyan komoly, mint ami lehetett volna. A gondolatolvasás, mindezek után, nem egy jellegzetes vámpír tulajdonság. Követtem a feltételezését.

„Csak egy kivétellel.” Javítottam ki. „Feltételesem.”

Küzdött egy mosoly ellen – homályos őszinteségem örömet okozott neki. „Rendben, akkor egy kivétellel. Hogyan működik ez? Mik a határai? Hogy tud... az a valaki... megtalálni valaki mást pontosan a jó időben? Honnan tudhatja, hogy valaki bajban van?”

„Feltételesem?”

„Persze.” Ajkait összevonta, tiszta barna szemei türelmetlenek voltak.



„Nos.” Tétováztam. „Ha... az a valaki...”

„Hívjuk Joe-nak.” Javasolta.

Nevetnem kellett lelkesedésén. Tényleg úgy gondolta, hogy az igazság egy jó dolog? Ha titkaim olyan kellemesek, akkor miért rejtegetném előle őket?

„Akkor Joe.” Értettem egyet. „Ha Joe figyelt volna, az időzítésnek nem kellett volna annyira pontosnak lennie.” Megráztam a fejem és elnyomtam egy reszketést arra gondolva, hogy milyen közel jártam ahhoz, hogy elkéssek ma. „Csak te tudsz bajba keveredni egy ilyen kis városban. Tudod, hogy lerombolhattad volna a város bűnözési statisztikáját egy évtizedre.” Ajkait lebiggyesztette, és felfújta magát. „Mi egy feltételes esetről beszélünk.”

Nevettem az ingerültségén.

Ajkai, bőre... Olyan lágnak tűntek. Meg akartam érinteni őket. Hozzá akartam nyomni az ujjam hegyét a szemöldökei közötti redőhöz és ki akartam simítani azt. Lehetetlen. Bőröm visszataszítaná az övét.

„Igen, arról beszéltünk.” Mondtam, visszatérve a beszélgetéshez, mielőtt még teljesen elkedvteleníteném magam. „Hívhatnánk téged Jane-nek?”

Felém hajolt az asztalon keresztül, minden humor és ingerültség eltűnt tágra nyílt szemeiből.

„Honnan tudad?” Kérdezte, hangja halk és mégis erőteljes volt.

Elmondhatom neki az igazat? És, ha igen, mennyire részletesen?

El akartam mondani neki. Ki akartam érdemelni a bizalmat, amit még mindig láttam az arcán.

„Megbízatsz bennem, tudod.” Suttogta, és előrenyújtotta egyik kezét, mint ha meg akarta volna érinteni kezeimet ott, ahol azok az üres asztal tetején pihentek előttem.

Visszahúztam őket – utáltam fagyos, kő tapintású bőröm által kiváltott reakciójának gondolatát – és ő leejtette a kezét.

Tudtam, hogy megbízhattam benne a titkaim megvédésének tekintetében; teljesen megbízható volt. De nem tudtam benne megbízni abban a tekintetben, hogy ezek a titkok nem rémisztik meg. Félnie kellene. Az igazság maga volt a horror.

„Nem tudom, van e választásom többé.” Motyogtam. Eszembe jutott, hogy egyszer azzal incselkedtem vele, hogy 'kivételesen figyelmetlennek' neveztem, megsértve ezzel. Nos, legalább ezt az igazságtalanságot helyre tudtam hozni. „Tévedtem – sokkal jobb megfigyelő vagy, mint gondoltam volna rólad.” És, habár lehet, hogy nem vette észre, de már nagyra tartottam. Semmiről se maradt le.

„Azt hittem neked mindig igazad van.” Mondta, mosolyogott, miközben incselkedett velem.

„Valaha így is volt.” Valaha tudtam, mit csinálok. Valaha biztos voltam tetteimben. És most minden fejetlen és zűrzavaros.

Mégse cserélném el. Nem akartam olyan életet, amelynek volt értelme. Nem, ha a zűrzavar azt jelenti, hogy Bellával lehetek.

„Tévedtem veled kapcsolatban egy másik dologgal is.” Folytattam, átirányítva a témát egy másik irányba. „Te nem a baleseteket vonzod – az nem elég széles besorolás. Te a bajt vonzod. Ha valami veszélyes dolog van 10 kilométeres körzetben, az mindig megtalál téged.”

Miért őt? Mit tett, hogy ezt érdemelte?

Bella arca megint komoly lett. „És magadat is ebbe a kategóriába teszed?”

Az őszinteség fontosabb volt ebben a tekintetben a kérdésére, mint bármi más.

„Egyértelműen.”

Szemei kissé összeszűkültek – most nem gyanakvóak, hanem furcsán törődőek. Megint kinyújtotta a kezét az asztalon keresztül, lassan és megfontoltan. Pár centire elhúztam a kezeimet az övétől, de figyelmen kívül hagyta ezt, szándékában volt megérinteni engem.

Visszatartottam a légzésem – most nem az illata miatt, hanem a hirtelen, elsöprő feszültség miatt. Félelem. A bőröm undort kelthet benne. Elrohanhat.

Könnyedén végigsimította ujaival a kézfejem tetejét. A kellemes, önkéntes érintésének melege olyan volt, amit még sose éreztem ezelőtt. Majdnem tiszta élvezet. Az lett volna, ha

eltekintek a félelemtől. Figyeltem az arcát, miközben hideg kőbőrömet érintette meg, még mindig képtelen voltam lélegezni.

Egy félmosoly által szája sarkai felfelé íveltek.

„Köszönöm.” Mondta, találkozott tekintetemmel az ő erőteljes bámulása. „Most már kétszeresen.”

Lágy ujjai megálltak a kezemen, mint ha jól esne nekik, hogy ott lehetnek.

Olyan közömbösen válaszoltam, ahogy csak képes voltam. „Ne hagyjuk, hogy harmadik alkalom is legyen, egyetértesz?”

Grimaszolt erre, de bólintott is.

Kihúztam a kezem az övéi alól. Olyan nagyszerű érzés volt az érintése, nem várhattam meg, míg a türelmének varázsa eltűnik, hogy aztán fordított hatása legyen. Kezeimet az asztal alá rejtettem.

Olvastam a szemeit; habár az elméje csendes volt, érzékelni tudtam a bizalmat és a kíváncsiságot a szemeiben. Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy válaszolni akartam a kérdésére. Nem azért, mert tartoztam neki ezzel. Nem azért, mert azt akartam, hogy bízson bennem.

Azt akartam, hogy ismerjen engem.

„Követelek Port Angeles-be.” Mondtam neki, a szavak túl gyorsan folytak ki belőlem, hogy átgondolhassam őket. Ismertem az igazság veszélyét, a kockázatot, amit vállaltam. A természetellenes nyugalma bármelyik pillanatban átfordulhatott hisztériává. Tudva ezt, egyre gyorsabban beszéltem. „Soha se próbáltam egy meghatározott személyt életben tartani ezelőtt, és ez sokkal fáradtságosabb, mint hittem volna. De talán csak azért, mert rólad volt szó.

Mindennapi emberek úgy tűnik, túl tudnak élni egy napot katasztrófák nélkül.”

Figyeltem őt, várakozva.

Mosolygott. Ajkai felfelé görbültek, és csokoládé barna szemei melegséget tükröztek.

Épp bevallottam, hogy utána lopakodtam, és ő mosolyog.

„Gondoltál már arra, hogy nekem már az első alkalommal, a furgonos esetről, végem volt, és hogy te beleavatkoztál a végzet útjába?” Kérdezte.

„Az nem az első alkalom volt.” Mondtam, lebamultam a sötét, gesztenyebarna asztalterítőre.

Vállaim szégyenkezve begörbültek. Védőgátjaim leomlottak, az igazság még mindig vakmerően és szabadon ömlött belőlem. „Neked már akkor véged volt, mikor először találkoztunk”

Ez igaz volt, és épp ezért dühített engem. Az élete olyan volt, mint ha egy kés élén táncolna. Olyan, mint ha meg a halál célpontja lett volna, megjelölve a kegyetlen, igazságtalan sors által, és – mióta én bizonyítottam egy erre nem hajlandó eszköz voltam – ugyanaz a sors tovább próbálkozik kivégzésével. Elképzeltem a sors alakját – rettenetes, féltékeny boszorka, egy bosszúálló hárpia.

Azt akartam, hogy valami, vagy valaki felelős legyen mindezért – azért, hogy valami konkrét dolog ellen tudjak küzdeni. Valami, bármi, mai elpusztítható, azért, hogy Bella biztonságba legyen.

Bella nagyon csendes volt; légzése felgyorsult.

Ránéztem, tudván, hogy végre látom a félelmet, amit vártam. Nem éppen most ismertem be, hogy mennyire közel jártam a megöléséhez? Közelebb, mint a furgon, ami csak pár centire állt meg tőle, mielőtt elűthette volna. És mégis, arca nyugodtak voltak, szemei ugyan összeszűkültek, de csak az érdeklődéstől.

„Emlékszel?” Emlékeznie kellett erre.

„Igen.” Mondta halkan és megfontoltan. Mély szemei tudatossággal voltak telve.

Tudta. Tudta, hogy meg akartam ölni.

Hol van a sikítózás?

„És mégis itt ülsz.” Mondtam, rátapintva az ellentmondásra.

„Igen, itt ülök... miattad.” Arckifejezése megváltozott, kíváncsivá vált, miközben nem igazán ravaszul témát változtatott. „Mert valahogy tudtad, hogy találj meg ma engem...?”

Reményvesztetten megpróbáltam megint áthatolni a gondolatait védő falon, kétségbeesetten, hogy megértem őt. Ennek nem volt logikai értelme számomra. Hogy törődhet a többi dologgal, mikor ez a szembetűnő igazság ott volt az orra előtt?

Várt, kíváncsian. Bőre sápadt volt, ami természetes volt az ő esetében, de mégis aggasztott engem. Vacsorája szinte érintetlenül feküdt előtte. Ha továbbra is túl sokat mondok neki, szüksége lesz erőre, mikor a sokk elmúlik.

Megneveztem feltételemet. „Te eszel, én beszélek.”

Feldolgozta ezt egy fél pillanat alatt, és aztán egy falatot rakott a szájába olyan gyorsan, hogy ezzel megcáfolta nyugodtságát. Sokkal nyugtalanabb volt a válaszom miatt, mint azt a szeme mutatták.

„Nehezebb volt, mint kellett volna – a nyomodra bukkanni.” Mondtam neki. „Általában bárkit könnyen megtalálok, ha már előtte egyszer hallottam a gondolatait.”

Óvatosan az arcát figyeltem, miközben ezt mondtam. Helyesen tippelni egy dolog volt, megerősítést kapni rá pedig egy másik.

Mozdulatlan volt, szemei tágak. Úgy éreztem, fogaim összezsáttantak, miközben vártam pánikrohamát.

De csak pislogott egyszer, hangosan nyelt, és aztán gyorsan bekapott még egy falatot a szájába. Azt akarta, hogy folytassam.

„Jessicát figyeltem.” Folytattam, figyelve minden szót, miközben azok értelmet nyernek.

„Nem körültekintően – ahogy már mondtam, csak te tudsz bajba kerülni Port Angelesbe –”

Nem tudtam ellenállni, hogy ezt hozzá ne tegyem. Észrevette, hogy más emberek élete nem volt olyan meggyötört a halál közeli élmények által, vagy azt hitte, hogy ez normális? Ő volt a legtávolabbi dolog a normálistól, amivel valaha is találkoztam. „És először nem tűnt fel, mikor saját utadra indultál. Aztán, mikor rájöttem, hogy már nem vagy Jessicával, kerestelek a könyvesboltnál, amit Jessica fejében láttam. Tudtam, hogy nem mentél be, és aztán délnek indultál... és azt is tudtam, hogy hamarosan elfordultál. Szóval csak vártam rád, véletlenszerűen keresgéltem az utcán járó emberek gondolataiban – hogy lássam, valaki hátha észrevett téged, így tudhattam volna merre vagy. Nem volt okom aggódni... de mégis különösen nyugtalan voltam...” Légzésem felgyorsult, miközben eszembe jutott a pánik érzése. Illata lángolt a torkomban és boldog voltam emiatt. Ez volt az a fájdalom, ami azt jelentette, hogy életben volt. Amíg égek, addig biztonságban volt.

„Körbe-körbe vezettem, végig... hallgatva.” Reméltem, a szavaknak volt értelme számára. Összezavaró lehet ez az egész. „A Nap végre lement, és ki akartam szállni, hogy gyalog kövessetek. És aztán –”

Miközben az emlék elragadott – tökéletesen tiszta és olyan életszerű, mint ha pont abba a pillanatban lettem volna – ugyanazt a gyilkos dühöt éreztem keresztülfolyjni a testemen, megdermesztve azt.

Holtan akartam látni azt a férfit. Szükségem van arra. Állkapcsom szorosan összezárt, miközben arra koncentráltam, hogy az asztalnál tartsam magam. Bellának még mindig szüksége volt rám. Ez az, ami számított.

„Aztán mi történt?” Suttogta, sötét szeme tágra nyitva.

„Hallottam, mire gondoltak.” Mondtam a fogaimon keresztül, képtelen voltam a szavakat úgy kimondani, hogy ne morogjak. „Láttam az arcodat a fejében.”

Alig tudtam ellenállni a vágynak, hogy megöljem. Még mindig pontosan tudtam, hol találhatom meg. Sötét gondolatai magukba szívták az éjszaka égét, engem is maguk felé húzva...

Rendeztem arcvonásaimat, tudván, hogy arckifejezésem egy szörnyeteget tükrözött, egy vadászt, egy gyilkost. Csukott szemeim elé képzeltem Bellát, hogy kontroláljam magam,

csakis az ő arcára összpontosítva. Csontjai finom szerkezet, fakó bőrének vékony burka – mint ha selyem fedné be az üveget, hihetetlen lágy és könnyű összetörni. Túl sebezhető volt ebben a világban. Szüksége volt egy védelmezőre. És, a végzet kusza működésének következtében, én voltam a legközelebbi elérhető eszköz.

Próbáltam elmagyarázni erőszakos reakciómat úgy, hogy megérthesse.

„Nagyon... nehéz volt – el se tudod hinni, milyen nehéz – számomra, hogy csak egyszerűen elhozzalak, és őket... életben hagyjam.” Suttogtam. „Elengedhettelek volna Jessicával és Angelával, de attól féltem, hogy ha egyedül hagysz, megkerestem volna őket.”

Ma este már másodszorra, beismertem egy szándékolt gyilkosságot. Legalább ez indokolható volt.

Csendben volt, miközben én azért küzdtem, hogy uralkodjam magamon. Hallottam a szívverését. Szabálytalan volt a ritmusa, de lelassult, ahogy telt az idő, míg nem újra egyenletes lett. Légzése is egyenletes és nyugodt volt.

Túl közel voltam a határomhoz. Haza kellett hogy vigyem, mielőtt...

Aztán megölöm azt a férfit? Megint egy gyilkossá válok, mikor megbízik bennem? Van rá mód, hogy megállítsam magam?

Megígérte, hogy elmondja a legújabb elméletét, ha egyedül leszünk. Akarom én azt hallani? Nyugtalan voltam emiatt, de lehet-e a büntetés a kíváncsiságom miatt rosszabb, mint hogy ne tudjam?

Mindenesetre, biztos elég igazságot kapott egy estére.

Megint ránéztem, és arca sápadtabb volt, mint előtte, de még mindig higgadt.

„Készen állsz hazamenni?” Kérdeztem.

„Kész vagyok elmenni.” Mondta, óvatosan megválogatta szavait, mint ha egy sima 'igen' nem fejezte volna ki teljesen azt, amit mondani akart.

Idegcsillapító.

A pincérnő visszatért. Hallotta Bella utolsó kijelentését, miközben a fal másik oldalán tétovázott azon tűnődve, mit tudna még felajánlani nekem. Égnek akartam emelni tekintetemet néhány ajánlására, amit a fejében forgatott.

„Hogy állunk?” Kérdezte tőlem.

„Fizetnénk, köszönöm.” Mondtam neki, szemeim még mindig Bellán.

A pincérnő légzése elállt és pillanatnyilag – Bella kifejezését használva – el volt kápráztatva a hangomtól.

A ráeszmélés hirtelen pillanatában, hallva saját hangomat a jelentéktelen ember fejében, rájöttem, miért vonzottam az emberek csodálatát ma este – és nem ijedtek meg tőlem.

Mindez Bella miatt volt. Olyan erősen próbálkoztam, hogy biztonságos legyek a számára, hogy a legkevésbé legyek ijesztő, hogy emberi lehessenek, szóval így tényleg elvesztettem életem. A többi ember most csak a szépséget látta, miközben velem született borzalom óvatosan el lett nyomva.

Felnéztem a pincérnőre, vártam, hogy magához térjen. Ez elég vicces volt, most, hogy megértettem a mögötte rejlő okot.

„Persze.” Dadogta. „Itt is van.”

Átnyújtotta nekem a dossziét a számlával, és arra a kártyára gondolt, amit a nyugta mögé csúsztatott. Egy kártya, amin rajta volt a neve és telefonszáma.

Igen, ez elég vicces volt.

Megint kéznél volt a pénz. Azonnal visszaadtam a dossziét, így nem kellett arra pazarolnia az idejét, hogy arra a telefonhívásra várjon, amit sose fog megtörténni.

„A visszajárót tartsa meg.” Mondtam neki, remélve, hogy a borraival nagysága enyhíti csalódottságát.

Felálltam, és Bella gyorsan követette mozdulatomat. Fel akartam ajánlani neki kezemet segítségül, de úgy gondoltam, hogy nem kellene tovább feszegetnem szerencsém ezen az

estén. Köszönetet mondtam a pincérnőnek, szemeim sose hagyták el Bella arcát. Úgy tűnt, Bella is szórakoztatónak talált valamit.

Kisétáltunk; annyira közel sétáltam mellette, amennyire csak mertem. Elég közel, hogy a testéből áradó melegség olyan volt, mint egy fizikai érintés a testem bal oldala mellett.

Miközben kitártam előtte az ajtót, csendesen sóhajtott, és azon tűnődtem, mi szomoríthatta el. Belenéztem a szemébe, majdnem rákérdeztem, mikor hirtelen lesütötte a szemét zavartnak tűnve. Ez még kíváncsibbá tett, annyira, hogy vonakodtam rákérdezni. A köztünk lévő csend folytatódott, miközben kinyitottam neki az ajtót, majd beszálltunk a kocsiba.

Felcsavartam a fűtést – a melegebb időjárás hirtelen eltűnt; a hideg kocsi kényelmetlen lehetett neki. Összehúzta magát a kabátomban, egy kis mosoly jelent meg az ajkain.

Vártam, elhalasztva a beszélgetést addig, amíg a tengerparti sétány lámpái el nem halványodtak. Olyan volt, mint ha még inkább egyedül lettünk volna.

Ez volt a helyes dolog? Most, hogy csak rá fókuszáltam, a kocsi nagyon kicsinek tűnt. Illata kavargott a fűtés áramlata által, felerősítve azt. Saját erejéből növekedett, mint egy önálló egyed a kocsiban. Egy egyéniség, amely elismerést követel.

Megkapta; égtem. Azonban az égés elfogadható volt. Különösen helyénvaló volt számomra.

Olyan sokat adtam ma este – többet, mint gondoltam volna. És ő itt volt, még mindig mellettem önként. Tartoztam ezért cserébe valamivel. Egy áldozattal. Egy égető ajánlattal.

Most, bárcsak ennyi lenne az egész, csak égés és semmi több. De a méreg megtöltötte számát, és izmaim megfeszültek a várakozástól, mint ha vadásztam volna...

Gondolnom kellett valami másra. És tudtam, mi terelhetné el figyelmemet.

„Most.” Mondtam neki, a reakciójától való félelem kiélezte az égést. „Ez a te köröd.”

## 10. Elmélet

„Kérdezhetek még egyet?” Kérlelt ahelyett, hogy válaszolt volna a kérésemre.

Idegem voltam, nyugtalan a legrosszabb miatt. És mégis, milyen csábító, hogy meghosszabbítsam ezt a pillanatot. Bella velem van, önszántából, csak még pár másodperccel tovább. Sóhajtottam a nehéz helyzetre, aztán azt mondtam „Egyet.”

„Nos...” Hezitált egy pillanatig, mintha azt döntené el, hogy melyik kérdést tegye fel. „Azt mondtad, hogy tudtad, hogy nem mentem be a könyvesboltba, és hogy dél felé indultam.

Kíváncsi lennék honnan tudtad.”

Kibámultam a szélvédőn. Itt van megint egy olyan kérdés, ami semmit nem fed fel az ő oldaláról, az enyémről viszont túl sokat.

„Azt hittem, hogy túl vagyunk a köntörfalazáson.” Mondta, a hangja bíráló és csalódott volt. Milyen ironikus. Irgalmatlanul köntörfalazó volt, és nem is tudott róla.

Nos, azt akarja, hogy egyenes legyen velem. És ez a társalgás úgysem megy semmi jó felé.

„Hát rendben” Mondtam. „Követtem az illatodat.”

Meg akartam nézni az arcát, de féltem, hogy mit láthatok. Helyette hallgattam, ahogy a légzése felgyorsul, majd megnyugszik. Egy pillanat múlva újra beszélt, és a hangja nyugodtabb volt, mint amire számítottam.

„És nem válaszoltál az egyik első kérdésemre...” Mondta.

Lenéztem rá, rosszállóan. Húzta az időt.

„Melyikre?”

„Hogy működik – a gondolatolvasás?” Kérdezte, megismételve a kérdését az étteremből.

„Mindenkinek tudod olvasni a gondolatait, bárhol? Hogy csinálod? A családot többi tagja is képes...” Kifulladt, és újra elpirult.

„Ez több mint egy kérdés.” Mondtam.

Csak nézett rám, és várta a válaszokat.

És miért ne mondjam el neki? Már úgylát kitalálta a legtöbbet, és ez egy könnyebb téma, mint ami lehetne.

„Nem csak én tudom ezt. És nem hallok bárkit, bárhol. Elég közel kell lennem hozzájuk. Minél ismerősebb valaki... hangja, annál távolabbról meg tudom hallani. De még így is nem több, mint pár mérföld távolságból.” Próbáltam egy olyan módra gondolni, amellyel le tudnám neki írni, hogy megérthesse. Egy hasonlatot felhozni számára. „Egy kicsit olyan, mintha egy nagy csarnokba lennél, ami tele van emberekkel, és mindenki egyszerre beszél. Csak morgás – zümmögő hangok a háttérben. Ha ráfókuszálok valakire, annak a gondolatai tisztává válnak. Legtöbbször kikapcsolom ezt – elég zavaró tud lenni. És könnyebb úgy normálisnak látszódni” – grimaszoltam – „amikor valakinek nem a gondolataira válaszolok, hanem a szavaira.”

„Miből gondolod, hogy engem nem hallasz? Csodálkozott.

Továbbra is igazat mondtam és egy újabb hasonlatot hoztam fel.

„Nem tudom” Vallottam be. Az egyedüli tippem, hogy a te agyad nem úgy működik, mint a többieké. Mintha a te gondolataid AM frekvencián lenne és én csak az FM frekvenciát fogom.”

Rájöttem, hogy valószínűleg nem tetszik neki ez a magyarázat. Megérezve a reakcióját mosolyogtam. Nem okozott csalódást.

„Az agyam nem működik jól?” Kérdezte, a hangja bosszúsan emelkedett. „Csodabogár vagyok?”

Ah, megint ironikus.

„Én hallok hangokat a fejemben, és te azért aggódsz, hogy te vagy a csodabogár.” Nevettem.

Minden apró dolgot megértett, de a lényegeseket mégis fordítottnak értelmezte. Mindig a rossz ösztön...

Bella az ajkát harapdálta, és a ránc a szemei közt egyre mélyült.

„Ne aggódj.” Nyugtattam. „Ez csak egy elmélet...” És volt egy lényegesebb elmélet, amit meg kellett vitatnunk. Nyugtalan voltam, túl akart lenni rajta. Minden eltelt másodperc egyre többet számít.

„Így vissza is jutottunk hozzád.” Mondtam kétfajta érzéssel, nyugtalanul és vonakodva. Sőhajtott, még mindig az ajkát rágcsálta – Attól féltem, hogy megsebesíti magát. A szemembe nézett, az arca fájdalmat tükrözött.

„Nem jutottunk már túl a köntörfalazáson?” Kérdeztem nyugodtan.

Lefelé nézett, küzdött néhány nehézséggel magában. Hirtelen megmerevedett és a szeme tágra nyílt. Félelem futott végig az arcán, most először.

„Uram Isten!” Zihálta.

Pánikba estem. Mit láthatott? Mivel ijesztettem meg?

Aztán rám kiáltott. „Lassíts!”

„Mi a baj?” Nem értettem honnan ered a félelme.

„160-nal mérsz!” Ordította. Kipillantott az ablakon és elborzadt a mellettünk száguldó sötét fáktól.

Ez az apró dolog, egy kis sebesség okozta a félelmét?

Forgattam a szemem. „Nyugodj meg, Bella!”

„Próbálsz megölni minket?” Kérdezte, a hangja magas és merev volt.

„Nem fogunk összeütközni semmivel.” Ígértem.

Mély levegőt vett és aztán valamivel egyenletesebb hangon beszélt. „Miért sietsz ennyire?”

„Mindig így vezetek.”

Találkoztam a tekintetével, jót derültem a megdöbbenet arckifejezésén.

„Tartsd a szemed az úton!” Kiáltotta.

„Sose volt balesetem, Bella. Még büntetőcédulát se kaptam soha.” Rávigyorogtam és megérintettem a homlokom. Egyre viccesebb lett a helyzet – képtelenség, hogy valami olyannal viccelődök vele, ami titkos és különleges. „Beépített radarom van.”

„Nagyon vicces.” Mondta gúnyosan, a hangja inkább rémült volt, mint dühös. „Charlie rendőr, emlékszel? Úgy neveltek, hogy tartsam be a közlekedési szabályokat. Mellesleg, ha nekimegyünk egy fának, te valószínűleg csak simán elsétálhatsz.”

„Valószínűleg.” Ismételtam és minden humor nélkül nevettem. Igen, teljesen másképp élnénk ár egy autóbalesetet. Teljes joggal aggódott, a vezetési képességeim ellenére... „De te nem.” Sóhajtottam, majd hagytam, hogy a kocsí lassuljon. „Boldog vagy?”

A kilométerórát nézte. „Majdnem.”

Még mindig túl gyors neki? „Utálok lassan vezetni.” Motyogtam, de hagytam, hogy a mutató még egy sávval lejjebb menjen.

„Ez neked lassú?” Kérdezte.

„Eleget kommentáltad a vezetési stílusomat.” Mondtam türelmetlenül. Hányszor tért már ki a kérdésem elől? Háromszor? Ilyen borzalmasak a feltevései? Tudnom kell – most azonnal.

„Még mindig várom a legutóbbi elméletedet.”

Megint elkezdte rágni az ajkát, az arckifejezése feldúlt lett, majdnem fájdalmas.

Uralkodtam a türelmetlenségemen és lágyabb lett a hangom. Nem akartam, hogy szomorú legyen.

„Nem fogok nevetni.” Ígértem és azt reméltem, hogy csak azért nem akar beszélni, mert zavarban van.

„Attól félek, hogy mérges leszel rám.” Suttogta.

A hangomat higgadt volt. „Ennyire szörnyű?”

„Eléggé, igen.”

Lefelé nézett, megtagadva, hogy találkozzon a tekintetünk. Múltak a másodpercek.

„Csak mondd.” Ösztönöztem.

A hangja halk volt. „Nem tudom, hogyan kezdjem.”

„Miért nem kezded az elején?” Emlékeztem a vacsora előtti szavaira. „Azt mondtad, hogy nem egyedül jöttél rá.”

„Nem.” Egyetértett és ismét hallgatott.

Ösztönözni akartam valamivel. „Miből indultál ki – egy könyvből? Egy filmből?”

Át kellett volna néznom a gyűjteményeit, mikor nem volt otthon. Nem tudom, hogy a kopott könyvei között fellelhető-e Bram Stoker vagy Anne Rice...

„Nem.” Mondta megint. „Szombaton történt, a parton.”

Erre nem számítottam. A rólunk szóló helyi pletykák soha nem voltak túl furcsák... vagy túl pontosak. Van valami új pletyka, amiről lemaradtam? Bella fellest a kezeiről és látta a meglepődést az arcomon.

„Összefutottam egy régi családi barátal – Jacob Blackkel.” Kezdte el mesélni. „Az apja és Charlie születésem óta barátok.”

Jacob Black – a név nem volt ismerős, és mégis emlékeztetett engem valamire... valamikorról, nagyon régről... Kibámultam a szélvédőn, átgondoltam az emlékeimet valami kapcsolat után kutatva.

„Az apja az egyike a Quileute öregeknek.” Mondta.

Jacob Black. Ephraim Black. Egy leszármazott, kétségtelenül.

Ez olyan rossz, amennyire csak lehet.

Bella tudja az igazat.

Gondolataim szárnyaltak, ahogy az autó száguldott a sötét úton, a testem megmerevedett a gyötrődéstől – mozdulatlan voltam, eltekintve egy apró, automatikus cselekedettől, hogy kormányoztam a kocsit.

Bella tudja az igazat.

De... ha már szombaton rájött az igazságra... akkor egész este tudta azt... és mégis...

„Sétálni mentünk.” Folytatta. „És mesélt nekem pár régi legendát – próbált megijeszteni, gondolom. És mesélt nekem egyet...”

Abbahagyta, de most már nincs szükség arra, hogy lelkiismeret-furdalása legyen; tudtam mit fog mondani. Egyetlen rejtély maradt, mégpedig, hogy miért van még mindig itt velem.

„Folytasd.” Mondtam.

„Vámpírokról.” Vett egy lélegzetet, szavait suttogta.

Valahogy, rosszabb hallani, ahogy kiejti a szót, mint hogy tudja az igazat. Megrázkódtam a hangzásától, majd összeszedtem magam ismét.

„És te azonnal rám gondoltál?” Kérdeztem.

„Nem. Ő... megemlítette a családot.”

Milyen ironikus, hogy pont Ephraim saját leszármazottja sértette meg a szerződést, amit megfogadott, hogy fenntart. Egy unoka, vagy talán dédunoka. Hány éve is volt? Hetven?

Rá kellett volna jönnöm, hogy nem az öregemberek, akik hisznek a legendákba, a veszélyesek. Persze, a fiatalabb nemzedék – akik figyelmeztetve lehettek, de gondolhatták, hogy ezek az ősrégi babonák nevetségesek – volt a veszélyforrás a lelepleződésnek.

Feltételezem, ez most azt jelenti, hogy szabadon elpusztíthatom a kis, védtelen törzset a tengerparton, amire hajlandó voltam. Ephraim és a védelmező falkája régóta halottak...

„Úgy gondolta, hogy ez csak egy buta babona.” Mondta hirtelen Bella, a hangjában érződött valami új nyugtalanság. „Nem gondolta, hogy ez nekem jelenteni fog valamit.”

A szemem sarkából láttam, hogy a kezeit kényelmetlenül szorítja.

„Az én hibám volt.” Mondta egy rövid szünet után, aztán lehajtotta a fejét, mintha szégyelné magát. „Én erőltettem ki belőle.”

„Miért?” Már nem volt nehéz tartani a hangom szintjét. A legrosszabban már túl vagyunk.

Amíg a leleplezés részleteiről beszélünk, addig nem kell a következményekre gondolnunk.

„Lauren mondott valamit rólad – provokálni próbált.” Grimaszolt, ahogy erre emlékezett.

Némileg szórakoztam azon, hogy Bellát valaki hogyan tudja provokálni velem... „És egy idősebb fiú a törzsből azt mondta, hogy a családot nem jön a rezervátumba, csak hát úgy tűnt, hogy ez valami mást jelent. Így elhívtam Jacobot, hogy egyedül legyek vele, és kiszedtem belőle.”

A fejét még lejjebb engedte, ahogy ezt beismerte, és az arc kifejezése... büntudatot tükrözött. Elfordultam tőle és hangosan felnevettem. Ő érez büntudatot? Mit tehetett, hogy így érezze magát?

„Hogyan szedted ki belőle?” Kérdeztem.

„Flörtölni próbáltam – jobban működött, mint gondoltam volna.” Magyarázta és a hangja kételkedő lett a sikeres élményétől.

El tudtam képzelni – figyelembe véve a vonzerejét minden férfi tekintetében, ami számára teljesen észrevehetetlen volt – mennyire elkápráztató lehetett, amikor megpróbált elbűvölő lenni. Hirtelen teljesen megsajnáltam a gyanútlan fiút, akire ezt a hatalmas erőt rászabadította.

„Szerettem volna látni.” Mondtam, aztán ismét nevettem a sötét humoromon. Bárcsak hallhattam volna a fiú reakcióját, szemtanúja lenni ennek a lehengetésnek. „És még te vádolsz engem azzal, hogy elkápráztatom az embereket – szegény Jacob Black.”

Nem voltam annyira mérges arra, aki leleplezett, mint ahogyan azt vártam volna. Nem tudhatta. És hogyan várhatnám el bárkitől is, hogy megtagadja ettől a lánytól azt, amit akar? Nem, csak együtt tudtam érezni vele azért a kárért, amit Bella tett a fiú lelki nyugalmával. Éreztem, ahogy melegszik a köztünk lévő levegő, mivel elpirult. Ránéztem, ő pedig kifelé bámult az ablakon. Nem beszélt többet.

„Mit csináltál azután?” Ösztönöztem. Ideje visszatérni a horror történethez.

„Keresgéltem az interneten.”

Praktikus. „És az meggyőződött?”



„Nem.” Mondta. „Semmise stimmel. A legtöbb dolog butaság volt. És aztán -”

Abbahagyta megint, és hallottam, ahogy a fogait összeszorítja.

„Aztán?” Kérdeztem. Mit talált? Mi vált rémálommá számára?

Rövid szünet volt, aztán suttogott. „Úgy döntöttem, hogy nem számít.”

A megdöbbenéstől lemerevedtem egy fél másodpercre, aztán minden összeállt. Ezért küldte el a barátait ma este, ahelyett, hogy elmenekült volna velük. Ezért szállt be velem a kocsiba ismét, ahelyett, hogy elfutott volna rendőrökért kiáltva...

A reakciója mindig rossz volt – mindig teljesen érthetetlen. Maga felé húzta a veszélyt. Szinte hívogatta azt.

„Nem számít?” Mondtam összezárt fogaimon keresztül, a düh megtöltött. Hogy képzeltem, hogy megvédek valakit, aki annyira... annyira... annyira elszántan védtelenné teszi magát?

„Nem.” Mondta halkan, megmagyarázhatatlanul lágyan. „Nekem nem számít, hogy mi vagy.” Hihetetlen.

„Nem érdekel, ha egy szörnyeteg vagyok? Ha nem vagyok ember?”

„Nem.”

Azon kezdtem gondolkozni, hogy épelméjű-e.

Gondolom el tudom intézni, hogy megkapja a lehető legjobb ellátást... Carlislenak meg vannak a kapcsolatai, hogy megtaláljuk a legképzettebb orvosokat, a legtehetségesebb szakembereket. Talán valami segíthet helyrehozni azt, ami rosszul működik benne, ami által képes egy vámpír mellett ülni úgy, hogy a szívverése nyugodt és stabil. Áttekintem a lehetőséget, természetesen, és annyiszor látogatnám, ahányszor csak lehetne...

„Mérges vagy.” Sóhajtott. „Nem kellett volna mondanom semmit.”

Mintha ezen zavaró elképzelések elrejtése bármelyikünkön is segítene.

„Nem. Inkább szeretném tudni, hogy mit gondolsz – még ha a gondolataidnak semmi értelmük sincs.”

„Szóval tévedek?” Kérdezte, egy kicsit harciasan.

„Nem erre céloztam!” A fogaim megint összezárultak. „Nem számít!” Ismételtam sértődött hangon.

Nehezen lélegzett. „Igazam van?”

„Számít az?” Vetettem ellen.

Mély levegőt vett. Mérgesen vártam a választ.

„Nem igazán.” Mondta, a hangja újra nyugodt volt. „De kíváncsi vagyok.”

Nem igazán. Nem igazán számít. Nem érdekelt. Tudta, hogy nem vagyok ember, hanem egy szörnyeteg, és ez nem igazán számít neki.

Eltekintve az aggodalmaitól az épelméjűségével kapcsolatban, egyre inkább éreztem a növekvő reményt. Megpróbáltam elnyomni ezt az érzést.

„Mire vagy kíváncsi?” Kérdeztem. Nem maradt több titok, csak apró részletek.

„Hány éves vagy?” Kérdezte.

A válaszom automatikus és megrögződött volt. „Tizenhét.”

„És mióta vagy tizenhét?”

Próbáltam nem mosolyogni a leereszkedő hangon. „Egy ideje.” Közöltem.

„Oké.” Mondta, hirtelen lelkes lett. Rám mosolygott. Mikor visszanéztem rá, megint nyugtalan voltam a szellemi épségét tekintve, ő szélesebben vigyorgott. Grimaszt vágtam.

„Ne neved.” Figyelmeztetett. „De hogy tudsz kijönni a napfényre?”

Nevettem a kérése ellenére. A kutatási nem fedtek fel semmi szokatlant, úgy tűnt. „Mese.” Mondtam.

„Égető napfény?”

„Mese.”

„Koporsóban alvás?”

„Mese.”

Az alvás már régóta nem volt része az életemnek – legalábbis az elmúlt pár éjszakáig, mióta figyelem, hogy alszik Bella...

„Nem tudok aludni.” Motyogtam, kiegészítve a válaszomat a kérdésére.

Egy pillanatig csöndben volt.

„Soha?” Kérdezte.

„Soha.” Leheltem.

A szemébe néztem, a sűrű szempillái alá, és alvásért sóvárogtam. Nem a felejtésért, mint korábban, nem is azért, hogy meneküljek az unalom elől, hanem mert álmodni szerettem volna. Talán, ha eszméletlen lennék, ha tudnék álmodni, olyan világban élhetnék pár órán át, ahol ő és én együtt lehetnénk. Ő rólam álmodott. Én is akarok róla álmodni.

Viszonozta tekintetem, arckifejezése teli csodálattal. El kellett néznom róla.

Nem álmodhatok róla. Neki sem kellene rólam álmodnia.

„Nem tetted még fel a legfontosabb kérdést.” Mondtam, csendes mellkasom fagyosabb és merevebb, mint előtte. Kényszerítenem kell, hogy megértse. Plusz, meg kell értenie, hogy mit is csinál most. Látnia kell, hogy mindez igenis számít – jobban, mint bármi más szempont. Szempontok, mint az a tény, hogy szeretem őt.

„Melyiket is?” Kérdezte meglepve és naivan.

Ez csak keményebbé tette az én hangomat. „Nem érdekel, hogy mivel táplálkozom?”

„Oh. Az.” Nyugodt hangon beszélt, amit én képtelen voltam megérteni.

„Igen, az. Nem akarsz tudni, hogy iszom-e vért?”

Összerezte a kérdésemtől. Végre. Megértette.

„Nos, Jacob mondott erről valamit.” Mondta.

„Mit mondott Jacob?”

„Azt mondta, hogy ti nem... vadásztok emberekre. Azt mondta, hogy a családotat nem tekintik veszélyesnek, mert csak állatokra vadásztok.”

„Azt mondta, hogy nem vagyunk veszélyesek?” Ismételtam cinikusan.

„Nem pontosan.” Tisztázta. „Azt mondta, hogy nem tekintenek benneteket veszélyesnek. De a Quileuteok még mindig nem szeretnék, ha a földjükre mennétek, minden esetre.”

Az utat bámultam, gondolataim reménytelen helyzetben, a torkom fájt az ismerős, égető szomjúságtól.

„Szóval, igaza volt?” Kérdezte olyan nyugodtan, mint ha az időjárás jelentést tenne. „Nem vadásztok emberekre?”

„A Quileuteoknak jó a memóriájuk.”

Bólintott, majd erősen gondolkozott.

„Ez ne nyugtasson meg azonban.” Mondtam gyorsan. „Igazuk van, hogy tartják a távolságot tőlünk. Még mindig veszélyesek vagyunk.”

„Nem értem.”

Nem, nem érti. Hogy mutassam meg neki?

„Mi próbálkozunk.” Mondtam. „Általában elég jók vagyunk abban, amit csinálunk. Néha viszont követünk el hibákat. Én, például, hagyom, hogy egyedül legyek veled.”

Az illata még mindig erős volt a kocsiban. Már kezdtem hozzászokni, majdnem figyelmen kívül tudtam hagyni, de nem tagadhattam, hogy a testem még mindig sóvárgott iránta nem megfelelő okból. A szám méreggel áztatva.

„Ez egy hiba?” Kérdezte szívet tépő fájdalommal a hangjában. Ez a hangzás lefegyverzett. Velem akart lenni – mindennek ellenére, velem akart lenni.

A remény újra előtört, vissza kellett szorítanom azt.

„Egy nagyon veszélyes hiba.” Mondtam őszintén, reménykedve, hogy az igazság valahogy mégse számítana.

Nem válaszolt egy pillanatig. Hallottam, hogy a légzése megváltozik – furcsa lett, de nem olyan, mint ha félne.

„Mondj még valamit.” Mondta hirtelen, hangja fájdalomtól torz.

Óvatosan megfigyeltem.

Szenvedett. Hogy hagyhattam ezt?

„Mi mást akarsz még tudni?” Kérdeztem, próbáltam kitalálni valamit, amivel nem bánthatom.

Nem kellene szenvednie. Nem hagyhatom, hogy megbántódjon.

„Meséld el, hogy miért állatokra vadásztok emberek helyett?” Kérdezte még mindig fájdalmas hangon.

Nem nyilvánvaló? Vagy talán ez se számít neki.

„Nem akarok szörnyeteg lenni.” Motyogtam.

„De az állatok nem nyújtanak eleget?”

Egy másik hasonlatot kerestem, hogy megérthesse. „Nem vagyok biztos benne, persze, de ez olyan mintha tofun és szójatejen élnél, vegetáriánusoknak hívjuk magunkat, ez a mi kis viccünk. Nem elégíti ki teljesen az étvágyunkat – vagy inkább a szomjúságunkat. De elég erőssé tesz minket, hogy ellenálljunk. Legtöbbször.” A hangom halkabb lett; szégyeltem magam, hogy ilyen veszélybe sodortam. Veszélybe, amit tovább folytatok... „Néha nehezebb, mint máskor.”

„Most nagyon nehéz neked?”

Sóhajtottam. Persze, hogy feltette azt a kérdést, amire nem akartam válaszolni. „Igen.”

Ismertem be.

Ezúttal tisztán láttam előre a testi reakcióját: légzése egyenletes maradt, szívverése stabil volt. Számítottam erre, de még mindig nem értettem. Hogy lehet, hogy nem fél?

„De te most nem vagy éhes.” Jelentette ki, teljesen biztos volt magában.

„Miből gondolod?”

„A szemed.” Mondta egyszerűen. „Mondtam, hogy van egy elméletem. Észrevettem, hogy az emberek – főleg a férfiak – mogorvábbak, amikor éhesek.”

Kuncogtam a leíráson: mogorva. Ez egy szépítő körülírás. De teljesen igaza volt, mint mindig.

„Jó megfigyelő vagy, igaz?” Nevettem újra.

Mosolygott egy kicsit, a ránc ismét feltűnt a szemei közt, mint ha koncentrálna valamire.

„A hétvégén vadászni voltatok Emmettel? Kérdezte, miután a nevetésem csillapodott. A közömbös hang, ahogy beszélt, egyszerre volt elbűvölő és idegesítő. Tényleg ilyen könnyedén el tudott fogadni mindent? Közelebb voltam a kétségbeeséshez, mint ő.

„Igen.” Mondtam, majd mikor már azon voltam, hogy hagyom ezt a témát, azt a kényszert éreztem, mint az étteremben. Azt akartam, hogy ismerjen meg. „Nem akartam elmenni.”

Kezdtam lassan. „De szükséges volt. Egy kicsit könnyebb veled lennem, ha nem vagyok szomszár.”

„Miért nem akartál elmenni?”

Mély levegőt vettem, és felé fordultam, tekintetünk találkozott. Ez a fajta őszinteség elég bonyolult volt ebben a különös esetben.

„Mert... nyugtalan leszek...” Ez a szó kielégítő, de nem elég erős. „... ha távol vagyok tőled.

Nem vicceltem, mikor megkértelek múlt csütörtökön, hogy próbálj nem beleesni a tengerbe vagy balesetet szenvedni. Egész hétvégén zaklatott voltam, miattad aggódtam. És azok után, ami ma este történt, meg vagyok lepve, hogy túlélted a hétvégét sértetlenül.” Aztán eszembe jutott a karcolás a tenyerén. „Nos, majdnem teljesen sértetlenül.” Módosítottam.

„Mi?”

„A kezed.” Emlékeztettem.

Sóhajtott, majd fintorgott. „Elestem.”

Jól tippeltem. „Erre gondoltam.” Mondtam, képtelen voltam visszatartani a mosolyom.

„Feltételezem, a te esetedben ez lehetett volna rosszabb is – és ez a lehetőség kínzott engem egész időn át, míg távol voltam. Nagyon hosszú három nap volt. Tényleg Emmett idegeire

mentem.” Őszintén, ez nem csak múlt időre vonatkozik. Valószínűleg még mindig irritálom Emmettet, és persze a családom többi tagját is. Kivéve Alicet...

„Három nap?” Kérdezte, a hangja hirtelen éles lett. „Nem csak ma jöttél vissza?”

Nem értettem az élt a hangjában. „Nem, vasárnap jöttünk vissza.”

„Akkor miért nem voltatok iskolában?” Kérdezte. Bosszúsága összezavart.. Nem úgy tűnt, hogy megértette volna, hogy a kérdése ismét egy legendával van összefüggésben.

„Nos, kérdezted, hogy a napfény ártalmas-e rám nézve, és nem az.” Mondtam. „De nem mehetek a napfényre, legalábbis nem akkor, ha valaki megláthat.”

Ez kizökkentette megmagyarázhatatlan bosszúságából. „Miért?” Kérdezte, fejét oldalra hajtotta.

Gyanítottam, hogy nem tudok megfelelő hasonlattal előjönni, hogy megmagyarázzam neki ezt. Így csak ezt mondtam. „Egyszer majd megmutatom.” Aztán azon tűnődtem, hogy ezt az ígéretet végül meg kell-e majd szegnem. Láthatom még a mai este után? Szeretem-e annyira, hogy képes legyek elhagyni őt?

„Felhívhattál volna.” Mondta.

Milyen furcsa következtetés. „De tudtam, hogy biztonságban vagy.”

„De én nem tudtam, hogy hol vagy. Én –” Hirtelen elhallgatott és a kezét nézte.

„Mi?”

„Nem szerettem.” Mondta félénken, bőre az arccsontja környékén elpirult. „Nem látni téged, engem is nyugtalanná tesz.”

Most boldog vagy? Kérdeztem magamtól. Nos, itt van a reményem jutalma.

Zavart, mámoros, rémült voltam – főleg rémült – rájöttem, hogy a legvadabb vágyaim nem voltak olyan messze. Ez volt az oka annak, hogy nem számított neki, hogy egy szörnyeteg vagyok. Pontosan ugyanez volt az oka annak, hogy a szabályok többé már nem számítottak számomra se. Ezért nincs többé éles különbség jó és rossz között. Ezért csúszott hátra minden lényeges dolog az életemben, hogy ez a lány kerüljön az élre.

Bella is törődött velem.

Tudtam, hogy ez meg se közelíti azt, ahogyan én szerettem őt. De elég ahhoz, hogy kockáztassa az életét azzal, hogy itt ül mellettem. És ezt örömmel teszi.

Elég ahhoz, hogy fájdalmat okozzak neki, ha a helyes dolgot teszem és elhagyom.

Maradt bármi, amivel nem bántanám meg őt? Akármilyen?

Távol kellett volna maradnom. Sose kellett volna visszajönnöm Forksba. Semmi mást nem okozok neki, csak fájdalmat.

Ez megállít abban, hogy maradjak? Hogy minden még rosszabb legyen?

Ahogy most érzek, a teste melegét érezve a bőrömon...

Nem. Semmi nem állíthat meg.

„Ah.” Sóhajtottam. „Ez rossz.”

„Mit mondtam?” Kérdezte magát hibáztatva.

„Hát nem látod, Bella? Az egy dolog, hogy én szörnyen érzem magam, de az teljesen más, hogy te is belekeverednél. Nem akarom hallani, hogy így érzel.” Ez volt az igazság és egyben hazugság is. A legönzőbb részem szárnyalt a tudattól, hogy akart engem, úgy, ahogy én akartam őt. „Ez rossz. Nem biztonságos. Én veszélyes vagyok, Bella – kérlek, értsd meg.”

„Nem.” Ajkait ingerülten biggyesztette.

„Komolyan mondom.” Olyan erősen küzdöttem magammal – félig remélve, hogy elfogadja, félig remélve, hogy a figyelmeztetéstől nem menekül el – a szavak morgásként törtek elő.

„Én is.” Bizonygatta. „Mondtam, hogy nekem nem számít, hogy mi vagy. Már túl késő.”

Túl késő? A világ fekete-fehérré halványult egy végtelen másodpercre, ahogy láttam az emlékemből az árnyékot, amint átszeli a napos pázsitot egyenesen Bella alvó teste felé.

Elkerülhetetlen, megállíthatatlan. Ellopta a bőre színét, és bekebelezi a sötétség.

Túl késő? Alice látomása kavargott a fejembe, Bella vérvörös szemei bámultak rám közömbösen. Érzéstelen – de nem létezik, hogy nem utálna ezért a jövőkéért. Utálna azért, mert mindent ellopni tőle. Ellopnám az életét és a lelkét.

Nem lehet túl késő.

„Sose mond ezt.” Sziszegtem.

Kibámult az ablakon, és újra az ajkába harapott. A kezei ökölbe szorulva az ölében feküdtek. Légzése akadozott és darabos volt.

„Mire gondolsz?” Meg kellett kérdeznem.

Megrázta a fejét anélkül, hogy rám nézett volna. Láttam valami csillogást az arcán, mint egy kristály.

Lelki gyötrelmem. „Te sírsz?” Megríkattam. Ennyire megbántottam.

Letörölte a könnyecsképeket a kézfejjével.

„Nem.” Hazudta, hangja megcsuklott.

Valami régóta eltemetett ösztön tört rám és felé nyúltam – abban a másodpercben emberibbnek éreztem magam, mint előtte bármikor. Aztán rájöttem, hogy... nem vagyok az. Leengedtem a kezem.

„Sajnálom.” Mondtam, az állkapcsom összezárult. Hogy tudnám elmondani neki, hogy mennyire sajnálom? Bocsánat minden hibáért, amit elkövettem. Bocsánat a végtelen önzőségemért. Bocsánat a szerencsétlenségéért, amiért megihlette az első, tragikus szerelmem. Bocsánat mindazért, túl az irányításomon – hogy én lettem az a szörnyeteg elsősorban, akit a végzet választott, hogy vessek véget az életének.

Mély lélegzetet vettem – figyelmen kívül hagyva a szálnalmas reakciót a kocsit átlengő illatra – és próbáltam összeszedni magam.

Témát akartam változtatni, bármi másra gondolni. Szerencsémre a lány iránti kíváncsiságom kielégíthetetlen volt. Mindig volt egy kérdésem.

„Mondj meg nekem valamit.” Mondtam.

„Igen?” Kérdezte rekedt hangon, a könnyek még mindig hatással voltak rá.

„Min gondolkoztál ma este, még mielőtt befordultam a kanyarba? Nem értettem az arckifejezésed – nem tűntél rémültnek, mintha nagyon koncentráltál volna valamire.”

Emlékeztem az arcára – kényszerítve magam, hogy elfelejtsem, kinek a szemén át láttam azt – elszántság tükröződött rajta.

„Próbáltam emlékezni, hogyan kell leszerelni egy támadót.” Mondta, hangja nyugodt volt.

„Tudod, önvédelem. Be akartam nyomni az orrát az agyába.” Nyugalma nem tartott ki a magyarázata végéig. Hangja megváltozott, forrt a dühtől. Ez nem túlzás, macskaszerű dühöngése most nem volt vicces. Láttam gyenge alakját – törékeny mint az üveg – beárnyékolva a zömök, erős emberi szörnyek által, akik bánthatják őt. A düh forrt az agyamban.

„Harcolni akartál velük?” Kiáltani akartam. Ösztönei halálosak – számára. „Nem gondoltál arra, hogy elszaladj?”

„Sokszor elesek, mikor szaladok.” Mondta zavartan.

„Segítségért kiáltani?”

„Már közel jártam ahhoz.”

Hitetlenkedve megráztam a fejem. Hogy maradt életben azelőtt, hogy Forksba jött volna?

„Igazad volt.” Mondtam, savanyú él a hangomban. „Kétségtelenül a sorssal harcolok, hogy életben tartsalak.”

Sóhajtott és kinézett az ablakon. Aztán visszanézett rám.

„Látlak holnap?” Kérdezte hirtelen.

Amíg úton vagyok a pokol felé – addig élvezem az utam.

„Igen – nekem is be kell adnom egy dolgot.” Rámosolyogtam, és ettől jól éreztem magam. „Foglalok neked helyet ebédnél.”

A szíve vibrált; az én halott szívem hirtelen melegséget érzett.  
Megálltam a kocsival az apja háza előtt. Nem mozdult, hogy kiszálljon.  
„Megígéred, hogy holnap ott leszel?” Erősködött.  
„Megígérem.”  
Hogy lehet, hogy a rossz dolgok, amiket teszek, ilyen boldogságot okoznak nekem? Persze ebben van valami rossz is.  
Bólintott elégedetten és elkezdte levenni a kabátomat.  
„Megtarthatod.” Nyugtattam meg gyorsan. Szerettem volna vele hagyni valamit magamból. Egy emléktárgyat, mint a kupak, ami most a zsebemben volt... „Holnapra nincs kabátod.”  
Visszaadta nekem, szomorúan mosolygott. „Nem akarok magyarázkodni Charlienak.”  
Mondta.  
Erre nem gondoltam. Rámosolyogtam. „Oh, igaz.”  
A kezét a kilincsre rakta, majd megállt. Nem akart elmenni, ahogy én sem akartam elengedni.  
Védetlenül hagyni, még ha csak pár pillanatig is...  
Peter és Charlotte mostanra már úton vannak, régen elhagyták Seattlet, kétségtelenül. De mindig voltak mások is. Ez a világ nem biztonságos az embereknek, és Bella számára még veszélyesebbnek tűnt, mint a többieknek.  
„Bella?” Kérdeztem, meglepődtem, hogy ilyen egyszerűen ki tudom mondani a nevét.  
„Igen?”  
„Megígérnél nekem valamit?”  
„Igen.” Könnyen beleegyezett és aztán a szeme összeszűkülte, mikor arra gondolt, hogy tiltakozzon.  
„Ne menj egyedül az erdőbe.” Figyelmeztettem, és azon tűnődtem, hogy ezzel a kéréssel kiváltom-e a tiltakozását.  
Meglepetten pislogott. „Miért?”  
Mogorván néztem a megbízhatatlan sötétséget. A fény hiánya nem okoz gondot az én szemeimnek, de más vadászok számára se jelentene gondot. Csak a vak embereknek.  
„Nem én vagyok mindig a legveszélyesebb dolog odakint.” Mondtam. „Hagyjuk ennyiben.”  
Megborzongott, de gyorsan összeszedte magát és mosolygott, mikor megszólalt. „Ahogy akarod.”  
Lélegzete elérte az arcomat, olyan édes és illatos.  
Egész éjjel így tudnék maradni, de neki szüksége van alvásra. Két vágy egyenlő erősnek tűnt, mialatt folytonosan küzdöttek egymással bennem: akarni őt szemben biztonságban tudni őt.  
Sóhajtottam a lehetetlenségen. „Holnap látlak.” Mondtam, tudva, hogy annál sokkal hamarabb fogom látni. Azonban ő nem fog engem látni holnapig.  
„Akkor holnap.” Egyezett bele, miközben kinyitotta az ajtót.  
Lelki gyötrelem megint, ahogy láttam őt távolodni.  
Utána hajoltam, itt akartam tartani. „Bella?”  
Megfordult és megmerevedett, ahogy meglepődött, hogy az arcunk ilyen közel volt egymáshoz.  
Én is megsemmisültem a közelségtől. A forróság hullámokban ért, cirógatta az arcom.  
Mindent éreztem, csak a bőre puhaságát nem...  
Szívverése akadozott, a szája kinyílt.  
„Aludj jól.” Suttogtam, és elhúzódtam tőle, mielőtt a testem kényszere – az ismerős szomjúság vagy az újdonsült és különös éhség, amit hirtelen érezni kezdtem – rávenne valami olyanra, amivel megsérthetném.  
Mozdulatlanul ült egy pillanatig, szemei szélesek és kábák. El volt kápráztatva, tippeltem.  
Ahogy én is.  
Magához tért – habár az arca még mindig zavart volt egy kicsit – és szinte kiesett a kocsiból megbotolva a saját lábában és megkapaszkodott az autó szélében.

Nevettem – remélem elég halkán, hogy ne hallja meg.

Néztem, ahogy elbotorkál a fény felé, amely körülvette a ház elejét. Biztonságban volt abban a pillanatban. És hamarosan visszajövök, hogy erről megbizonyosodhassam.

Éreztem, hogy követ a szemével, miközben távolodtam a sötét utcán. Olyan ismeretlen érzés, nem az, amihez hozzászoktam. Általában simán láttam magam valaki követő tekintetén keresztül, ahol gondoltak rám. Ez különösen izgalmas – figyelő szemek fel nem fogható érzése. Tudtam, ez csak azért van, mert az ő szeméről van szó.

Millió gondolat futott át az agyamon, miközben céltalanul vezettem az éjszakában.

Hosszú ideig köröztem az utcákban, sehova se tartva, Bellára gondolva és hihetetlen megkönnyebbülést érezve, hogy tudja az igazat. Nem kellett többé rettegnem, hogy kitalálja, mi is vagyok. Már tudta. És nem számított neki. Még ha ez nyilvánvalóan rossz is számára, hihetetlenül felszabadító érzés az én oldalamon.

Még több annál, Bellára gondoltam és a viszonzott szerelmemre. Nem tud úgy szeretni, ahogy én szeretem őt – ilyen túlfűtött, mindent elpusztító, elképesztő szerelem valószínűleg összetörné gyenge testét. De érzései elég erősek voltak. Eléggé, hogy legyőzze az ösztönös félelmet. Eléggé, hogy velem akarjon lenni. És hogy vele lehetek, az a legnagyobb öröm volt, amit valaha is éreztem.

Egy ideig – míg egyedül voltam és senkit se bántottam meg a változatosság kedvéért – megengedtem magamnak, hogy érezzem a boldogságot a vele együtt járó tragédiát kizárva. Csak boldog voltam, mert törődött velem. Csak örültem, hogy elnyertem szeretetét. Csak elképzeltem, ahogy nap-nap után közel ülünk egymáshoz, hallom a hangját és kiérdemlem a mosolyát.

Magam elé képzeltem a mosolyát, szája szélei felhúzódnak, a gödröcskét a hegyes állán, a meleg és olvadt szemeit... Ujjait olyan melegnek és puhának éreztem ma este, mikor megérintette kezemet. Elképzeltem, milyen érzés lenne megérinteni finom bőrét az arcán – selymes, meleg... annyira törekeny. Olyan, mint az üveg... ijesztően törekeny.

Nem láttam, hova vezettek gondolataim, míg nem túl késő lett. Míg a kétségbeejtő sebezhetőségén gondolkoztam, arcának egy új képe hatolt be képzeletembe.

Árnyékba burkolózva, sápadtan a félelemtől – mégis az álla szoros és eltökélt, szemei indulatosak, teli koncentrációval, vékony teste megmerevedve, körülötte nagydarab alakok, rémálom a sötétségben...

„Ah.” Morogtam, miközben a bujkáló gyűlölet, amelyet elfeledtetett a lány iránt érzett szerelmem öröme, átalakult pokoli haraggá.

Egyedül voltam. Bella, bíztam benne, biztonságban volt otthon; egy pillanatig örültem neki, hogy Charlie Swan – a helyi jogfenntartók feje, képzett és felfegyverzett – volt az apja. Ennek jelentenie kellene valamit, menedéket biztosítani számára.

Biztonságban volt. Nem tartana sokáig, míg bosszút állok...

Nem. Jobbat érdemel. Nem engedhetem, hogy egy gyilkossal törődjön.

De... mi lesz a többi emberrel?

Bella biztonságban volt, igen. Angela és Jessica is, persze, biztonságban voltak az ágyukban. Mégis egy gyilkos szabadon kószált Port Angeles utcáin. Egy emberi szörnyeteg – ez csak az ottani emberek problémája? Gyilkosságot elkövetni nem helyes. Tudtam. De szabadon hagyni, hogy újra támadhasson, az sem volt helyes.

A szőke vendéglősnő az étteremből. A pincérnő, akire nem is nagyon figyeltem. Mindketten bosszantottak közönségességükkel, de ez nem azt jelenti, hogy megérdemlik ezt a veszélyt. Egyiküknek sem kellene valaki Bellájának lenni.

Ez a meglátás sarkallt döntésre.

Észak felé fordultam és felgyorsítottam, most, hogy célom van. Bármikor is, ha problémám volt, mely túlnőtt rajtam – valami kézzelfogható, mint ez – tudtam hova fordulhatok segítségért.

Alice a verandán ült, rám várva. A ház előtt álltam meg ahelyett, hogy a garázsba mentem volna.

„Carlise a dolgozószobájában van.” Alice közölte, mielőtt megkérdezhettem volna.

„Köszönöm.” Mondtam, és összeborzoltam a haját miközben elmentem mellette.

Köszönöm, hogy visszahívtál – gondolta szarkasztikusan.

„Oh” Megálltam az ajtóban, elővettem a telefonomat és kinyitottam azt. „Bocsánat. Meg se néztem ki hívtál. Én... elfoglalt voltam.”

„Igen, tudom. Én is sajnálom. Amikor láttam mi fog történni, már úton voltál.”

„Közel volt a dolog” Suttogtam.

Bocsánat – ismételte, szégyenkezve magán.

Könnyű volt nagylelkűnek lenni, tudván, hogy Bella jól van. „Ne sajnáld. Tudom, hogy nem láthatsz mindent. Senki sem várja el tőled, hogy mindentudó légy Alice.”

„Köszönöm.”

„Majdnem elhívtalak vacsorázni ma este – láttad ezt mielőtt meggondoltam magam?”

Vigyorgott. „Nem, erről is lemaradtam. Bárcsak tudtam volna. Elmentem volna.”

„Mire koncentráltál ennyire, hogy ilyen sok mindenről lemaradtál?”

Jasper az évfordulónkon gondolkozik - nevetett – Próbálja nem eldönteni, hogy mi legyen az ajándékom, de azt hiszem van egy elég jó sejtésem...

„Arcátlan vagy.”

„Ja.”

Összebiggyesztette ajkát és felnézett rám, vádló arckifejezéssel. Később jobban odafigyeltem. Elmondod a többieknek, hogy Bella tud mindent?

Sóhajtottam. „Igen. Később.”

Nem mondok nekik semmit. Tegyelj nekem egy szívességet és Rosalienek akkor mond el, ha én nem vagyok a közelben, rendben?

Megrázkódtam. „Persze.”

Bella elég jól fogadta.

„Túl jól.”

Alice rám mosolygott. Ne becsüld le Bellát!

Próbáltam kizárni a képet, amit nem akartam látni – Bella és Alice, a legjobb barátok.

Türelmetlenség tört rám, nehezen sóhajtottam. Túl akartam lenni az este következő részén. Be akartam fejezni. De egy kissé féltem attól, hogy elhagyjam Forksot...

„Alice...” Kezdtem. Láta, hogy mit terveztem kérni tőle.

Bella rendben lesz ma éjszaka. Most jobban odafigyelek. Neki valamiféle 24 órás felügyeletre van szüksége, igaz?

„Legalább”

„Akárhogy is, hamarosan vele leszel.”

Mély levegőt vettem. Ezek a szavak gyönyörűek voltak számomra.

„Menj – ess túl rajta, hogy ott lehess, ahol lenni szeretnél.” Mondta nekem.

Bólintottam és felsiettem Carlisle szobájához.

Már várt rám, a szemével az ajtó fele nézett, mintsem a vastag könyvre az íróasztalán.

„Hallottam, hogy Alice megmondta, hogy hol találasz.” Mondta és mosolygott.

Megkönnyebbültem, hogy vele vagyok, láttam az együttérzést és a mély intelligenciát a szemében. Carlisle tudja, mit kell tenni.

„Segítségre van szükségem.”

„Bármit megteszek, Edward.” Ígérte.

„Alice elmondta, hogy mi történt ma este Bellával?”

Majdnem megtörtént – javított ki.

„Igen, majdnem. Nehéz helyzetben vagyok, Carlisle. Láthatod, hogy mennyire... meg akarom... ölni azt a férfit.” A szavak gyorsan és indulatosan törtek ki belőlem. „Olyan



nagyon. De tudom, hogy ez rossz döntés lenne, mert ez bosszút jelentene és nem igazságszolgáltatást. Csak harag, tárgyilagosság nélkül. De még így se hagyhatunk egy sorozatgyilkost és erőszaktevőt kószálni Port Angelesben! Nem ismerem az ottani embereket, de nem hagyhatom, hogy valaki más legyen az áldozata Bella helyett. Azok a nők – biztos vannak olyanok, akik úgy érznek irántuk, ahogyan én érzek Bella iránt. Ők is úgy szenvednének, ahogy én szenvednék, ha Bellának bántódása esne. Ez így nem helyes –” Széles, váratlan mosolya megállította a szóáradatomat.

Jó hatással van rád, igaz? Annyi könnyörület, annyi kontroll. Le vagyok nyűgözve.

„Nem kell a dicséret, Carlisle.”

„Persze hogy nem. De nem tudok a gondolataimon segíteni, ugye?” Újra mosolygott.

„Gondoskodom erről. Megnyugodhatsz. Senkinek nem esik bántódása Bella helyett.”

Láttam a tervét a fejében. Ez nem volt teljesen az, amit én akartam, nem elégítette ki az brutalitás gyötrő vágyát, de tudtam, hogy ez így a helyes.

„Megmutatom, hol találsz.” Mondtam.

„Gyerünk.”

Menet közben megragadta fekete táskáját. Egy sokkal agresszívebb módját részesítettem volna előnybe az elkábításnak – mint a törött koponya – de hagynom kell Carlisle-t, hogy a maga módján intézze.

Az én kocsimat vittük. Alice még mindig a lépcsőn volt. Vigyorgott és integetett mikor elhajtottunk. Láttam, hogy már meglegste a jövőt; nem lesz semmi nehézségünk.

Az utazás nagyon rövid volt a sötét, üres úton. Lepakcsoltam a fényszórókat, hogy ne vonzzuk a figyelmet. Elmosolyodtam arra gondolva, hogy Bella hogyan reagálna erre a sebességre. Már akkor lassabban vezettem, mint szoktam – hogy meghosszabbítsam a vele töltött időt – mikor ellenkezni kezdett.

Carlisle is Bellára gondolt.

Nem gondoltam volna, hogy ilyen jó lesz számára. Ez váratlan. Talán ennek valahogy így kell hogy legyen. Talán egy magasabb célt szolgál. Csak...

Elképzelte Bellát hófehér bőrrel és vérpiros szemmel, majd elrettent a gondolattól.

Igen. Csak. Valóban. Mert ugyan mi jó lehet valami tiszta és nagyszerű dolog elpusztításában?

Kibámultam az éjszakába, az este minden öröme megsemmisült a gondolatai révén.

Edward megérdemli a boldogságot. Ez jár neki. Carlisle gondolatainak hirtelensége meglepett. Lennie kell egy megoldásnak.

Azt kívántam, bárcsak hihetnék ezekben – bármelyikben. De nem volt magasabb cél, amiért ez történik Bellával. Épp csak egy gonosz szörnyeteg, egy rosszindulatú, keserű végzet, ami nem tud megbirkózni azzal, hogy Bellának olyan élete legyen, amelyet megérdemel.

Nem időztem Port Angelesben. Elvittem Carlisle-t oda, ahol ez a Lonnie nevezetű alak a haverjaival leitta magát csalódottságában – közülük kettő már eszméletlen volt. Carlisle láthatta, milyen nehéz nekem a közelükbe lenni – hallani a szörnyeteg gondolatait és látni az emlékeit, emlékeket Belláról és kevésbé szerencsés lányokról, akiket már senki nem tud megmenteni.

Légzésem felgyorsult. Megszorítottam a kormánykereket.

Menj, Edward – mondta óvatosan. Én majd elintézem őket. Te menj vissza Bellához.

Pontosan ez volt az, amit mondania kellett. Bella neve az egyetlen elterelés, amely most szükségem van.

A kocsiiban hagytam és visszafutottam Forksba egyenesen az alvó erdőn keresztül. Kevesebb időbe telt, mint az előbbi utazás a száguldó kocsival. Pár perccel később felmáztam a ház oldalán és eltoltam az ablakát az utamból.

Megkönnyebbülésként halkán sóhajtottam. Minden úgy van, ahogy lennie kell. Bella biztonságosan az ágyában van, álmodik, vizes haja összegabalyodva a párnán.

De, eltérően a legtöbb éjszakától, összehúzta magát kör alakba, a takarók szorosan a vállaihoz szorítva. Fázik, gondolom. Mielőtt leültem volna a szokásos helyemre, remegett álmában, ajkai reszkettek.

Gondolkoztam egy rövid pillanatig, majd kimentem az előszobába, feltérképezni a ház más részeit is első alkalommal.

Charlie horkolása hangos és egyenletes volt. Majdnem elkaptam az álma egy részét. Valami vízfolyás és türelmes várakozás... horgászat, talán?

Ott, a lépcső teteje mellett, volt egy ígéretesnek tűnő szekrény. Reménykedve kinyitottam és megtaláltam, amit kerestem. Kiválasztottam a legvastagabb takarót a kis szekrényből és bevittem azt a szobájába. Mielőtt felébredne, visszaviszem majd a helyére. És senki se fog tudni róla.

Visszatartva a lélegzetem, óvatosan ráterítettem a takarót; nem észlelte a takaró súlyát.

Visszatértem a hintaszékbe.

Miközben arra vártam türelmetlenül, hogy felmelegedjen, Carlislera gondoltam. Vajon merre lehet most. Tudtam, hogy a terve zökkenőmentesen alakul – Alice látta.

Apámra gondolva sóhajtottam – Carlisle túlságosan is megbízik bennem. Azt kívántam, bárcsak az lehetnék, akinek hisz engem. Az ember, az aki megérdemli a boldogságot, reménykedhet abba, hogy megérdemli ezt az alvó lányt. Mennyire más lenne, ha az az Edward lehetnék.

Ahogy eltűnődtem ezen, egy idegen, hívatlan kép jelent meg a fejemben.

Egy pillanatra, az általam elképzelt torz arcú végzet, az, aki követelte Bella elpusztítását, lecserélődött a legostobább és legvakmerőbb angyallá. Egy őrangyal – valami, ami Carlisle magyarázatából eredhet. Meggondolatlan mosollyal az ajkán, égszínű szeme teli rosszindulattal, az angyal alakú Bella olyan, hogy nincs rá mód, hogy átnézhessek rajta. Egy nevetségesen befolyásoló illat követeli a figyelmemet, egy csendes elme feltűzeli kíváncsiságomat, egy egyszerű szépség megragadja a szemeimet, egy önzetlen lélek elnyeri tiszteletem. Figyelmen kívül hagyva az önfenntartás természetességét – így Bella mellettem tud lenni – és végül hozzáadva a megdöbbenő balszerencsét.

Egy gondatlan nevetéssel, a felelőtlen angyal egyenesen az utamba hajtja ezt a törekény teremtményt, bízva az én selejtes erkölcsömben, hogy életben tartom Bellát.

Ebben az elképzelésben én nem Bella büntetése voltam; ő volt az én jutalmam.

Megráztam a fejem a meggondolatlan angyal fantáziájára. Nem volt sokkal jobb, mint a szörnyeteg. Nem gondolhattam egy magasabb erőre, amely ilyen veszélyesen és hülye módon viselkedik. Legalább a kellemetlen sors ellen küzdhettem.

És nekem nincs angyalom. Ők a jóknak vannak – olyan emberekért, mint Bella. Szóval mindezek alatt hol volt az ő angyala? Ki vigyázott rá?

Halkan nevettem, meglepődtem, amikor rájöttem, épp most, hogy én töltöm be ezt a szerepet. Egy vámpírangyal.

Fél órával később Bella kiengedett a feszes labda pózból. Légzése mélyebb lett és elkezdett motyogni. Mosolyogtam, elégedetten. Ez egy kis dolog volt, de legalább kényelmesebben aludt ma este, mert én itt voltam.

„Edward.” Suttogta, és mosolygott.

Félretoltam a tragédiát abban a pillanatban, és megengedtem magamnak, hogy ismét boldog legyek.

## 11. Kérdések

A CNN adta le először a történetet.

Örültem, hogy a hírek még azelőtt lementek, hogy suliba mentem volna, nyugtalanul hallgattam, hogyan fejezik ki az emberek a fontos dolgokat, és mekkora figyelmet tud az magára vonni. Ez egy lesújtó nap volt, szerencsére. Volt egy földrengés Dél-Amerikában és egy politikai emberrablás a Közel-Keleten. Szóval ez csak a végén került elő néhány pillanatig, pár mondat és egy szemcsés kép által.

„Alonzo Calderas Wallace-t, a sorozatos erőszakos cselekedetekkel és gyilkossággal gyanúsított személyt, akit köröztek Texas és Oklahoma államban, letartóztatták múlt éjszaka Portland-ben, Oregon államban egy névtelen bejelentésnek köszönhetően. Wallace-t eszméletlenül találták meg egy sikátorban ma kora reggel, mindössze néhány méterre a rendőrségtől. A hivatalos személyek még nem tudják megmondani, hogy kiadják-e Houston vagy Oklahoma City-nek, hogy ott álljon bíróság elé.”

A kép homályos volt, egy rendőrségi célra készített felvétel, és a kép készítésekor sűrű szakálla volt. Még ha Bella látta is, valószínűleg nem ismerte meg. Remélem, hogy nem tette, ez szükségtelenül megijesztette volna.

„Nem lesz nagy sajtóvisszhangja itt a városba. Ez túl messze történt, hogy felkeltse a helyi érdeklődést.” Mondta Alice. „Jó ötlet volt Carlisle-től, hogy kivitte őt az államból.”

Bólintottam. Bella nem szokott sokat TV-t nézni, és még nem láttam az apját se mást nézni a sportszatórnákon kívül.

Megtettem, amit tudtam. Ez a szörnyeteg többé nem fog vadászni, és én nem voltam egy gyilkos. Nem mostanában, akárhogy is. Helyes dolog volt megbízni Carlisle-ban, de még mindig azt kívántam, hogy a szörnyeteg ne ússza meg olyan könnyen. Reménykedésem kaptam magam, hogy kiadják Texas-nak, ahol a halálbüntetés elég gyakori...

Nem. Ez nem számított. Magam mögött kellett hagynom ezt, és fontosabb dolgokra kellett koncentrálnom.

Bella szobáját kevesebb, mint egy órája hagytam el. Máris arra vágytam, hogy újra láthassam. „Alice, bánnád –”

Leállított. „Rosalie fog vezetni. Meg van sértődve, de tudod, hogy imádja a kifogásokat, hogy mutogassa a kocsiját.” Alice felnevetett.

Rávigyorogtam. „Találkozunk a sulinál.”

Alice felsóhajtott, és a vigyoromból grimasz lett.

Tudom, tudom – gondolta. Még nem. Várok addig, míg kész nem leszel bemutatni engem Bellának. Tudnod kellene azonban, hogy ez nemcsak az én önzőségemről szól. Bella is kedvelni fog engem.

Nem válaszoltam neki, miközben kisi tettem az ajtón. Ez egy másik szemszögből mutatta be a helyzetet. Bella meg akarta ismerni Alice-t? Akart egy vámpír barátnőt?

Bellát ismerve... ez az ötlet valószínűleg a legkevésbé zavarná őt.

Homlokomat ráncoltam. Amit Bella akart és ami a legjobb volt számára, az két különböző dolog volt.

Nyugtalanul kezdtem érezni, miközben leparkoltam Bella kocsifelhajtójára. Az emberi bölcsesség azt mondta, hogy a dolgok másképp néznek ki reggelente – hogy a dolgok megváltoznak, míg alszol rájuk egyet. Másképp nézek ki a köd gyenge fényében Bella számára? Még vészjóslóbban, vagy kevésbé, mint amilyen voltam az éjszaka sötétében? Az igazság megérett benne, míg aludt? Félni fog végre tőlem?

Álmai azonban békések voltak múlt éjszaka. Mikor kimondta a nevemet, újra és újra, akkor mosolygott. Többször is kérlelve motyogta, hogy maradjak. Ez nem jelent semmit mára vonatkozóan?

Idegesen vártam, hallgatva a házon belüli zajait, a haját összefogta egy rendetlen fonatba, ami a tarkójánál szét is vált. A vastag zöld pulóver, amit viselt nem volt elég ahhoz, hogy vállát ne húzza össze a hideg ködben.

A hosszú pulóver túl nagy volt rá, kedvezőtlen. Elfedte karcsú alakját, minden finomságát és lágy vonását egy alaktalan zűrzavarrá változtatta. Majdnem annyira méltányoltam ezt, mint hogy azt kívántam, bárcsak valami olyat viselne, mint a lágy, kék blúz, ami tegnap este volt rajta... az a szín olyan csábosan illett az arcához, elége kívágott volt ahhoz, hogy igézően felfedje kulcsontját a torka alatt lévő gödröcske körül. A kék úgy folyt végig testének alakján, mint a vízfolyás...

Jobb volt – lényeges – hogy gondolataimat messze, nagyon messze tartottam az alakjától, így hálás voltam a rá nem illő pulóverért, amit viselt. Nem engedhettem meg magamnak, hogy hibázzak, és az egy óriási hiba lett volna, ha tovább gondolok a különös éhségekre, hogy ajkainak... bőrének... testének gondolatai... szabadon lebegjenek bennem. Éhségek, amelyek száz éven át elkerültek engem. De nem engedhettem meg magamnak, hogy megérintésén gondolkozzak, mert az lehetetlen volt.

Összetörhetném.

Bella elfordult az ajtótól, annyira sietett, hogy majdnem nekiszaladt a kocsimnak anélkül, hogy azt észre vette volna.

Majd hirtelen megállt, térdéi úgy remegtek, mint egy ijedt csikóé. Táskája lecsúszott a karjára, és szemei kitágultak, miközben az autóra fókuszált.

Kiszálltam, nem törődve azzal, hogy emberi sebességgel mozogjak, és kinyitottam az utas oldali ajtót előtte. Nem próbáltam többé megtéveszteni – legalább akkor, mikor egyedül voltunk, magam lehettem.

Felnézett rám, bámulni kezdett, miközben megjelentem előtte a ködből. Aztán a szemeiben lévő meglepettség átváltozott valami mássá, és többé nem féltem – vagy bizakodtam – hogy érzései irántam megváltoztak volna az éjszaka alatt. Melegség, kíváncsiság, elbűvöltség, mind ott úsztak a lágy, csokoládé barna szemeiben.

„Akarsz ma velem jönni a suliba?” Kérdeztem. Nem úgy, mint a tegnapi vacsoránál, most meghagytam neki a választást. Mostantól mindig ő választ.

„Igen, köszönöm.” Motyogta, tétovázás nélkül beszállt a kocsimba.

Megtörténhet-e az, hogy nem okoz nekem örömet, hogy én vagyok az egyetlen, akinek igent mond? Ezt kétlem.

Körbesuhantam a kocsi körül, türelmetlen voltam, hogy csatlakozhassam hozzá. Nem mutatta ijedtségnek a jelét hirtelen felbukkanásomra.

A boldogságra, amit akkor éreztem, mikor mellettem ült így, még nem volt példa. Ugyan élveztem családom szeretetét és társaságát, de a világ által nyújtott változatos szórakozási és kapcsolódási lehetőségek ellenére is, még sose voltam ilyen boldog. Tudva, hogy ez nem volt helyes, hogy ez valószínűleg nem végződhetett jól, mégse tudtam sokáig távol tartani mosolyomat az arcomról.

Kabátom az ülése fejtáblájára volt akasztva. Láttam, hogy azt nézi.

„Neked hoztam a kabátot.” Mondtam neki. Ez volt a kifogásom, gondoskodnom kellett erről, hogy felbukkanhassam hivatlanul ma reggel. Hideg volt. Nem volt kabátja. Ez bizonyára az udvariasság elfogadható formája volt. „Nem akarom, hogy megbetegedj, vagy valami ilyesmi.”

„Nem vagyok annyira gyenge.” Mondta inkább a mellkasomat, mintsem az arcomat bámulva, mintha tétovázni a szemembe nézni. De felvette a kabátot, mielőtt még rá kellett volna parancsolnom vagy hízelegnem azt.

„Nem vagy az?” Motyogtam magamnak.

Kibámult az útra, miközben felgyorsítottam az iskola felé. Csak néhány másodpercig bírtam a csendet. Tudnom kellett, hogy mire gondolt ma reggel. Annyi minden megváltozott kettőnk között azóta, hogy a Nap legutóbb felkelt.

„Mi az, ma nincs húsz kérdésed?” Kérdeztem megint könnyedén.

Mosolygott, boldognak tűnt, hogy felhoztam ezt a témát. „Zavarnak a kérdéseim?”

„Nem annyira, mint a reakcióid.” Mondtam őszintén, mosollyal válaszoltam mosolyára. Száját lebiggyesztette. „Rosszul reagáltam?”

„Nem, ez a probléma. Mindent olyan higgadtan fogadtál – ez nem természetes.” Még egy sikoly se volt. Hogy lehet ez? „Kíváncsivá tesz, hogy mire is gondolsz igazából.”

Természetesen minden, amit csinál, vagy nem csinál, kíváncsivá tesz.

„Mindig elmondom, mire gondolok.”

„De átszerkeszted.”

Fogait megint az ajkához szorította. Nem vette észre, mikor ezt csinálta – ez egy önkéntelen válasz volt a feszültségre. „Nem nagyon.”

Ezek a szavak elegek voltak ahhoz, hogy kíváncsiságom tomboljon. Mit tart vissza előlem ilyen eltökélten?

„Eléggé, hogy örületbe kergess.” Mondtam.

Tétovázott, majd suttogott. „Nem akarod hallani.”

Gondolkoznom kellett egy pillanatig, átfutottam az egész tegnapi esti beszélgetésüket, szóról szóra, mielőtt rájöttem volna a kapcsolatra. Talán túl sok erőfeszítésbe is került, mert el se tudtam képzelni bármit, amit ne akartam volna, hogy elmondjon nekem. És akkor – mert a hangja ugyanilyen volt tegnap este is; megint hirtelen fájdalom volt benne – emlékeztem. Egyszer megkértem őt, hogy ne mondja el, mit gondol. Sose mondd ezt - morogtam rá dühösen még akkor. Megríkattam...

Ezt titkolta előlem? Az irántam való érzéseinek mélységét? Hogy a szörnyeteg létem nem zavarta, és hogy azt gondolta, hogy már túl késő megváltoztatni érzéseit?

Képtelen voltam beszélni, mert az öröm és a fájdalom elnyomta hangomat, a kettő közötti ellentét túl viharos volt, hogy értelmesen válaszolhattam volna. Csend volt a kocsiba, eltekintve szívének és tüdejének állandó ritmusától.

„Hol van a családod többi tagja?” Kérdezte hirtelen.

Mély lélegzetet vettem – először igazi fájdalommal éreztem az illatát a kocsiban; már hozzá voltam szokva, értettem meg elégedetten – és közömbösségre kényszerítettem magamat megint.

„Rosalie kocsijával jöttek.” Leparkoltam a kérdéses kocsi melletti üres helyre. Elrejtettem mosolyomat, miközben láttam szemeit tágra nyílni. „Feltűnő, igaz?”

„Um, wow. Ha ez az övé, akkor miért veled szokott jönni?”

Rosalie élvezte volna Bella reakcióját... ha elfogulatlan lenne Bellával szemben, ami valószínűleg nem fog megtörténni.

„Mint ahogy mondtam, ez feltűnő. Mi próbálunk beilleszkedni.”

„Nem sikerült.” Mondta, és gondtalanul felnevetett.

Nevetésének vidám, hiánytalanul nyugodt hangja felmelegítette üres mellkasomat, még ha fejem tele is volt kétséggel.

„Szóval, miért vezetett ma Rosalie, ha ez feltűnőbb?” Kíváncsiskodott.

„Nem vetted észre? Most minden szabályt megszegek.”

Válaszomnak enyhén figyelmeztetőnek kellett volna lennie – olyasminek, természetesen Bella nevetett rajta.

Nem várta meg, hogy kinyissam neki az ajtót, pont, mint tegnap este. Normálisnak kellett látszanom az iskolában – így nem tudtam elég gyorsan mozogni, hogy megelőzzem ezt – de hozzá kell szoknia ahhoz, hogy udvariasan bánnak vele, és minél hamarabb.

Olyan közel sétáltam mellette, amennyire mertem, óvatosan figyeltem minden jelre, amely felzaklatná őt közelségem miatt. Kétszer felém libbent a keze és aztán visszarántotta azt. Úgy tűnt, mintha meg akarna érinteni... Légzésem felgyorsult.

„Miért van egyáltalán ilyen autóitok? Ha nem akartok kitűnni?” Kérdezte, miközben sétáltunk.

„Egy gyengepont.” Ismerte el. „Szeretünk gyorsan vezetni.”

„Ki hitte volna.” Motyogta savanyúan.

Nem nézett fel rám, hogy lássa vigyorgásomat.

Húha! Ezt el se hiszem! Hogy a fenébe sikerült ez Bellának? Nem értem. Miért?

Jessica mentális zavarodottsága félbeszakította gondolataimat. Bellára várt, elmenekült az ebédlő tetőfedele alá az eső elől, Bella kabátja a karjára fektetve. Szemei kitágultak a hitetlenségtől.

Bella is észrevette őt a következő pillanatban. Halvány rózsaszínné vált az arca, mikor megértette Jessica arckifejezését. Jessica gondolatai tökéletesen tükröződtek az arcán.

„Szia, Jessica. Köszönöm, hogy nem felejtetted el.” Üdvözölte Bella. Kinyúlt a kabátért és Jessica átadta neki szótlanul.

Udvariasnak kellett lennem Bella barátaival, eltekintve attól, hogy jó vagy rossz barátok voltak-e. „Jó reggelt, Jessica.”

Whoa...

Jessica szemei még jobban kitágultak. Különös volt és szórakoztató... és, őszintén szólva, egy kicsit zavarba ejtő is... mikor rájöttem, hogy Bella közelsége mennyire meglágyított. Úgy tűnt, már senki se félt tőlem. Ha Emmett rájönne erre, végig nevetné a következő évszázadot.

„Ööö... szia.” Motyogta Jessica, szemeit Bella arcára villantotta jelentőségteljesen.

„Gondolom, látlak matek órán.”

És beszélni fogsz. Nem fogadok el nemet egy válasza sem. Részletek. Részleteket akarok. Edward furcsa CULLEN!! Az élet olyan igazságtalan.

Bella szája megrándult. „Igen, majd találkozunk.”

Jessica gondolatai elszabadultak, miközben az első órájára sietett, időközönként hátrapillantott ránk.

Az egész történetet. Nem fogadok el kevesebbet. Eltervezték a tegnapi esti találkozót? Randiznak? Mióta? Hogy tudta ezt titokban tartani? Miért akarta így? Ez nem lehet egy mindennapi dolog – biztos teljesen bele van esve. Van más lehetőség? Ki fogom deríteni. Tudnom kell. Kíváncsi lennék, hogy szerezte meg magának? Oh, elájulok... Jessica gondolatai hirtelen csapongóak lettek, és hagyta szótlan fantáziáit kavarni a fejében. Összereztem az elmélkedéseitől, és nem csak azért, mert magát képzelte Bella helyére fantáziájában.

Nem lehetett úgy. És mégis... akartam...

Ellenálltam a beismerjem magamnak. Mennyi rosszba akarom belerángatni Bellát? Melyik fog a megölésével végződni?

Megráztam a fejem, és megpróbáltam derűsebb lenni.

„Mit fogsz mondani neki?” Kérdeztem Bellát.

„Hé!” Suttogta hevesen. „Azt hittem, nem tudsz olvasni a gondolataimban!”

„Nem is.” Meglepetten bámultam rá, próbáltam megérteni szavait. Ah – biztos mindketten ugyanarra gondoltunk ugyanakkor. Hmm... Ez tetszett nekem. „Azonban –” Mondtam neki. „- az övében igen – lesben fog várni rád az órán.”

Bella felmorgott, majd a kabátot lecsúsztotta a válláról. Először nem fogtam fel, hogy vissza akarja adni – nem kértem volna tőle; inkább örültem volna neki, ha megtartja... egy emléktárgy – így túl lassú voltam, hogy felajánljam segítségem. Kezembe adta a kabátot, és felvette a sajátját, nem látta, hogy kezeimet kinyújtottam segítség gyanánt. Homlokomat ráncoltam erre, majd kontroláltam arckifejezésem, nehogy észre vegye.

„Szóval mit fogsz neki mondani?” Erőltettem.

„Egy kis segítség? Mit akar tudni?”

Mosolyogtam és megráztam a fejem. Hallani akartam, mire gondol sugalmazás nélkül. „Nem lenne igazságos.”

Szemei összeszűkültek. „Nem, az, hogy nem osztod meg velem, amit tudsz – az a nem igazságos.”

Igaz – nem szereti a kettős mércét.

Elértük a terme ajtaját – ahol el kellett hagynom; szórakozottan eltűnődtem azon, hogy vajon Ms. Cope szolgálatkész lenne-e átrakni az angol órámra... Fókuszáltam. Igazságosnak kellett lennem.

„Tudni akarja, hogy titokban randizunk-e.” Mondtam lassan. „És azt is tudni akarja, hogy érzel irántam.”

Szemei tágra nyíltak – de most nem bámultak, találékonyságot tükröztek. Nyitva voltak előttem, olvashatóak. Ártatlan szerepet játszott.

„Ajaj.” Motyogta. „Mit kellene mondanom?”

„Hmmm.” Mindig próbált többet kihúzni belőlem, mint amennyit ő adott. Fontolgattam, hogyan válaszoljak.

Egy makacs hajtincse, kissé megnedvesedve a ködtől, lágyan lehullt a vállára és begöndörödött ott, ahol a nevetséges pulóver elrejtette a kulcsontját. Vonzotta a szemeimet... más rejtett vonalak felé húzott...

Óvatosan megfogtam, nem értem hozzá a bőréhez – ez a reggel az érintésem nélkül is elég hideg volt – és visszasimítottam a helyére a rendetlen copfjához, így az nem terelt el megint. Emlékeztem arra, mikor Mike Newton megérintette a haját, és az állkapcsom ellazult az emlék hatására. Bella akkor elhúzódott tőle. A mostani reakciója teljesen más volt; ehelyett kissé kitágult a szeme, a vér felgyülemlett a bőre alatt, és hirtelen szabálytalanul vert a szíve. Próbáltam elrejtetni mosolyomat, miközben válaszoltam neki.

„Szerintem igent mondhatnál az elsőre... ha nem bánod –” Az ő választása volt, mindig az övé. „- ez egyszerűbb, mint bármi más magyarázat.”

„Nem bánom.” Suttogta. Szíve nem találta a normális ritmust.

„És a másik kérdésére...” Már nem tudtam elrejtetni a mosolyomat. „Nos, Magam is figyelni fogom, hogy mit válaszolsz.”

Hagytam, hogy Bella megfontolja ezt. Visszafogtam a nevetésem, miközben Bella arcán döbbenet suhant át.

Gyorsan elfordultam, mielőtt még több választ csikarna ki belőlem. Nehezemre esett nem megadni mindent, amit csak kért. És az ő gondolatait akartam hallani, nem az enyémet.

„Ebédnél találkozunk.” Kiáltottam vissza neki a vállam felett, ez egy kifogás volt, hogy leellenőrizsem, még mindig engem bámul, ámuló szemekkel. Szája tátva maradt. Ismét elfordultam, és felnevettem.

Miközben elsétáltam, csak homályosan érzékeltem a megdöbbent és találgató gondolatokat, amelyek körülöttem kavargtak – szemek cikáztak oda-vissza Bella arca és az én távolodó alakom között. Nem nagyon figyeltem rájuk. Nem tudtam koncentrálni. Elég nehéz volt lábaimat elfogadható sebességgel mozgatni, miközben átvágtam a nyirkos fűvön a következő órára. Futni akartam – úgy igazából futni, olyan gyorsan, hogy eltűnjek, olyan gyorsan, mintha repülnék. Egy részem már így is szárnyalt.

Felvettem a kabátomat, mikor a teremhez értem, hagytam, hogy illata körülöttem ússzon.

Most égtem – hagytam, hogy érzéketlenné váljak az illatra – és így majd könnyebb lesz azt figyelmen kívül hagyni, mikor megint vele leszek ebédnél...

Jó dolog volt, hogy a tanáraink többé nem zavartak azzal, hogy felszólítanak. A mai lett volna az a nap, amikor elkaphattak volna, felkészületlenül és választalanul. Gondolataim olyan sokféle jártak ma reggel; csak a testem volt a teremben.

Természetesen Bellát figyeltem. Ez már tarmészetessé vált – olyan automatikus, mint a levegővétel. Hallottam a beszélgetését a csüggedt Mike Newton-nal. Bella gyorsan Jessicára terelte a témát, és olyan szélesen elvigyorodtam, hogy Rob Sawyer, aki a pad jobb szélénél ült mellettem, láthatóan összeresztett és mélyebbre csúszott a székébe, távolabb tőlem.

Ugh. Hátborzongató.

Nos, mégse lágyultam meg teljesen.

Jessicát is figyeltem lazán, Bellához való kérdéseit finomítgatta. Alig vártam a negyedik órát, tízszer olyan türelmetlen és nyugtalan voltam, mint a kíváncsi emberlány, aki friss pletykára vágyott.

És Angela Weber-t is figyeltem.

Nem felejtettem el a hálát, amit iránta éreztem – elsősorban azért, mert csak kedves dolgokra gondolt Bellával kapcsolatban, majd pedig a tegnapi esti segítségéért. Szóval egész reggel csak vártam, hogy találjak valamit, amit akart. Biztos voltam benne, hogy könnyen rájövök; mint minden más embernek, lennie kellett valami csecsebecsének vagy játékszernek, amit nagyon akart volna. Talán több is. Küldhettem volna neki valamit névtelenül, így egálban lennénk. De Angela majdnem olyan kifürkészhetetlen volt, mint Bella. Egy tinédzserhez képest bizarr módon elégedett volt. Boldog. Talán ez volt az oka szokatlan kedvességének – egyike volt azon ritka embereknek, akiknek megvolt, amit akartak, és azt akartak, ami már megvolt nekik. Ha nem figyelt a tanáraitra és a jegyzetére, akkor iker kisöccseire gondolt, akiket elvisz majd a partra hétvégén – majdnem anyai örömmel gondolt izgatottságukra. Gyakran vigyázott rájuk, de ez nem okozott neki gondot... Ez nagyon aranyos.

De nem igazán segít rajtam.

Valamit csak akarhat. Tovább kell keresgélnem. De csak később. Eljött Bella matek órája Jessicával.

Nem figyeltem merre megyek, miközben angol órára tartottam. Jessica már a helyén volt, mindkét lábbal a földet kopogtatta türelmetlenül, miközben Bella érkezésére várt.

Ennek ellenére, mielőtt elfoglaltam kijelölt helyem a teremben, teljesen nyugodt lettem.

Emlékeztetnem kellett magam, hogy időnként mozduljak meg. Fenntartani a látszatot. Nehéz volt, gondolataim Jessica gondolataira fókuszáltak. Reméltem, hogy figyelmes lesz, tényleg megpróbálja olvasni Bella arcát számomra.

Jessica intenzíven toporzékolt, mikor Bella besétált a terembe.

Úgy tűnik... rosszkedvű. Miért? Talán semmi, hiszen Edward Cullen-nel. Ez csalódás lenne.

Kivéve... akkor még mindig szabad... ha most hirtelen randizni akarna, nem okozna nehézséget kisegítenem őt...

Bella arca nem tűnt rosszkedvűnek, hanem vonakodó volt. Aggódott – tudta, hogy mindent hallok ebből. Mosolyogtam magamon.

„Mondj el mindent!” Követelte, miközben Bella még a kabátját a széke háttáblájára akasztotta. Kimérten és vonakodóan mozgott.

Ugh, olyan lassú. Vágjunk már a közepébe!

„Mit akarsz tudni?” Bella húzta az időt, miközben leült a helyére.

„Mi történt tegnap este?”

„Elvitt vacsorázni, majd hazavitt.”

És aztán? Gyerünk már, ennél többnek kell lennie! Akárhogy is, hazudik, nagyon jól tudom.

Ki fogom szedni belőle.

„Hogy értél haza olyan gyorsan?”

Láttam, hogy Bella forgatta szemeit a gyanakvó Jessicára.

„Úgy vezet, mint egy dühöngő ördög. Rémisztő volt.”

Apró mosoly jelent meg az arcán, és én hangosan felnevettem, félbeszakítva Mr. Mason bejelentését. Próbáltam köhögésnek álcázni a nevetésem, de senki se hitte el. Mr. Mason egy ingerült pillantást vetett rám, de még arra se voltam hajlandó, hogy meghallgassam a mögöttem rejlő gondolatokat. Jessicát hallgattam.

Huh. Úgy tűnik, az igazat mondja. Miért kell mindent szavanként kihúznom belőle? Én kérkednék vele, ha a helyében lehetnél.

„Az egy randi volt? - Te mondtad neki, hogy ott találkozzatok?”

Jessica meglepve nézett végig Bella arckifejezésén, és csalódott volt, amiért az őszintének tűnt.



„Nem. – Meg voltam lepődve, hogy ott láttam.” Mondta neki Bella.  
Mi folyik itt?? „De ma ő hozott a suliba?” Több kell, hogy legyen ebben a történetben.  
„Igen. – Ez megint meglepetés volt. Észrevette, hogy nem volt kabátom tegnap este.”  
Ez nem túl szórakoztató – gondolta megint csalódottan Jessica.  
Belefáradtam a kérdéseinek irányába – hallani akartam valamit, amit még nem tudtam.  
Reméltem, Bella elégedett volt, hogy megúsza azokat a kérdéseket, amikre vártam.  
„Szóval fogtok randizni megint?” Kérdezte Jessica.  
„Felajánlotta, hogy elvisz Seattle-be szombaton, mert szerintem a furgonom nem bírná ki – ez számít?”  
Hmm. Biztos sajátos módon udvarol... nos, gondoskodik Belláról, meg ilyesmi. Biztos van valami oka rá, hacsak nem Bellának. Hogyan történhetett EZ meg? Bella örült.  
„Igen.” Jessica válaszolt Bella kérdésére.  
„Nos, akkor –” Bella következtetett. „- igen.”  
„Wow... Edward Cullen.” Ha kedveli, ha nem, ez szenzáció.  
„Tudom.” Sóhajtott Bella.  
Hangja ösztönözte Jessicát. Végre – úgy hangzik, hogy belemegy! Biztos rájött...  
„Várj!” Mondta Jessica, hirtelen eszébe jutott a legalapvetőbb kérdés. „Megcsókolt?” Kérlek, mondj igent. És írd le minden egyes másodpercét!  
„Nem.” Motyogta Bella, és aztán lenézett a kezére, arca elkomorodott. „Ez nem olyan.”  
Fenébe. Én azt kívánnám... Ha. Úgy tűnik, ő is.  
Homlokomat ráncoltam. Bella valami miatt zaklatottnak látszott, de ez nem a csalódás volt, mint azt Jessica feltételezte. Nem akarhatta azt. Hiszen Bella tudta az igazat. Nem akarhatott olyan közel kerülni a fogaimhoz. Ahogy ő tudta, méregfogaim vannak.  
Megborzongtam.  
„Gondolod, hogy majd szombaton...?” Tapogatózott Jessica.  
Bella egyre zavartabbnak tűnt, miközben beszélt. „Ezt igazán kétlem.”  
Igen, ő is azt kívánja. Hát, így járt.  
Lehet azért tűnt úgy, hogy Jessicának igaza volt, mert ezt az egészet Jessica észrevételeinek szűrőjén keresztül figyeltem?  
Egy fél másodpercre elterelte a figyelmemet annak az ötlete, a lehetetlenség, hogy milyen lenne megcsókolni őt. Ajkaim az ő ajkain, hideg kő a meleg, lágy selymen...  
És aztán meghal.  
Megráztam a fejem, összerezzentem, és elkezdtem figyelni.  
„Miről beszéltetek?” Meséltél neki, vagy neki is harapófogóval kellett kihúznia belőled minden apró információt, mint most?  
Szomorúan mosolyogtam. Jessica nem járt messze az igazságtól.  
„Nem tudom, Jess, sok mindenről. Beszéltünk az angol esszéről egy keveset.”  
Nagyon keveset. Szélesen mosolyogtam.  
Oh, GYERÜNK már. „Kérlek, Bella! Mondj pár részletet.”  
Bella gondolkozott egy pillanatig.  
„Nos... oké, van itt valami. Látnod kellett volna a pincérnőt, ahogy flörtölt vele – túl ment mindenem. De ő egyáltalán nem figyelt rá.”  
Milyen különös részletet osztott meg. Meg voltam lepve, hogy Bella egyáltalán megemlítette.  
Ez elég jelentéktelen dolognak tűnt.  
Érdekes... „Ez egy jó jel. Csinos volt?”  
Hmm. Jessica többet látott ebben, mint én. Biztos egy női dolog.  
„Nagyon.” Mondta neki Bella. „És valószínűleg tizenkilenc vagy húsz éves.”  
Jessica pillanatnyilag elkalandozott a Mike-kal való hétfő esti randijának emlékére – Mike egy kicsit túlságosan is barátságos volt a pincérnővel, aki Jessica szerint egyáltalán nem volt

csinos. Elhessegette ezt az emléket és visszatért, izgalomtól fojtogatva, a részletek felkutatásához.

„Még jobb. Biztos tetszel neki.”

„Hát, gondolom.” Mondta Bella lassan, én a székem szélén ültem, testem mereven nyugodt volt. „De nehéz megmondani. Mindig olyan titokzatos.”

Biztos nem voltam olyan átlátszóan nyilvánvaló és szabad, mint gondoltam. Mégis... amilyen jó megfigyelő volt... Hogy nem vehette észre, hogy szerelmes vagyok belé? Átfutottam a beszélgetésünket, majdnem meglepő, hogy nem mondtam ki hangosan a szavakat. Olyan volt, mintha a köztünk elhangzó összes szót elraktározta volna.

Wow. Hogyan tudsz egy férfi modellel szemben ülni és beszélgetni vele? „Nem tudom, hogy vagy elég bátor egyedül lenni vele?” Mondta Jessica.

Döbbenet futott végig Bella arcán. „Miért?”

Furcsa reakció. Mit gondol, hogy értettem? „Ő olyan...” Mi a megfelelő szó? „Megfélemlítő. Nem tudnék neki mit mondani.” Még beszélni se tudtam hozzá ma reggel, pedig csak annyit mondott, hogy jó reggelt. Úgy hangozhattam, mint valami idióta.

Bella mosolygott. „Nekem is van egy kis gondom az értelmes beszéddel, ha körülöttem van.”

Biztos azt próbálja elérni, hogy Jessica jobban érezze magát. Majdnem természetellenesen higgadt volt, mikor együtt voltunk.

„Oh, nos.” Sóhajtott Jessica. „Hihetetlenül jóképű.”

Bella arca hirtelen hűvösebb lett. Szemei úgy villogtak, mint amikor valami igazságtalanság miatt megsértődik. Jessica nem foglalkozott arckifejezésének változásával.

„Sokkal több van benne annál.” Csattant fel Bella.

Oooh. Végre haladunk valamerre. „Tényleg? Mint például?”

Bella ajkát harapdálta egy pillanatig. „Nem tudom ezt jól megmagyarázni.” Mondta végül.

„De még hihetlenebb, ami mögötte van.” Elfordult Jessicától, szemei kissé életlenek voltak, miközben bámult valamit a messzeségben.

Az érzés, amit most éreztem, zavarosan, de hasonló volt ahhoz, amit akkor éreztem, mikor Carlisle és Esme dicsértek, hogy mi mindent érdelek meg. Hasonló, de erőteljesebb, elepedőbb.

Engem ne nézz hülyének – nincs jobb az arcánál! Hacsak nem a teste. Elájulok. „Lehetséges ez?” Jessica kuncogott.

Bella még mindig nem fordult vissza. Tovább bámult a távolba, nem vett tudomást Jessicáról. Egy normális ember kárörvendő lenne. Talán ha leegyszerűsíténém a kérdést. Ha ha. Mintha egy óvodással beszélnek. „Szóval akkor tetszik neked?”

Újra megdermedtem.

Bella nem nézett Jessicára. „Igen.”

„Úgy értem, tényleg tetszik?”

„Igen.”

Nézd hogy elpirult!

Néztem.

„Mennyire tetszik neked?” Kérdezte Jessica.

Az angol terem lehet, hogy lángokban állt, és én észre se vettem.

Bella arca halvány piros lett most – szinte éreztem a meleget a képzelten képen keresztül.

„Túlságosan is.” Suttogta. „Jobban, mint ahogy neki tetszem. De nem tudom, hogy segíthetnék ezen.”

Nyögd már ki! Mit is kérdezett Mr. Varner? „Um – melyik szám, Mr. Varner?”

Jó volt, hogy Jessica nem kérdezgethette tovább Bellát. Szükségem volt pár percre.

Pontosan mire gondolt ez a lány most? Jobban, mint ahogy neki tetszem? Hogy hozakodhatott ezzel elő? De nem tudom, hogy segíthetnék ezen? Mit akart ez jelenteni? Nem tudtam észszerű magyarázatot találni ezekre a szavakra. Lényegében értelmetlenek voltak.

Úgy tűnt, semmit se vehettem biztosra. Nyilvánvaló dolgok, dolgok, amik tökéletesen értelmesek, valahogy összezsavarodnak és visszájukra fordulnak a furcsa agyában. Jobban, mint ahogy neki tetszem? Talán nem kellene még elvetnem az intézeti kezelés gondolatát. Az órát bámultam fogaimat csikorgatva. Hogy tudnak a percek ilyen lehetetlenül hosszúak lenni egy hallhatatlan számára? Hol van a kilátásom?

Állkapcsom meg volt feszítve Mr. Varner egész matek órája alatt. Többet hallottam abból, mint a saját órából. Bella és Jessica nem beszéltek többet, de Jessica többször rásandított Bellára, és egyszer arca megint ragyogó skarlátvörös lett kézzelfogható ok nélkül.

Az ebéd nem jött el elég gyorsan.

Nem voltam biztos, hogy Jessica megkap-e párat azokból a válaszokból, amikre vártam, mikor az órának vége lesz, de Bella gyorsabb volt nála.

Amint kicsengettek, Bella odafordult Jessicához.

„Angol órán Mike megkérdezte, hogy mondtál-e valamit a hétfő estéről.” Mondta Bella, egy mosoly húzódott meg ajkai sarkában. Megértettem mi volt ez – a legjobb védekezés a támadás.

Mike rólam kérdezett? Az öröm következtében Jessica gondolatai hirtelen védtelenek, lágyabbak lettek a rosszindulatú él nélkül. „Csak viccelsz! Mit mondtál?”

„Elmondtam neki, hogy jól érezted magad – és ennek örült.”

„Mondd el pontosan mit is mondott, és te pontosan mit is válaszoltál!”

Ez volt minden, amit ma megtudtam Jessicától, érthetően. Bella úgy mosolygott, mintha ugyanerre gondolt volna ő is. Mintha megnyerte volna ezt a kört.

Nos, az ebéd egy másik történet lesz. Több sikerem lehet abban, hogy megkapjam tőle a válaszokat, mint Jessicának volt, biztosra fogok menni ez ügyben.

A negyedik óra alatt csak egyszer-egyszer bírtam Jessicán keresztül figyelni. Nem volt türelmem a Mike Newtonról szóló rögeszmés gondolataihoz. Már elegendő volt belőle az elmúlt két hét után. Szerencséje volt, hogy még élt.

Egykedvűen mozogtam testnevelés órán Alice-szel. Mindig így mozogtunk, mikor fizikai tevékenységet folytattunk emberekkel. Ő volt a csapattársam, természetesen. Ez volt az első nap a tollaslabdából. Unottan felsóhajtottam, lassú mozdulattal meglendítettem az ütőt, hogy átlegyintsem a tollaslabdát a túloldalra. Lauren Mallory volt a másik csapatban; elhibázta. Alice úgy forgatta az ütőjét, mintha egy pálca volna, és a plafont bámulta.

Mind utáltuk a testnevelés órát, főleg Emmett. A dobójátékok sértették személyes filozófiáját. Ez az óra ma még rosszabb volt, mint általában – olyan ingerült voltam, mint Emmett szokott lenni.

Mielőtt a fejem felrobbanhatott volna a türelmetlenségtől, Clapp edző lefújta a játékot és elengedett minket hamarabb. Nevetségesen hálás voltam, hogy kihagyta a reggelit – egy újfajta diétát próbált ki – és az ebből eredő éhség arra készítette, hogy sietve elhagyja az iskolát és találjon valahol egy zsíros ebédet. Megígérte magának, hogy holnap újra kezd. Ez elég időt adott ahhoz, hogy odaérjek a matematika épülethez, mielőtt még Bella órája véget ért volna.

Érezd jól magad – gondolta Alice, miközben elindult, hogy találkozzon Jasper-rel. Még pár nap türelem. Feltételezem, nem adod át üdvözetemet Bellának, igaz?

Bosszankodva megráztam a fejemet. Minden médium ilyen öntelt?

Információm van számodra. Minden értelemben napos lesz a hétvége. Lehet, hogy át akarod alakítani a terveidet.

Felsóhajtottam, miközben elindultam az ellenkező irányba. Öntelt, de határozottan hasznos.

Nekidőltem a falnak az ajtó mellett, vártam. Elég közel voltam, hogy olyan jól halljam Jessica hangját a téglákon keresztül is, mint a gondolatait.

„Ma nem velünk ülsz, igaz?” Úgy néz ki, mintha... részeg lenne. Fogadok, hogy rengeteg mindent nem mondott el nekem.

„Nem hiszem.” Válaszolta Bella furcsán bizonytalanul.

Nem megígértem neki, hogy együtt ebédelünk? Mire gondolt?

Együtt jöttek ki a teremből, és mindkét lány szeme tágra nyílt, mikor megláttak. De csak Jessicát hallhattam.

Szép. Wow. Oh, igen, több van itt, mint amennyit elmondott nekem. Talán felhívom ma este... Vagy talán nem kellene ösztönöznöm. Huh. Remélem gyorsan továbblép Bellán. Mike aranyos, de... wow.

„Később találkozunk, Bella.”

Bella felém sétált, megállt egy lépésnyire, még mindig bizonytalan volt. Bőre rózsaszínné vált az arcán.

Elég jól ismertem már ahhoz, hogy biztos lehessenek abban, hogy tétovázása mögött nem a félelem állt. Szemmel láthatóan arról a szakadékról volt szó, amit az ő érzései és az enyémei közé képzelt. Jobban, mint ahogy neki tetszem. Nevetséges.

„Hello.” Mondtam kurtán.

Arca világosabb lett. „Szia.”

Nem tűnt úgy, hogy hajlandó lenne bármi mást is mondani, így az ebédlő felé vezettem, és ő csendben sétált mellettem.

A kabát működött – illata nem ütött annyira, mint általában. Csak olyan erősségű fájdalom volt, amit már amúgy is éreztem. Könnyebben figyelmen kívül tudtam hagyni, mint azt valaha is lehetségesnek gondoltam.

Bella nyugtalan volt, miközben a sorban vártunk, elgondolkodva játszott kabátjának cipzárjával és idegesen egyik lábáról a másikra helyezte testsúlyát. Gyakran felpillantott rám, de bármikor találkozott tekintetünk, lenézett, mintha zavarba lett volna. Azért volt ez, mert annyi ember bámult minket? Talán meghallotta a hangos suttogásokat – a pletyka szóbeli és gondolati is volt ma.

Vagy talán megértette az arckifejezésemből, hogy bajban volt.

Nem mondott semmit se, míg nem szedtem össze az ebédjét. Nem tudtam, mit szeret – még nem – így vettem mindenből.

„Mit csinálsz?” Sziszegte halkán. „Ugye nem nekem hozod azt mind?”

Megcsóváltam a fejem és letettem a tálcát a pénztárnál. „A fele az enyém, természetesen.”

Kétkedve felvonta egyik szemöldökét, de nem mondott semmi többet, miközben kifizettem az ételt és odakísértem az asztalhoz, ahol múlt héten ültünk a szerencsétlen vércsoport vizsgálat előtt. Többnek tűnt, mint pár nap. Minden más volt most.

Megint szembe ült le velem. Elé toltam a tálcát.

„Vegyél, amit akarsz.” Ösztönöztem.

Felkapott egy almát és kezei között forgatta azt, találgató tekintetet tükrözött az arca.

„Kíváncsi vagyok.”

Micsoda meglepetés.

„Mit tennél, ha valaki arra tüzelne, hogy egyél valamit?” Mondta olyan halkán, hogy az emberi fülek ne hallják meg. A hallhatatlanok fülei azonban más eset, ha azok a fülek figyeltek. Valószínűleg meg kellett volna említenem nekik pár dolgot már hamarabb...

„Te mindig kíváncsi vagy.” Panaszkodtam. Nos. Nem olyan volt, mintha nem kellett volna ennem ezelőtt. Ez része volt a színjátéknak. Egy kellemetlen része.

Megfogtam a legközelebbi dolgot, és szemeibe néztem, miközben leharaptam egy kis részét annak a valaminek. Ránézés nélkül nem tudtam megmondani, hogy mi volt az. Nyálkás, vaskos és undorító volt, mint minden más emberi étel. A falat lassan és kényelmetlenül csúszott le torkomon. Sóhajtottam, miközben arra gondoltam, hogyan kellene visszaöklendezni később. Undorító.

Bella arckifejezése döbbszerű volt. Lenyűgözött.

Meg akartam forgatni a szemeimet. Természetesen tökéletesítenünk kellett az ilyen megtévesztéseket.

„Ha valaki arra tüzelne, hogy egyél sarat, megtennéd, igaz?”

Orra megrándult és mosolygott. „Egyszer megtettem... fogadásból. Nem volt olyan rossz.” Felnevettem. „Felteszem, nem vagyok meglepve.”

Barátságosan néznek ki, igaz? Jó testbeszéd. Majd közlöm Bellával később észrevételeimet. Úgy hajol Bella felé, ahogy akkor kell, ha érdeklődik iránta. Érdeklődőnek tűnik. Olyan... tökéletes. Jessica felsóhajtott. Pompás.

Találkoztam Jessica kíváncsi szemeivel, és idegesen félre is nézett, a mellette ülő lány felé kacarászott.

Hmmm. Talán jobb Mike mellett maradni. Valóság, nem fantázia...

„Jessica elemez mindent, amit teszek.” Informáltam Bellát. „Majd mindent közöl veled később.”

Visszatoltam elé az ételt – pizza, vettem észre – azon tűnődve, hogy lenne a legjobb elkezdni. Korábbi csalódottságom fellobbant, miközben a szavakat ismételtam a fejemben: Jobban, mint ahogy neki tetszem. De nem tudom, hogy segíthetnék ezen.

Beleharapott ugyanabba a pizza szeletbe. Lenyűgözött, mennyire bizakodó volt.

Természetesen nem tudta, hogy mérgező voltam – nem mintha a megosztott étel ártalmas lenne rá. Mégis, azt vártam, hogy másképp kezel majd engem. Mintha valami más lennék. Soha se tette – legalábbis nem negatív értelemben...

Udvariasan kezdtem bele.

„Szóval a pincérnő csinos volt, igaz?”

Megint felvonta szemöldökét. „Te tényleg nem vetted észre?”

Mintha bármelyik nő reménykedhetne abba, hogy elvonhatja figyelmemet Belláról.

Képtelenség, megint.

„Nem. Nem figyeltem rá. Sok minden járt az eszembe.” Legfőképp a vékony blúzának lágy tapadása...

Jó dolog volt, hogy ma ezt a csúnya pulóvert viselte.

„Szegény lány.” Mondta Bella mosolyogva.

Tetszett neki, hogy egyáltalán nem találtam a pincérnőt érdekesnek. Meg tudtam ezt érteni.

Hányszor képzeltem el, hogy nyomorékká teszem Mike Newton-t a biológia teremben?

Nem hihette őszintén azt, hogy az emberi érzései, amelyek a tizenhét rövid, halandó éve alatt valósultak meg, erősebbek lehettek, mint a hallhatatlan szenvedély, ami egy évszázad alatt halmozódott fel bennem.

„Valamit mondtál Jessicának...” Nem tudtam a hangomat közömbösnek mutatni. „Nos, ez zavar engem.”

Azonnal védekező lett. „Nem vagyok meglepve, hogy hallottál valamit, ami nem tetszett.

Tudod, mit mondanak a hallgatózókról.”

A hallgatózók semmi jót nem hallanak magukról, ezt mondták.

„Figyelmeztettelek, hogy hallgatózni fogok.” Emlékeztettem.

„És én figyelmeztettelek, hogy nem akarsz mindent tudni, amit gondolok.”

Ah, arra gondol, mikor megríkattam. A büntudat tompábbá tette a hangomat. „Megtetted.

Azonban nincs pontosan igazad. Tudni akarom, amit gondolsz – mindent. Én csak azt kívánom... hogy ne gondolj bizonyos dolgokra.”

Még több fél-hazugság. Tudtam, hogy nem kellene azt akarnom, hogy törődjön velem. De akartam. Persze, hogy akartam.

„Ez aztán a különbség.” Morogta mogorván nézve rám.

„De nem ez a lényeg ebben a pillanatban.”

„Akkor mi az?”

Felém hajolt, kezét könnyedén a nyakára rakta. Odavonzotta a szememet – elterelte figyelmemet. Milyen lágy lehet a bőre...

Koncentrálj – parancsoltam magamnak.

„Tényleg azt hiszed, hogy többet törődsz velem, mint én veled?” Kérdeztem. A kérdés nevetségesen hangzott számomra, mint ahogy a szavak rendszertelenek voltak.

Szemei csodálkoztak, légzése megállt. Majd elkapta tekintetét, gyorsan pislogott. Légzése lassú zihálással indult el.

„Megint ezt csinálod.” Motyogta.

„Mit?”

„Elkápráztatasz.” Ismerte be, óvatosan a szemembe nézett.

„Oh.” Hmm. Nem voltam biztos benne, mit tehetnék ezzel. Abba se voltam biztos, hogy el akartam-e kápráztatni őt. Még mindig örültem annak, hogy képes vagyok rá. De ez nem segítette a beszélgetés előrehaladását.

„Nem a te hibád.” Sóhajtott. „Nem tudsz ezen segíteni.”

„Válaszolni fogsz a kérdésemre?” Követeltem.

Az asztalt bámulta. „Igen.”

Ez volt minden, amit mondott.

„Igen, válaszolni fogsz, vagy igen, tényleg ezt gondolod?” Kérdeztem türelmetlenül.

„Igen, tényleg ezt gondolom.” Mondta anélkül, hogy felnézett volna. Volt egy kis halvány szomorúság a hangjában. Megint elpirult, és fogait akaratlanul az ajkaiba mélyesztette.

Egyszer csak rájöttem, hogy nehezebb esett ezt beismerni, mert tényleg ezt hitte. És én nem voltam jobb, mint az a gyáva Mike, mert arra kértem vallja be érzéseit, mielőtt még én megtettem volna. Nem számított, hogy úgy éreztem, bőségesen tisztáztam az én oldalamat. Ezt ő nem vette észre, így nem volt semmi mentségem erre.

„Tévedsz.” Ígértem. Éreznie kellett a gyöngédséget a hangomban.

Bella felnézett rám, szemei átlátszatlanok, nem árultak el semmit. „Ezt nem tudhatod.”

Suttogta.

Azt hitte, alábecsülöm az érzéseit, mert nem hallottam gondolatait. De igazság szerint a probléma az volt, hogy ő becsülte alá az én érzéseimet.

„Miből gondolod ezt?” Kíváncsiskodtam.

Visszabámult rám, a ránc a szemöldökei között, az ajakharapdálás. A milliomodik alkalommal is kétségbeesetten azt kívántam, bárcsak hallanám őt.

Azon voltam, hogy könnyörögjek neki, mondja el, milyen gondolattal küzd, de felemelte egy ujját, hogy ne szólaljak meg.

„Hagyj gondolkozni.” Kérte.

Amíg csak rendezni gondolatait, addig tudok türelmes lenni.

Vagy legalábbis tudom azt színlelni.

Összeszorította kezeit, összekulcsolta gyenge ujjait, majd kiengedte őket. Kezeit figyelte, mintha azok másvalakihez tartoztak volna, miközben beszélt.

„Nos, a nyilvánvaló dolgok mellett.” Motyogta. „Néha... nem lehetek biztos benne – nem tudom, hogy kell gondolatokat olvasni – de néha úgy tűnik, hogy próbálsz elbúcsúzni, amikor valami másról beszélsz.” Nem nézett fel.

Feltűnt neki, igaz? Azt is észrevette, hogy csak a gyengeség és az önzőség tart itt?

Kevesebbnek tart emiatt?

„Figyelmes vagy.” Levegőt vettem, és aztán megijedve figyeltem, ahogy a fájdalom átsuhant arckifejezésén. Sietve megcáfoltam feltételezését. „Azonban pontosan ezért tévedsz –”

Kezdttem, majd megálltam, emlékezve magyarázatának első szavaira. Zavartak, habár nem voltam biztos, hogy teljesen megértettem őket. „Mit értesz az alatt, hogy ’nyilvánvaló dolgok’?”

„Nos, nézz rám.” Mondta.

Már néztem. Minden amit csináltam, hogy őt néztem. Hogy értette ezt?

„Én teljesen átlagos vagyok.” Magyarázta. „Nos, kivéve a rossz dolgokat, mint minden halál közeli élmény és hogy olyan ügyetlen vagyok, majdnem hadirokkant. És nézz magadra.” Felém legyezett a levegőben, mintha rámutatott volna valami olyan kézenfekvőre, amit nem is érdemes kimondani.

Azt gondolta, hogy átlagos? Azt hitte, hogy én valahogy vonzóbb voltam az ő szemében? Kinek a véleménye szerint? Az ostoba, szűk látókörű, vak embereké szerint, mint Jessica és Ms. Cope? Hogy nem vette észre, hogy ő a leggyönyörűbb... a legtökéletesebb... Ezek a szavak nem voltak elég kifejezők.

És fogalma se volt róla.

„Nem látod magad elég tisztán, tudod?” Mondtam neki. „Elismerem, hogy teljesen igazad van a rossz dolgokkal kapcsolatban...” Humortalanul nevettem. Nem találtam viccesnek a gonosz végzetet, amely vadászott rá. Az ügyetlenség azonban elég szórakoztató volt. Imádnivaló. Hitt volna nekem, ha azt mondom, hogy kívül-belül gyönyörű? Talán ösztönzőbbnek találta volna az alátámasztást. „De te nem hallottad, hogy mit gondolt az összes emberi hímnemű az első napon.”

Ah, azon gondolatok reménye, izgalma, lelkesedése. A gyorsaság, amivel ezek a gondolatok lehetetlen fantáziává váltak. Lehetetlen, mert Bella egyiküket se akarta.

Én voltam az egyetlen, akinek igent mondott.

Mosolyom biztos önelégült volt.

Arca üres volt a meglepettségtől. „Ezt nem hiszem el.” Motyogta.

„Most az egyszer bízz bennem – te az átlagos ellentétje vagy.”

Már a létezése is elég volt ahhoz, hogy igazolja az egész világ teremtését.

Nem volt hozzászokva a bókokhoz, ezt láttam. Még egy olyan dolog, amelyhez hozzá kell szoknia. Elpirult és témát változtatott. „De én nem búcsúzom el.”

„Hát nem látod? Ez bizonyítja az igazamat. Én törődöm veled a legjobban, mert ha meg tudnám tenni...” Lehetek valaha is elég önzetlen ahhoz, hogy a helyes dolgot tegyem?

Kétségbeesésemben ráztam a fejem. Meg kell találnom hozzá az akaraterőt. Megérdemelte, hogy éljen. És nem azt, amit Alice látott közeledni. „Ha az a helyes, hogy elmenjek...” És ennek kell lennie a helyes dolognak, igaz? Nincs semmilyen meggondolatlan angyal. Bella nem tartozott hozzám. „Akkor inkább magamat bánthanám meg, mint téged, hogy biztonságba tartsalak.”

Miközben ezeket a szavakat mondtam, azt akartam, hogy igazak is legyenek.

Rám nézett. Valahogy a szavaim feldühítették. „És nem gondolod, hogy én is megtenném ugyanezt?” Követelte haragosan.

Olyan dühös – olyan lágy és olyan törékeny. Hogy bánthatott volna bárkit is? „Neked sose kell meghozni ezt a döntést.” Mondtam neki újból szomorúan a kettőnk közötti óriási különbségre gondolva.

Rám bámult, az aggodalom váltotta fel a dühöt a szemeiben és a ránc köztük megint felbukkant.

Valami igazán nagy baj lehetett a világegyetem rendjével, ha valaki ilyen jó és törékeny nem érdemelt meg egy védőangyalt, aki távol tartotta volna a bajtól.

Nos, gondoltam sötét humorral, legalább van egy védő vámpírja.

Mosolyogtam. Mennyire szerettem az ürügyemet a maradásra. „Természetesen te biztonságban tartásod kezd olyan érzés kelteni, mint egy teljes munkaidőt igénylő foglalkozás, amely megköveteli az állandó jelenlétemet.”

Ő is mosolygott. „Senki se próbált ma eltenni láb alól.” Mondta könnyedén, majd arca találgatóvá vált egy fél pillanatra, mielőtt a szeme átlátszatlan lett megint.

„Még.” Tettem hozzá szárazan.

„Még.” Értett egyet velem nagy meglepetésemre. Azt vártam, hogy visszautasít minden védelmezést.

Hogy tehette? Ez az önző hülye! Hogy tehette ezt velünk? Rosalie fülsértő, gondolati sikoltozása áttört koncentrációmokon keresztül.

„Nyugalom, Rose.” Hallottam Emmett suttogását az ebédlőn keresztül is. Karjai Rosalie köré fonódtak, hogy szorosan maga mellett tartsa – megfékezve őt.

Sajnálom, Edward – gondolta Alice bűnbánóan. Megtudta a beszélgetésekből, hogy Bella túl sokat tud... és, nos, rosszabb is lehetett volna, ha nem mondom el neki az igazat. Hidd ezt el nekem.

Megremegtem attól a víziótól, ami ezt követte, mi is történhetett volna, ha elmondom Rosalie-nek még otthon, hogy Bella tudja, vámpír vagyok, ott, ahol Rosalie-nek nem kellett volna a látszattal törődnie. El kell rejtennem az Aston Martin-omat valahol az államon kívül, ha nem nyugszik le, mire a sulinak vége lesz. A kedvenc kocsim látványa, szétroncsolva és égve, felzaklatott, habár tudtam, megérdemlem a büntetést.

Jasper se volt boldogabb.

Majd később egyezkedem velük. Csak ennyi idő volt engedélyezve, hogy Bellával lehessek, és nem akartam elpazarolni ezt. És hallottam Alice emlékeztetőjét, miszerint még el kellett intéznem pár dolgot.

„Van még egy kérdésem hozzád.” Mondtam, miközben kizártam Rosalie hisztériáját.

„Mond.” Mondta Bella mosolyogva.

„Tényleg be kell menned Seattle-be most szombaton, vagy csak egy ürügy volt arra, hogy nemet mondhass a hódolóidnak?”

Grimaszolt. „Tudod, még nem bocsátottam meg a Tyler-es dolog miatt. A te hibád, hogy abba a gondolatba ringatta magát, hogy vele megyek a bálba.”

„Oh, talált volna esélyt nélkülem is, hogy megkérdezzen téged – csak látni akartam az arcodat.”

Felnevettem, emlékezve döbbent arckifejezésére. Semmit se mondtam még ezelőtt neki az én sötét történetemről, ami miatt olyan rémültnek látszott akkor. Az igazság nem ijesztette meg. Velem akart lenni. Elmezavar.

„Ha én kérdeztem volna meg, engem is elutasítottál volna?”

„Valószínűleg nem.” Mondta. „De később lemondtam volna – kitalált betegségre vagy kirándult bokára hivatkozva.”

Milyen furcsa. „Miért tetted volna ezt?”

Fejét csóválta, mintha csalódott lett volna, hogy nem értettem meg egyből. „Te még sose láttál testnevelés órán, gondolom, de azt gondoltam, megérted miért.”

Ah. „Arra a tényre utalsz, hogy nem vagy képes végigsétálni egy lapos, szilárd felületen anélkül, hogy ne esnél el valamiben?”

„Kétségkívül.”

„Ez nem lenne probléma. Minden a vezetésen múlik.”

A másodperc rövid töredékéig emlékeztem, milyen érzés volt a testét magam mellett tudni, miután ellöktem a közelgő furgon útjából. Erősebben tudtam emlékezni arra a szenzációs érzésre, mint a pánikra, vagy a kétségbeesésre, vagy a bosszúságra. Olyan meleg és olyan lágy volt, ahogy merev testemhez ért...

Visszarántottam magam az emlékből.

„De még nem mondtad –” Mondta gyorsan, megelőzve, hogy vitázzon velem az ügyetlenségéről, mivel szándékában állt azt tenni. „Mindenféleképpen Seattle-be akarsz menni, vagy bánnád, ha valami mást csinálnánk?”

Fondorlatos – választást adni neki anélkül, hogy lehetőséget kapna arra, hogy nélkülem töltsen a napot. Aligha igazságos tőlem. De tettem neki egy ígéretet tegnap este... és tetszett az az ötlet, hogy teljesítsem is azt – majdnem annyira, mint ahogy megrémisztett.



A Nap sütni fog szombaton. Megmutathatom neki az igazi arcom, ha elég bátor leszek ahhoz, hogy elviseljem félelmét és undorát. Ismertem az igazi helyet, ahol megkockáztathatom...

„Nyitott vagyok a lehetőségekre.” Mondta Bella. „De kérnék egy szívességet.”

Egy feltételes igen. Mit akarhat tőlem?

„Mi az?”

„Vezethetek én?”

Ez most valami vicc lenne? „Miért?”

„Nos, többnyire azért, mert mikor elmondtam Charlie-nak, hogy Seattle-be megyek, kimondottan rákérdezett, egyedül megyek-e, és akkor még úgy volt. Ha megint megkérdezi, valószínűleg nem fogok hazudni, de nem hiszem, hogy megteszi, és ha a furgonomat a háznál hagyom, azzal csak szükségtelenül felhozódna a dolog. És azért is, mert a vezetésem megrémít.”

Forgattam a szemeimet. „Minden dolog velem kapcsolatban megrémíszthetne, de te a vezetési stílusom miatt aggódsz.” Valóban, az agya fordítva működik. Elégedetlenül csóváltam a fejem.

Edward – szólt sürgősen Alice.

Hirtelen a világos napsütést bámultam, belekerülve Alice egyik látomásába.

Az a hely volt, amit nagyon jól ismertem, a hely, ahová Bellát akartam vinni – egy kis rét, ahová senki se járt rajtam kívül. Egy csendes, szép hely, ahol az lehettem, aki vagyok – elég messze minden ösvénytől és emberi lakóhelytől, hogy elmém békében és csendben lehessen. Alice is felismerte a helyet, mert már látott ott engem nem olyan régen egy másik látomásában – az egyik vibráló, határozatlan látomásában, amit Alice mutatott nekem azon a reggelen, mikor megmentettem Bellát a furgon elől.

Ebben a vibráló vízióban nem voltam egyedül. És most tisztán látható volt – Bella ott volt velem. Szóval elég bátor voltam. Engem nézett, szívárványszínek táncoltak arcán, szemei megfeythetetlenek.

Ez ugyanaz a hely – gondolta Alice, elméje tele volt félelemmel, ami nem illett a látomáshoz. Feszültség talán, de félelem? Mire értette, hogy ugyanaz a hely?

És aztán láttam.

Edward! Éles hangon tiltakozott. Szeretem őt, Edward!

Kizártam őt gonoszul.

Nem szerettem úgy Bellát, ahogy én. Látomása lehetetlen volt. Rossz. Valahogy megvakulhatott, képtelenségeket látott.

Még egy fél másodperc se telt el. Bella kíváncsian fürkészte arcomat, várva, hogy jóváhagyjam a követelését. Láta a félelem szikráját, vagy túl gyors volt számára?

Rá fókuszáltam, a befejezetlen beszélgetésünkre, Alice-t és a selejtes, hazug látomását minél messzebb taszítottam gondolataimtól. Nem érdekelték meg a figyelmemet.

Azonban nem voltam képes fenntartani az incselkedésünk játékos hangzását.

„Nem akarod elmondani apádnak, hogy velem töltöd a napot?” Kérdeztem, komorság szívárgott a hangomba.

Megszabadultam a látomásoktól megint, próbáltam minél messzebb taszítani, hogy ne vibráljanak a fejembe.

„Charlie esetében a kevesebb mindig többet jelent.” Mondta Bella tényszerűen. „Egyébként hova fogunk menni?”

Alice tévedett. Nagyot tévedett. Erre nem volt esély. És ez csak egy régi látomás volt, most már érvénytelen. Sok minden megváltozott azóta.

„Szép idő lesz.” Mondtam neki lassan, harcolva a pánikkal és a határozatlansággal. Alice tévedett. Úgy tehetnék, mintha semmit se hallottam vagy láttam volna. „Szóval távol kell maradnom a kíváncsi szemektől... és te velem lehetsz, ha akarsz.”

Bella azonnal megértette a jelentését; szemei élénkek és türelmetlenek voltak. „És megmutatod nekem, mire gondoltál a napsütéssel kapcsolatban?”

Talán, mint már annyiszor ezelőtt, reakciója az ellenkezője lesz annak, mint amit vártam tőle. Mosolyogtam ennek lehetőségén, harcoltam, hogy visszatérjek a könnyedebb pillanatba.

„Igen. De...” Nem mondott igent. „Ha nem akarsz... egyedül lenni velem, akkor azt szeretném, hogy ne menj egyedül Seattle-be. Megborzongok a tragédia gondolatától, ami megtalálhat téged egy ekkora városban.”

Ajkait összenyomta; megsértődött.

„Phoenix háromszor nagyobb, mint Seattle – csak a lakosságot tekintve. Kiterjedése –”

„De úgy látszik, hogy Phoenix-ban még nem voltál a halál célpontja.” Mondtam félbevágva indoklását. „Szóval inkább szeretném, ha velem maradnál.”

Maradhat örökre, és még az se lenne elég hosszú idő.

Nem kellett volna így gondolkoznom. Kettőnknek nincs olyan, hogy örökké. Minden eltelt másodperc többet jelent, mint ezelőtt bármikor; minden pillanatban változik, míg én ugyanolyan maradok.

„Bármi is legyen, én nem bánom, hogy egyedül legyek veled.” Mondta.

Nem – mivel ösztönei visszafelé működtek.

„Tudom.” Sóhajtottam. „Azonban el kellene mondanod Charlie-nak.”

„Mégis mi okom lenne erre?” Kérdezte rémülten.

Rápillantottam, a látomás, amit nem tudtam igazán elnyomni, undorodva kavargott a fejemben.

„Egy kis ösztönzést adnál, hogy hozzalak vissza.” Sziszegtem. Meg kellene adnia nekem ezt – egy tanú, aki óvatosságra kényszerítene.

Miért erőltette rám Alice ezt a tudást?

Bella hangosan nyelt egyet, és bámult engem egy hosszú pillanatig. Mit láthatott?

„Úgy gondolom, kockáztatok.” Mondta.

Ugh! Örömet leli élete kockáztatásában? Egy kis adrenalin löketre vágyott?

Haragosan néztem Alice-re, aki szemembe nézett egy figyelmeztető pillantással. Mellette Rosalie dühösen nézett, de nem törődtem vele. Hagy tegye tönkre az autót. Az csak egy játékszer volt.

„Beszéljünk valami másról.” Javasolta Bella hirtelen.

Visszanéztem rá azon tűnődve, hogy vehette ennyire félvállról azt, ami igazán számított.

Miért nem tekintett engem egy szörnyetegnek, ami voltam?

„Miről akarsz beszélni?”

Szemei jobbra, majd balra fordultak, mintha azt figyelné, nem e hallgatnak ki minket. Biztos azt tervezte, hogy megoszt velem egy másik legenda alapú témát. Szemei megfagytak egy pillanatra és teste megdermedt, majd visszanézett rám.

„Miért mentetek Goat Rocks-ba múlt hétvégén... vadászni? Charlie azt mondta, hogy az nem jó hely a túrázáshoz, a medvék miatt.”

Olyan feledékeny. Rábámultam, egyik szemöldökömet felvontam.

„Medvék?” Zihálta.

Savanyúan elmosolyodtam, néztem, ahogy leesik neki. Emiatt most már komolyan fog venni? Bármi miatt is?

Rendezte arckifejezését. „Tudod, nincs még itt a medveszezon.” Mondta hevesen, szeme összeszűkült.

„Ha figyelmesen elolvasod, a törvény csak a fegyverrel történő vadászatot tartalmazza.”

Megint elvesztette az ellenőrzést az arcizmain egy pillanatra. Szája kinyílt.

„Medvék?” Mondta megint, ezúttal egy tapogatózó kérdésként, mint sem döbönt zihálásként.

„A medve Emmett kedvence.”

Szemeit figyeltem, hogy emésztik meg ezt.

„Hmm.” Motyogta. Beleharapott a pizzába, lefelé nézett. Gondolataiba merülve rágcsált, majd ivott egy kortyot.

„Szóval.” Mondta, és végül felnézett. „Mi a te kedvenced?”

Feltételeztem, hogy várnom kellett volna valami ilyesmit, de nem tettem. Bella mindig érdekes volt, legalábbis.

„Hegyi oroszlán.” Mondtam ridegen.

„Ah.” Mondta semleges hangon. Szívverése biztos és egyenletes maradt, mintha a kedvenc éttermeinkről beszélgetnénk.

Akkor rendben. Ha ilyen szokatlan módon akar viselkedni...

„Természetesen óvatosnak kell lennünk, nehogy hatással legyünk a környezetre meggondolatlan vadászatokkal.” Mondtam neki tárgyilagos és objektív hangon. „Olyan területekre próbálunk fókuszálni, ahol elszaporodtak a ragadozók – ha szükséges messzire is elmegyünk. Bőségesen van szarvas és antilop itt, és lesznek is, de hol van ebben a szórakozás?”

Udvarias érdeklődéssel hallgatott, mintha tanár lettem volna, aki leadja az anyagot. Mosolyognom kellett.

„Valóban, hol van.” Motyogta nyugodtan, megint beleharapott a pizzába.

„A kora tavasz Emmett kedvenc medveszezonja.” Mondtam a lecke folytatását. „Ekkor jönnek elő a téli állomból, így még inkább ingerlékenyek.”

„Hetven évvel később jártunk, és még mindig nem lépett túl azon, hogy elvesztette az első meccset.

„Semmi se nyújt nagyobb örömet, mint egy ingerlékeny medve.” Értett egyet Bella, komolyan bólintott.

Nem tudtam visszatartani nevetésem, miközben csóváltam a fejem logikátlan nyugalma miatt. Ezt biztos csak színleli. „Mond el, mit gondolsz igazából, kérlek.”

„Próbálok magam elé képzelni – de nem tudom.” Mondta, a ránc megjelent a szemei között.

„Hogy tudtok vadászni medvékre fegyver nélkül?”

„Oh, vannak fegyvereink.” Mondtam neki, és feléje villantottam egy széles mosolyt. Azt vártam, hogy visszahököl, de nagyon nyugodt maradt, engem figyelt. „Csak nem olyanok, amiket számításba vettek a vadászati törvény megírásakor. Ha láttál már valaha medvetámadást a televízióban, akkor el tudod képzelni Emmett-et vadászás közben.”

Arra az asztalra nézett, ahol a többiek ültek, és megborzongott.

Végre. És aztán nevettem magamon, mert tudtam, hogy egy részem azt kívánta, bárcsak ilyen feledékeny maradna.

Sötét szeme tág és mély volt, miközben engem bámult most. „Te is olyan vagy, mint egy medve?” Kérdezte majdnem suttogva.

„Inkább, mint egy oroszlán, vagyis a többiek azt mondják.” Mondtam neki, arra törekedve, hogy tárgyilagosnak tűnjek. „Talán a kedvencünk mutatja, milyenek vagyunk.”

Szája sarka kicsit felhúzódott. „Talán.” Ismételte. És aztán oldalra hajtotta fejét, és a kíváncsiság hirtelen tisztán látszott a szemeiben. „Ez olyan valami, amit látnom kellene?” Nem volt szükségem Alice képeire ahhoz, hogy lássam ezt a horrort – képzelőerőm is elég volt.

„Teljesen kizárt.” Mordultam rá.

Elhajolt tőlem, szemei elképedtek és rémültek voltak.

Én is hátradőltem, teret engedve közénk. Soha nem fogja látni, igaz? Nem tesz meg semmit annak érdekében, hogy segítsen nekem életben tartani őt.

„Túl ijesztő számomra?” Kérdezte egyenletes hangon. Szíve azonban még mindig kétszer olyan gyorsan vert.

„Ha az lenne, elvinnélek már ma este.” Vágtam vissza. „Szükséged van egy egészséges adag félelemre. Semmi se lenne hasznosabb számodra.”

„Akkor miért?” Követelte rendíthetetlenül.

Sötéten bámultam őt, azt várva, hogy féljen. Én féltem. Túl tisztán el tudtam képzelni, hogy Bella mellettem van, mikor vadászok...

Szemei kíváncsiak, türelmetlenek maradtak, semmi több. Várta a választ, nem adta fel.

De az időnk lejárt.

„Később.” Csattantam fel, és lábra álltam. „El fogunk késni.”

Megzavarodva körbenézett, mintha elfelejtette volna, hogy ebédelni voltunk. Mintha elfelejtette volna, hogy egyáltalán iskolába voltunk – meglepődött, hogy nem egyedül voltunk valami privát helyen. Pontosan megértettem ezt az érzést. Nehéz volt emlékezni a világ többi részére, mikor vele voltam.

Gyorsan felállt, és táskáját átvette a vállán.

„Akkor később.” Mondta, és láttam a határozottságot a szavaiban, számon fogja kérni rajtam.

## 12. Bonyodalmak

Bella és én csendben sétáltunk a biológia órára. Próbáltam koncentrálni abban a pillanatban a mellettem lévő lányra, valami valóságosra és megbízhatóra, bármire, ami távol tarthatta Alice félrevezető, értelmetlen látomását a fejemtől.

Elmentünk Angela Weber mellett, aki a járdán időzött, és éppen egy matematikai feladatot vitatott meg egy fiúval. Felületesen átvizsgáltam gondolatait, még több csalódást várva, de meglepődtem reménytelenül vágyódó hangjától.

Ah, szóval volt valami, amit Angela akart. Sajnos az nem olyan volt, amit könnyű lett volna ajándéknak csomagolva átadni.

Különös módon vigaszt éreztem abban a pillanatban, hogy hallottam Angela reménytelen sóvárgását. Egy hasonlóság - Angela nem tudhatta, hogy én is azon megyek át - és abban a pillanatban együtt éreztem azzal a kedves emberlánnyal.

Bizarr módon vigasztalt voltam, tudván, hogy nem én voltam az egyetlen, aki egy tragikus szerelmi történetet élt át. Szívet tépő fájdalom mindenfelé.

A következő másodpercben hirtelen és teljesen ingerült lettem. Mert Angela történetének nem kellett volna tragikusnak lennie. Angela ember volt és a fiú is, és a kettejük közötti különbség - ami Angela fejében leküzdhetetlennek tűnt - nevetséges volt, igazán nevetséges az én helyzetemhez képest. Nem volt értelme az ő összetört szívének. Micsoda pazarló szomorúság, mikor nem volt megalapozott oka arra, hogy ne azzal legyen, akit akart. Miért ne lehetett volna meg neki, amit akart? Miért ne lehetett volna ennek a történetnek boldog vége?

Akartam adni neki egy ajándékot... Nos, megadhatnám neki azt, amit akart. Tudván, hogy mit tudtam tenni az emberek természetével, valószínűleg nem lehetett olyan bonyolult ezt végrehajtani. Átvizsgáltam az Angela mellett álló fiú tudatát, szerelmének tárgyát, és nem tűnt vonakodónak, nála is csak az okozott nehézséget, mint Angelánál. Reménytelen és beletörődő volt.

Minden, amit tennem kellett, csak annyi volt, hogy elültessem a sugallatot...

A terv könnyen alakot öltött, a forgatókönyv magát írta az én erőfeszitésem nélkül.

Szükségem volt Emmett segítségére – rávenni erre volt az egyetlen igazi nehézség. Az emberi természetet annyival könnyebb volt befolyásolni, mint a vámpírok természetét.

Meg voltam elégedve a megoldásommal, az Angelának szánt ajándékkal. Ez egy hatásos elterelés volt a saját problémáimról. Azokat is ilyen egyszerűen helyre lehetett hozni?

Hangulatom kissé feljavult, miközben Bella és én elfoglaltuk helyünket. Talán pozitívabbnak kellett volna lennem. Talán volt valami megoldás valahol számunkra is, ami elkerült engem, úgy, mint ahogy Angela nyilvánvaló megoldása is olyan észrevehetetlen volt számára. Nem

valószínű... De miért pazaroljam az időt reménytelenségre? Nem volt vesztegetnivaló időm, ha azt Bellával tölthettem. Minden másodperc számított.

Mr. Banner belépett a terembe, maga után húzva egy ősrégi TV-t és videó lejátszót. Átugrott egy leckét, ami fölöttébb nem érdekelte – genetikai rendellenességek – azzal, hogy egy filmet játszik le nekünk a következő három napban. A 'Lorenzo olaja' nem volt egy vidám darab, de ez nem állította meg az izgalmat a teremben. Se jegyzet, se dolgozati anyag. Három szabad nap. Az emberek ujjongtak.

Számomra nem számított egyik tekintetben se. Nem terveztem bármire is figyelni, csak Bellára.

Ma nem húztam el messzire a székem az övétől, hogy teret hagyjak magamnak a levegővételhez. Helyette közel ültem hozzá, mint ahogy minden normális ember tette volna. Közelebb, mint ahogy a kocsiban ültünk, elég közel, hogy bal oldalam érezze a bőréből áramló forróságot.

Furcsa tapasztalat volt, egyszerre élvezetes és idegtépő, de jobban szerettem ezt, mint hogy egymással szemben ültünk volna. Ez több volt, mint amihez hozzászoktam, és mégis arra eszméltem rá, hogy ez se volt elég. A vonzás annál erősebb volt, minél közelebb kerültem hozzá.

Azzal vádoltam, hogy vonzotta a veszélyt. Épp most, úgy tűnt, hogy ez szó szerint igaz volt. Én voltam a veszély, és minden centivel, amivel közelebb engedtem magam hozzá, vonzódása nagymértékben növekedett.

És ezután Mr. Banner lekapcsolta a világítást.

Különös volt, hogy ez mennyit változtatott mindenben, tekintetbe véve, hogy a fény hiánya nem sokat jelentett a szemeimnek. Még mindig ugyanolyan tisztán láttam, mint azelőtt. A szoba minden részlete világos volt előttem.

Szóval miért jelent meg ez a hirtelen elektromos vibrálás a levegőben, a sötétben, ami nem is volt sötét számomra? Azért volt, mert tudtam, hogy én voltam az egyetlen, aki tisztán látott? Hogy Bella és én láthatatlanok voltunk a többiek számára? Mint ha egyedül lettünk volna, csak mi ketten, elrejtőzve a sötét teremben, olyan közel ülve egymáshoz...

A kezem felé mozdult az engedélyem nélkül. Csak megérinteni a kezét, megfogni azt a sötétségben. Nincs hiba. Megígértem magamnak, hogy nem követek el hibákat, nem számított, hogy azok milyen minimálisnak is tűntek. Ha megfogom a kezét, csak többet fogok akarni – még egy jelentéktelen érintést, még közelebb kerülni hozzá. Éreztem ezt. Egy újfajta vágy növekedett bennem, azon munkálkodva, hogy elnyomja önuralmam.

Nincs hiba.

Bella keményen összefonta karjait a mellkasa körül, és kezeit ökölbe szorította, mint ahogy én is.

Mire gondol? Oda akartam sügni neki a szavakat, de a terem túl csendes volt még ahhoz is, hogy sikerüljön egy suttogós beszélgetést lefolytatni.

A film elkezdődött, megvilágítva egy kicsit a sötétséget. Bella rám pillantott. Észrevette a merevséget, ahogy testemet tartottam – úgy mint ő – és mosolygott. Ajkai kissé szétváltak, és szemei tele voltak meleg csábítással.

Vagy talán csak azt láttam, amit akartam látni.

Visszamosolyogtam; légzése erőtlen zihálássá vált és gyorsan elnézett rólam.

Ez csak rontott a helyzeten. Nem ismertem a gondolatait, de hirtelen biztos voltam abban, hogy igazam volt azelőtt, és hogy azt akarta, hogy érintsem meg. Ő is érezte ezt a veszélyes vágyat, mint ahogy én is.

A teste és az én testem között az elektromosság tovább vibrált.

Nem mozdult meg egész óra alatt, tartva feszes, szabályozott testtartását, mint ahogy én a sajátomat. Egyszer-egyszer felém pillantott, és a vibráló áramlat megrázott egy hirtelen lökéssel.

Az óra haladt – lassan, és mégse elég lassan. Ez annyira új volt, ott tudtam volna így ülni vele napokig, csak hogy teljesen megtapasztaljam ezt az érzést.

Volt egy tucat különböző vitám magammal, míg a percek teltek, az ésszerűség küzdött a vágyakozással, miközben próbáltam megindokolni a megérintését.

Végül Mr. Banner megint felkapcsolta a világítást.

A világos, fluoreszkáló fényben a terem légköre visszaváltozott normálissá. Bella felsóhajtott és kinyújtózkodott, maga előtt hajlítgatva ujjait. Biztos kényelmetlen volt neki ilyen sokáig tartani azt a testtartást. Nekem egyszerűbb volt – a mozdulatlanság természetes volt számomra.

Kuncogtam a megkönnyebbült arckifejezésén. „Nos, ez érdekes volt.”

„Umm.” Motyogta, tisztán megértve, hogy mire is utaltam, de nem fűzött hozzá semmit. Mit meg nem adnék, hogy halljam, mit gondol éppen most.

Felsóhajtottam. Egy kívánság se segíthetett ezen.

„Mehetünk?” Kérdeztem már felállva.

Grimaszolt és bizonytalanul állt lábaira, kezeit széttárta, mint ha attól félt volna, hogy elesik. Felajánlhattam volna a kezemet. Vagy azt a kezemet a könyöke alá tehettem volna – csak könnyedén – és megtámaszthattam volna. Bizonyosan nem lett volna olyan rettenetes vétség...

Nincs hiba.

Nagyon csendes volt, miközben a testnevelés terem felé sétáltunk. A ránc a szemei között bizonyíték volt, egy jel, hogy belemélyült gondolataiba. Én is erősen gondolkodtam.

Bőrének egyszeri megérintése nem árthatott neki, állította ezt az önző felem.

Könnyedén mérsékelhettem volna kezem nyomóerejét. Ez nem volt egészen bonyolult, amíg határozottan kontrol alatt álltam. Tapintó érzékelésem kifinomultabb volt, mint egy emberé.

Egy tucat kristálykehellyel tudtam zsonglörködni anélkül, hogy bármelyik is eltört volna.

Végig tudtam simítani egy szappanbuborékot anélkül, hogy az kipukkant volna. Amíg határozottan kontrol alatt álltam...

Bella olyan volt, mint egy szappanbuborék – törékeny és múlandó. Átmeneti.

Meddig tudom megindokolni jelenlétemet az ő életében? Mennyi időm van még? Lesz még egy ilyen lehetőségem, mint ez a lehetőség, mint ez a pillanat, mint ez a másodperc? Nem lesz mindig a karjaim közelében...

Bella szembefordult velem a testnevelés terem előtt, és szemei kitágultak az arckifejezésem láttán. Nem beszélt. Magamat néztem a szemében visszatükröződve és láttam, hogy saját szemeimben küzdelem tombolt. Figyeltem az arcom változását, miközben jobbik felem elvesztette a vitát.

A kezem felemelkedett anélkül, hogy erre tudatos parancsot kapott volna. Olyan finoman - mint ha Bella a legvékonyabb üvegből lett volna, mint ha olyan törékeny lenne, mint egy buborék – simították végig ujjaim a meleg bőrét, ami az arccsontját fedte be. Felforrósodott bőre az érintésem alatt, és éreztem vérének lüktetését az áttetsző bőre alatt.

Elég – utasítottam magamat, habár kezem égett a vágytól, hogy végigsimítsa egész arcát.

Elég.

Nehezemre esett visszahúzni kezemet, megállítani magamat, nehogy még közelebb menjek hozzá. Azonnal ezer különböző lehetőség futott át az agyamon – ezer különböző módja megérintésének. Az ujjhegyem végigjárná ajkainak körvonalait. Tenyeremet az álla alá helyezném. Kihúznám hajából a hajcsatot és hagynám azt kezembe zuhanni. Karjaimat csípője köré fonnám, szorosan testem mellett tartva őt.

Elég.

Kényszerítettem magamat, hogy forduljak el és menjek minél távolabb tőle. Testem mereven mozgott – vonakodva.

Elmémet hátra hagytam, hogy figyelhessem Bellát, miközben sebesen elsétáltam, majdnem futottam a kísértés elől. Elkaptam Mike Newton gondolatait – azok voltak a lehangosabbak – miközben Bellát figyelte, aki szórakozottan elsétált mellette, szemei életlenek és arca vörös volt. Mike mogorván nézett és hirtelen a nevemet átkozta a fejében; nem tudtam elfojtani apró vigyoromat erre reagálva.

Kezem bizsergett. Meghajlítgattam, majd ökölbe szorítottam, de tovább égett fájdalommentesen.

Nem, nem sértettem meg – de megérintése mégis hiba volt.

Úgy éreztem, mint ha tűzben állnék – mint ha a torkomban lévő égető szomjúság szétterjedt volna egész testemben.

Legközelebb, mikor ilyen közel leszek hozzá, képes leszek megállni, hogy ne érintsem meg?

És ha meg is érintem, meg tudok állni annyinál?

Nincs több hiba. Ennyi volt. Őrizd meg az emléket, Edward – mondtam magamnak gyászosan. És tartsd a kezeidet magad mellett. Ennyi, vagy muszáj lesz kényszerítenem magam, hogy elmenjek... valahogy. Mert nem engedhettem magam közel hozzá, ha ragaszkodom a hibákhoz.

Mély levegőt vettem és próbáltam egyensúlyba hozni gondolataimat.

Emmett utolért az angol épületnél.

„Hé, Edward.” Jobban néz ki. Furcsán, de jobban. Boldog.

„Hé, Em.” Boldognak tűntem? Feltételeztem, a fejemben lévő zűrzavar ellenére, tényleg úgy éreztem magam.

Tartsd a szádát csukva, kölyök. Rosalie ki akarja tépni a nyelvedet.

Felsőhajtottam. „Sajnálom, hogy magadra hagytalak ezzel a helyzettel. Mérges vagy rám?”

„Nem. Rose túlteszi majd magát rajta. Ez amúgy is elkerülhetetlen volt.” Azok után, amit Alice látott közeledni...

Alice látomása nem azok voltak, amire ebben a pillanatban gondolni akartam. Előre néztem, fogaim megint összecsattantak.

Miközben valami elterelő gondolatot kerestem, elkaptam Ben Cheney alakját belépni a spanyol terembe épp előttünk. Ah – itt volt a lehetőségem, hogy megadjam Angelának az ajándékát.

Megálltam és megragadtam Emmett karját. „Várj egy pillanatot.”

Mi van?

„Tudom, hogy nem érdemlem meg, de megtennél nekem egy szívességet?”

„Mit is?” Kérdezte kíváncsian.

Egy szuszra – és olyan sebességgel, hogy érthetetlenné váltak a szavak az emberek számára, nem számítva, hogy azok hangosan lettek kimondva – elmagyaráztam neki, mit is akarok.

Döbbsen nézett rám, mikor befejeztem, gondolatai olyan zavartak voltak, mint az arca.

„Szóval?” Buzdítottam. „Segítesz nekem?”

Beletelt neki egy percbe, mire válaszolt. „De miért?”

„Ugyan, Emmett. Miért ne?”

Ki vagy te és mit csináltál a testvéremmel?

„Nem te vagy az, aki azért panaszkodik, hogy a sulis mindig ugyanolyan? Ez egy kicsit más, igaz? Tekintsd úgy, mint egy kísérletet – egy kísérlet az emberi természetről.”

Még egy pillanattig bámult rám, mielőtt belement volna. „Nos, ez tényleg más, elismerem...”

Oké, rendben.” Emmett felhorkant, majd megvonta a vállát. „Segítek neked.”

Rávigyorogtam, egyre nagyobb lelkesedést éreztem a tervemmel kapcsolatban most, hogy ő is benne volt. Rosalie egy büntetés volt, de mindig tartozni fogok neki azért, mert Emmett-tett választotta; senkinek se volt jobb bátyja, mint nekem.

Emmett-nek nem volt szüksége gyakorlásra. Egyszer elmondtam neki a mondatait suttogva, miközben besétáltunk a terembe.

Ben már a helyén volt, pont mögöttem ült, összerendezte a házi feladatát, hogy beadhassa. Emmett és én leültünk és ugyanazt megcsináltuk. A terem még nem csendesedett el; a halk beszélgetések zaja addig folytatódott, míg Mrs. Goff figyelmet nem kért. Nem sietett, épp akkor javította ki a múlt órai teszteket.

„Szóval.” Mondta Emmett, hangja hangosabb volt, mint arra szükség lett volna – ha tényleg csak nekem beszélt volna. „Elhívtad már Angela Webber-t?”

A mögöttem lévő papírsusogás hangja hirtelen elállt, miközben Ben megdermedt, figyelmét a mi beszélgetésünkre fordította.

Angela? Angeláról beszélnek?

Remek. Felkeltettük érdeklődését.

„Nem.” Mondtam, lassan megráztam a fejem sajnálkozva.

„Miért nem?” Rögtönözte Emmett. „Gyáva vagy?”

Rágrimaszoltam. „Nem. Úgy hallottam, valaki más érdekli.”

Edward Cullen el akarta hívni Angelát? De... Nem. Nem tetszik ez nekem. Nem akarom Angela közelében látni. Ő... nem neki való. Nem... biztonságos.

Nem számítottam az udvariasságra, a védelmező ösztönre. Arra törekedtem, hogy féltékeny legyen. De akárhogy is, működött a dolog.

„Hagyod, hogy ez megállítson téged?” Kérdezte Emmett gúnyosan, megint rögtönözve. „Nem vagy kész egy kis versenyre?”

Rámeredtem, de felhasználtam, amit adott nekem. „Nézd, gondolom tényleg kedveli ezt a Ben gyereket. Nem fogom megpróbálni meggyőzni őt. Vannak más lányok is.”

A mögöttem lévő székről érkező reakció felvillanyozó volt.

„Ki?” Kérdezte Emmett visszatérve a forgatókönyvhöz.

„A labortársam azt mondta, valami Cheney nevű gyerek. Nem hiszem, hogy tudom ki is az.”

Elharaptam a mosolyom. Csak a dölyfös Cullen-eknek sikerülhet azt színlelni, hogy nem ismernek mindenkit ebben az apró iskolában.

Ben feje kavargott a döbbenettől. Én? Edward Cullen helyett? De miért kedvelne engem?

„Edward.” Motyogta Emmett egy kicsit halkabban, szemét a fiú felé forgatva. „Pont mögöttem ül.” Tátogta, olyan nyilvánvalóan, hogy az emberek könnyedén leolvashatták a szavakat a szájáról.

„Oh.” Motyogtam vissza.

Megfordultam a széken és rápillantottam egyszer a mögöttem lévő fiúra. Egy pillanatra a szemüveg mögötti fekete szemek megrémültek, de aztán megmerevedett és kiegyenesítette keskeny vállát, megsértve az én tisztán lebecsmérlő értékelésemtől. Álla előre ugrott és egy dühroham sötétítette el aranybarna bőrét.

„Huh.” Mondtam pökhendien, miközben visszafordultam Emmett-hez.

Azt hiszi, hogy jobb nálam. De Angela szerint nem. Majd én megmutatom neki...

Tökéletes.

„Habár nem azt mondtad, hogy Yorkie-t viszi a táncra?” Kérdezte Emmett, felhorkant, miközben kimondta a fiú nevét, mint ha kigúnyolná annak esetlenségét.

„Az kétségtelenül egy csoportos döntés volt.” Biztos akartam lenni abban, hogy Ben ezt egyértelműen megtudja. „Angela félénk. Ha B – nos, ha az a fiú nem meri elhívni, Angela se fogja soha.”

„Te szereted a félénk lányokat.” Mondta Emmett visszatérve a rögtönzéshez. A csendes lányokat. Az olyan lányokat... hmm, nem is tudom. Talán, mint Bella Swan?

Rávigyorogtam. „Pontosan.” Aztán visszatértem az előadásunkhoz. „Talán Angela belefárad a várakozásba. Talán elhívom majd a bálba.”

Nem, nem fogod – gondolta Ben felegyenesedve a székén. Szóval mi van, ha Angela sokkal magasabb, mint én? Ha őt ez nem érdekli, akkor engem se. Ő a legkedvesebb, a legokosabb, a legcsinosabb lány az iskolában... és ő engem akart.



Kedveltem ezt a Ben-t. Okos és jóhiszemű volt. Talán még meg is érdemelt egy olyan lányt, mint Angela.

Adtam egy pacsit Emmett-nek az asztal alatt, miközben Mrs. Goff felállt és üdvözölte az osztályt.

Oké, elismerem – ez tényleg vicces volt – gondolta Emmett.

Mosolyogtam magamban, örültem, hogy meg tudtam teremteni egy szerelmes történet boldog végét. Biztos voltam benne, hogy Ben véghezviszi feladatát, és Angela megkapja a névtelen ajándékot. Adósságomat törlesztettem.

Hogy lehetnek az emberek annyira buták hagyni, hogy egy tizenöt centis magasságkülönbség tönkretegye boldogságukat.

Sikeremtől jó hangulatom lett. Megint mosolyogtam, miközben befészkeltem magam a székembe és felkészültem a szórakozásra. Hiszen, mint ahogy Bella arra rámutatott az ebédnél, még sose láttam őt ezelőtt testnevelés órán mozogni.

Mike gondolatait volt a legkönnyebb kiszűrni a hangok csobogásából, ami előntötte a tornatermet. Elméje túlságosan is ismerőssé vált az elmúlt pár hétben. Egy sóhajjal beletörődtem, hogy rajta keresztül hallgatózzak. Legalább abban biztos voltam, hogy figyelni fog Bellára.

Éppen időben érkeztem, hogy halljam Mike felajánlását, hogy lesz ő Bella tollaslabda társa; miközben ezt javasolta, más partnerek is átfutottak az agyán. Mosolyom elhalványult, fogaim összecsapattak, és emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy Mike Newton megölése nem egy megengedett lehetőség.

„Köszönöm, Mike – nem kell ezt tenned, tudod.”

„Ne aggódj, majd elugrom az utadból.”

Egymásra vigyorodtak, és számos baleset – mindig valami kapcsolatban voltak Bellával – villant át az agyában.

Mike először egyedül játszott, miközben Bella a pálya hátsó részén tétovázott, óvatosan tartva az ütőjét, mint ha az valami fegyver lenne. Aztán Clapp edző odabandukolt és utasította Mike-et, hogy hagyja Bellát is játszani.

Húha – gondolta Mike, miközben Bella elindult előre egy sóhaj közepette, ütőjét ügyetlen szögben tartva.

Jennifer Ford egyenesen Bella felé adogatott önelégülten. Mike látta, hogy Bella megindul a labda felé, meglendítve az ütőjét méterekkel a cél előtt, és Mike rohant, hogy megpróbálja megmenteni a rőptét.

Riadtan figyeltem Bella ütőjének röppályáját. Nekiütközött a feszes hálónak és visszapattant hozzá, megütve homlokát, mielőtt még továbbrepült volna, hogy nekicsapódjon Mike karjának egy harsogó puffanással.

Ow. Ow. Ungh. Ez nyomot fog hagyni.

Bella homlokát masszírozta. Nehéz volt a helyemen maradni, ahová tartoztam, tudván, hogy megsérült. De mit tehetnék, ha ott lennék? És nem tűnt komoly sérülésnek... Tétováztam és figyeltem. Ha tovább szándékozna játszani, gyártanom kell egy ürügyet, amivel kimenekíthetném az órájáról.

Az edző felnevetett. „Sajnálom, Mike.” Ez a lány a legrosszabb balszerencséjével megáldott ember, akit valaha láttam. Nem lenne szabad a többiek közelébe engedni...

Szándékosan hátat fordított és továbbment, hogy a többi meccset figyelje, így Bella visszatérhetett a korábbi néző szerepkörébe.

Ow – gondolta Mike megint karja masszírozása közben. Odafordult Bellához. „Jól vagy?”

„Igen, és te?” Kérdezte szégyenlősen, elpirulva.

„Azt hiszem, kibirom.” Ne akarj úgy hangzani, mint egy bögőmasina. De, apám, ez fáj! Mike körözött egyet a karjával, összerezzenve.

„Én majd itt maradok hátul.” Mondta Bella, zavartság és bosszúság tükröződött az arcán, a fájdalom helyett. Talán Mike kapta a nagyját. Természetesen azt reméltem, hogy ez volt a helyzet. Legalább Bella nem játszott többet. Ütőjét óvatosan a háta mögött tartotta, szemei büntudatot tükröztek... Nevetésemet köhögésnek kellett álcáznom.

Mi ilyen vicces? – akarta tudni Emmett.

„Majd később elmondom.” Motyogtam.

Bella nem szállt be újra a játékba. Az edző nem figyelt rá és hagyta Mike-ot egyedül játszani. Átfutottam a tesztet az óra végén, és Mrs. Goff hamarabb elengedett. Elszántan hallgattam Mike-ot, miközben átsétáltam az udvaron. Úgy döntött, hogy szembesíti Bellát velem kapcsolatban.

Jessica megesküdt, hogy járnak. Miért? Miért kellett pont Bellát felszednie?

Nem vette észre az igazi jelenséget – hogy Bella szedett fel engem.

„Szóval.”

„Szóval mi?” Kíváncsiskodott Bella.

„Te és Cullen, huh?” Te és az a torzszülött. Gondolom, ha egy gazdag srác ilyen fontos számodra...

Fogaimat csikorgattam a lealacsonyító feltételezése miatt.

„Ez nem a te dolgod, Mike”

Védekező. Szóval igaz. Fenébe. „Nem tetszik ez nekem.”

„Nem is kell.” Csattant fel.

Miért nem látja, hogy milyen cirkuszi mutatványos is ő? Mint mindannyian. Ahogy Bellát bámulja. A hideg futkos a hátamon. „Úgy néz rád, mint... mint ha meg akarna enni.”

Összerezcentem, vártam a választ.

Arca élénk piros lett, ajkait összeszorította, mint ha visszatartotta volna a légzését. Aztán hirtelen egy vigyor terült el az ajkain.

Most meg nevet rajtam. Nagyszerű.

Mike elfordult, gondolatai mogorvák, és elballagott átöltözni.

Nekidőltem a tornaterem falának és próbáltam lecsillapítani magam.

Hogy nevetethetett Mike vádján – ami olyan jól célzott volt, hogy már kezdtem aggódni, Forks túl sokat tud... Miért nevetett azon az ötleten, hogy megölhetném, mikor tudta, hogy ez teljesen igaz? Hol volt ebben a humor?

Mi a baj vele?

Beteges humorérzéke volt? Ez nem illet a róla kialakított elképzelésembbe, de hogy lehetnék ebben biztos? Vagy talán az ábrándozásom a szeleburdi angyalról igaz volt egy dolog tekintetében, abban, hogy egyáltalán nem érzékeli a veszélyt. Bátor – ez volt az egyik szó erre. Mások azt mondanák hülye, de tudtam, milyen okos is ő. Habár nem számít mi volt az oka, a félelemhiánya vagy csavart humorérzéke nem tett jót neki. Ez a különös hiányosság kevert őt állandóan veszélybe? Talán mindig szüksége lesz rám itt...

Mint ezelőtt, hangulatom szárnyalt.

Ha fegyelmezni tudnám magam, ha biztonságos tudnék lenni, akkor talán megoldható lenne, hogy vele maradjak.

Mikor Bella kísértelt a tornaterem ajtaján, vállai merevek voltak és alsó ajka megint fogai között szorultak – a nyugtalanság jele. De amint pillantásunk találkozott, merev válla elernyedtt és széles mosoly terült el az arcán. Különösen békés arckifejezés volt. Átsétált hozzám tétozás nélkül, és csak akkor állt meg, mikor már olyan közel volt, hogy testének melege úgy öntött el, mint egy szökőár.

„Szia.” Suttogta.

A boldogság, amit éreztem ebben a pillanatban megint példanélküli volt.

„Hello.” Mondtam, és aztán – mert a hangulatom hirtelen olyan derűs lett, nem tudtam ellenállni, hogy ne incselkedjek vele – hozzátettem. „Milye volt a tornaóra?”

Mosolya megingott. „Remek.”

Gyenge hazudozó volt.

„Tényleg?” Kérdeztem, erőltetve a témát – még mindig aggódtam a feje miatt; fájdalma volt? – de aztán Mike Newton gondolatai olyan hangosak voltak, hogy megzavarták koncentrációm.

Gyűlölöm őt. Bárcsak meghalna. Remélem, nekivezeti a csillogó autóját egy sziklának. Miért nem tudja csak békén hagyni? Maradjon a saját fajtájával – a torzszülöttekkel.

„Mi az?” Követelte Bella.

Szemeim életlenül az arcát bámulták. Nézte Mike elvonuló alakját, és aztán megint rám nézett.

„Newton kezd az idegeimre menni.” Ismertem be.

Szája kinyílt, és mosolya eltűnt. Biztos elfelejtette, hogy megvolt rá a képességem, hogy végigfigyeljem az utolsó gyászos óráját, vagy remélte, hogy nem használtam azt. „Nem hallgatóztál megint?”

„Hogy van a fejed?”

„Hihetetlen vagy!” Mondta fogain keresztül, és aztán elfordult tőlem és nagy lépésekkel dühösen haladt a parkoló felé. Bőre sötét vörös lett – zavarban volt.

Tartottam vele a lépést, remélve, hogy dühe hamar elmúlik. Általában gyorsan meg szokott bocsátani nekem.

„Te említetted, hogy még sose láttalak tornaórán.” Magyaráztam. „Kíváncsi lettem.”

Nem válaszolt, szemöldökeit összehúzta.

Hirtelen megállt a parkolóba, mikor észrevette, hogy a kocsimhoz vezető utat elzárta egy fiú tanulókból álló tömeg.

Kíváncsi vagyok, milyen gyorsan tudnak ezzel menni...

Nézd azt a SMG váltókarokat. Még sose láttam ezeket magazinon kívül...

Szép oldalrácsok...

Persze bárcsak lenne hatvan ezer dollárom szanaszét...

Pontosan ezért volt jobb, hogy Rosalie csak városon kívül használta a kocsiját.

Átpréseltem magam a kíváncsi fiúkból álló tömegen a kocsimig; egy pillanat tétovázás után Bella követett.

„Feltűnő.” Motyogtam, miközben beültem.

„Milyen fajta kocsiz ez?” Kíváncsiskodott Bella.

„Egy M3-as.”

Homlokát ráncolta. „Nem beszélek ’Kocsi és Vezető’ nyelven.”

„Ez egy BMW.” Forgattam szemeimet, és aztán arra figyeltem, hogy tolatás közben senkit se üssek el. Pár fiúra rá kellett szegezmem szemeimet, mivel nem voltak hajlandók elmozdulni az utamból. Egy fél másodpercnyi találkozás a tekintetemmel elég volt, hogy meggyőzzem őket.

„Még mindig dühös vagy?” Kérdeztem Bellát. Ráncai kisimultak.

„Határozottan.” Válaszolta röviden.

Felsóhajtottam. Talán nem kellett volna felhoznom. Oh, nos. Megpróbálhattam jóvátenni.

„Megbocsátasz nekem, ha elnézést kérek?”

Gondolkozott ezen egy pillanatig. „Talán... ha úgy is gondold.” Döntötte el. „És ha megígéred, hogy nem teszed meg ismét.”

Nem fogok hazudni neki, és nem volt rá mód, hogy egyetértsek ezzel. Talán ha felajánlok neki egy különböző cserét.

„Mit szólna ahhoz, hogy tényleg úgy értem, és hagyom, hogy te vezess szombaton?”

Megrezzentem magamon belül erre a gondolatra.

A redő megint megjelent szemei között, miközben átgondolta az új alkut. „Megegyeztünk.”

Mondta egy pillanatnyi gondolkodás után.

Most pedig a bocsánatkérésem... még sose próbáltam elkápráztatni Bellát szánt szándékkal ezelőtt, de most jó alkalmam volt rá. Mélyen a szemeibe néztem, miközben elhajtottam az iskolától, azon tűnődve, vajon jól csináltam-e. A legmeggyőzőbb hangomat használtam.

„Akkor nagyon sajnálom, hogy felzaklattalak.”

Szívverése hangosabban zakatolt, mint azelőtt, és a ritmusa hirtelen szaggatott lett. Szemei kitágultak, kicsit kábán néztek.

Félig mosolyogtam. Úgy tűnt, jól csinálom. Természetesen nekem is nehézséget okozott levenni a tekintetemet a lányról. Egyformán el voltunk kápráztatva. Jó dolog volt, hogy fejből ismertem ezt az utat.

„És a küszöbödnél leszek kora szombat reggel.” Tettem hozzá, befejezve a megállapodást. Gyorsan pislogott, megrázta a fejét, mint ha úgy kitisztulna az. „Um.” Mondta. „Az nem segítene Charlie helyzetén, ha egy titokzatos Volvo maradna a felhajtón.”

Ah, milyen keveset tud rólam. „Nem szándékoztam kocsival menni.”

„Hogy –” Kezdte el kérdezni.

Félbeszakítottam. A választ nehéz lett volna elmagyarázni annak bemutatása nélkül, és most alig alkalmas rá az idő. „Ne aggódj emiatt. Ott leszek kocsival nélkül.”

Oldalra döntötte fejét, és keresgélt egy másodpercig, mint ha többet akart volna kisdalni belőlem, de aztán meggondolta magát.

„Most már később van?” Kérdezte, emlékeztetve engem a mai befejezetlen beszélgetésünkre az ebédlőből; ejtett egy bonyolult kérdést, csak hogy visszatérjen egy másikhoz, ami még kevésbé volt rokonszenves.

„Gondolom, most már később van.” Értettem egyet vonakodóan.

A háza elé parkoltam le, feszült voltam, hogy is magyarázzam el neki... anélkül, hogy irtózatot természetemet túlságosan nyilvánvalóvá tenném, anélkül, hogy újra megijeszteném. Vagy ez helytelen volt? Lekicsinyíteni a sötét oldalamat?

Ugyanazzal az udvarias érdeklődéssel várt, mint amit ebédnél mutatott. Ha kevésbé lettem volna nyugtalan, esztelen nyugalma még meg is nevetett volna.

„És te még mindig tudni akarod, miért nem láthatsz vadászat közben?” Kérdeztem.

„Nos, főképp a reakciód miatt lettem kíváncsi.” Mondta.

„Megijesztettelek?” Kérdeztem, biztos voltam benne, hogy tagadni fogja.

„Nem.”

Próbáltam nem mosolyogni, de elbuktam. „Elnézést kérek, mert megijesztettelek.” És aztán a pillanatnyi humor által kiváltott mosolyom eltűnt. „Csak a gondolat, hogy ott lennél... miközben vadászunk.”

„Rossz lenne?”

A gondolati kép erről túl sok volt – Bella, olyan sebezhetően az üres sötétségben; én, kontroll nélkül... Próbáltam számítani ezt a gondolatot a fejemből. „Rendkívül.”

„Mert...?”

Mély levegőt vettem, az égető szomjúságra koncentráltam egy pillanatra. Ezt érezve, irányítva, próbáltam uralmam alá vonni. Soha többé nem fog uralni ez – azt akartam, hogy ez igaz is legyen. Biztonságosnak kell lennem számára. Bámultam a megjelenő felhőket anélkül, hogy láttam volna őket, azt kívántam, bár csak hihetném, hogy elhatározásom bármi különbséget eredményezne, ha vadászat közben megérezném Bella illatát.

„Mikor vadászunk... átadjuk magunkat az érzékeinknek.” Mondtam neki, minden szót átgondolva, mielőtt kimondtam volna őket. „Az irányítást olyankor nem az agyunk végzi.

Főképp a szaglásunk. Ha bárhol a közelemben lennél, mikor úgy elvesztem a kontrollt magam felett...”

Megráztam a fejem kintől, amit az a gondolat okozott, hogy mi történhetne – nem mi történhet, csak történhetne – egész bizonyosan akkor.

Hallgattam szívverését, és aztán odafordultam nyugtalanul, hogy olvassak a szeméből.

Bella arca higgadt, szemei komolyak voltak. Száját egy kissé összeszorította, ami szerintem aggodásra utalt. De miért aggodott? A saját biztonsága miatt? Vagy az én gyötrelmem miatt? Tovább néztem őt, próbáltam értelmet nyerni zavaros arckifejezéséből.

Ő is mereven nézett rám. Szemei egy pillanattal később nagyobbra nyíltak, pupillái kitágultak, pedig nem változott meg a fényviszony.

A légzésem felgyorsult, és hirtelen a kocsiban lévő csend úgy tűnt, mintha zümmögne, pont úgy, mint a biológia teremben ma délután. A vibrálás megint megjelent köztünk, és a megérintése iránt érzett vágyam enyhén szólva erősebb volt, mint a szomszomság általi igényeim.

A lüktető elektromosság olyan érzés volt, mint ha megint lenne pulzusom. Testem érezte ezt. Mint ha ember lettem volna. Jobban, mint bármi mást a világon, érezni akartam ajkainak melegét az enyémen. Egy pillanatig kétségbeesetten harcoltam, hogy erőt, kontrollt találjak arra, hogy képes legyek számat olyan közel engedni a bőréhez...

Szakadozottnan beszívta a levegőt, és csak ekkor vettem észre, hogy mikor az én légzésem felgyorsult, az övé azzal egy időben leállt.

Lehunytam a szemem, így próbálva megszakítani a közöttünk lévő kapcsolatot.

Nincs több hiba.

Bella létezése ezer finoman egyensúlyban lévő kémiai folyamat, amit oly könnyen szét lehetett zúzni. Tüdejének ritmikus mozgása, az oxigén áramlása élet-halál kérdése volt számára. Törékeny szívének csapkodó verése annyiféleképpen megállhatott, buta balesetek vagy betegségek miatt vagy... miattam.

Nem hittem, hogy a családom bármelyik tagja tétovázott volna, ha valamelyikük esélyt kapna a visszaváltozásra – ha valamelyikük elcserélhetné a hallhatatlanságot a halandóságra. Mindegyikünk tűzbe állna ezért cserébe. Égnénk annyi napig vagy évszázadig, amíg csak szükséges lenne.

A mi fajtánkból a legtöbben mindenen felé emelik a halhatatlanságot. Még az emberek is ez után sóvárognak, felkutatva olyan sötét helyeket olyanok után, akik megadhatják nekik a legsötétebb ajándékot...

Nem mi. Nem az én családom. Mi bármit megadnánk, hogy újból emberek lehessünk.

De egyikünk se akart még ennyire kétségbeesetten visszaváltozni, mint én most.

Néztem a szinte láthatatlan hibákat és repedéseket a szélvédőn, mint ha azok valami megoldást rejtene az üvegen. Az elektromosság nem tompult el, és koncentrálnom kellett, hogy kezeimet a kormányon tartsam.

Jobb kezem elkezdett megint sajogni fájdalommentesen, úgy mint mikor megérintettem Bellát ezelőtt.

„Bella, azt hiszem, most be kellene menned.”

Azonnal szót fogadott hozzászólás nélkül, kiszállt a kocsiból és becsukta az ajtót maga mögött. Megérezte a lehetséges katasztrófát, csak úgy, mint én?

Neki is fájt elhagynia engem, mint ahogy nekem fájt elengednem őt? Az egyetlen vigasz az volt, hogy hamarosan láhattam. Hamarabb, mint ahogy ő láthat engem. Mosolyogtam ezen, majd leengedtem az ablakot és odahajoltam, hogy beszéljek vele még egyszer – most már biztonságosabb volt, így, hogy testének melege a kocsin kívül volt.

Visszafordult, hogy lássa, mit akarok. Kíváncsi volt.

Még mindig kíváncsi volt, habár egész nap annyi kérdést tett fel nekem. Az én kíváncsiságom teljesen kielégítetlen maradt; a kérdéseire adott válaszaim csak az én titkaimat fedte fel – csak egy keveset tudtam meg róla, és még több sejtetést. Ez nem volt igazságos.

„Oh, Bella?”

„Igen?”

„Holnap az én köröm jön?”

Homlokát ráncolta. „A te köröd mire?”

„Hogy feltegyem a kérdéseket.” Holnap, mikor egy biztonságos helyen leszünk, körülvéve szemtanúkkal, megkaphatom végre válaszaimat. Vigyorogtam erre gondolva, és aztán elfordultam tőle, mert nem akart elmenni. Még így is, hogy a kocsin kívül volt, az elektromosság visszhangja csak úgy zümmögött a levegőben. Én is ki akartam szállni, oda akartam kísélni az ajtóig, ez jó ürügy lett volna arra, hogy mellette maradhassak... Nincs több hiba. Gázt adtam, és aztán felsóhajtottam, miközben Bella eltűnt mögöttem. Úgy tűnt, mindig Bella felé rohanok, vagy éppen tőle el, de sose maradhatok egy helybe. Találmom kell valami megoldást, hogy fékezni tudjam magam, ha valaha is békében akarunk élni.